

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) Author(s):	Madsen, Oscar.
Titel Title:	<u>Noveller.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Reitzel, 1887
Fysiske størrelse Physical extent:	231 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author



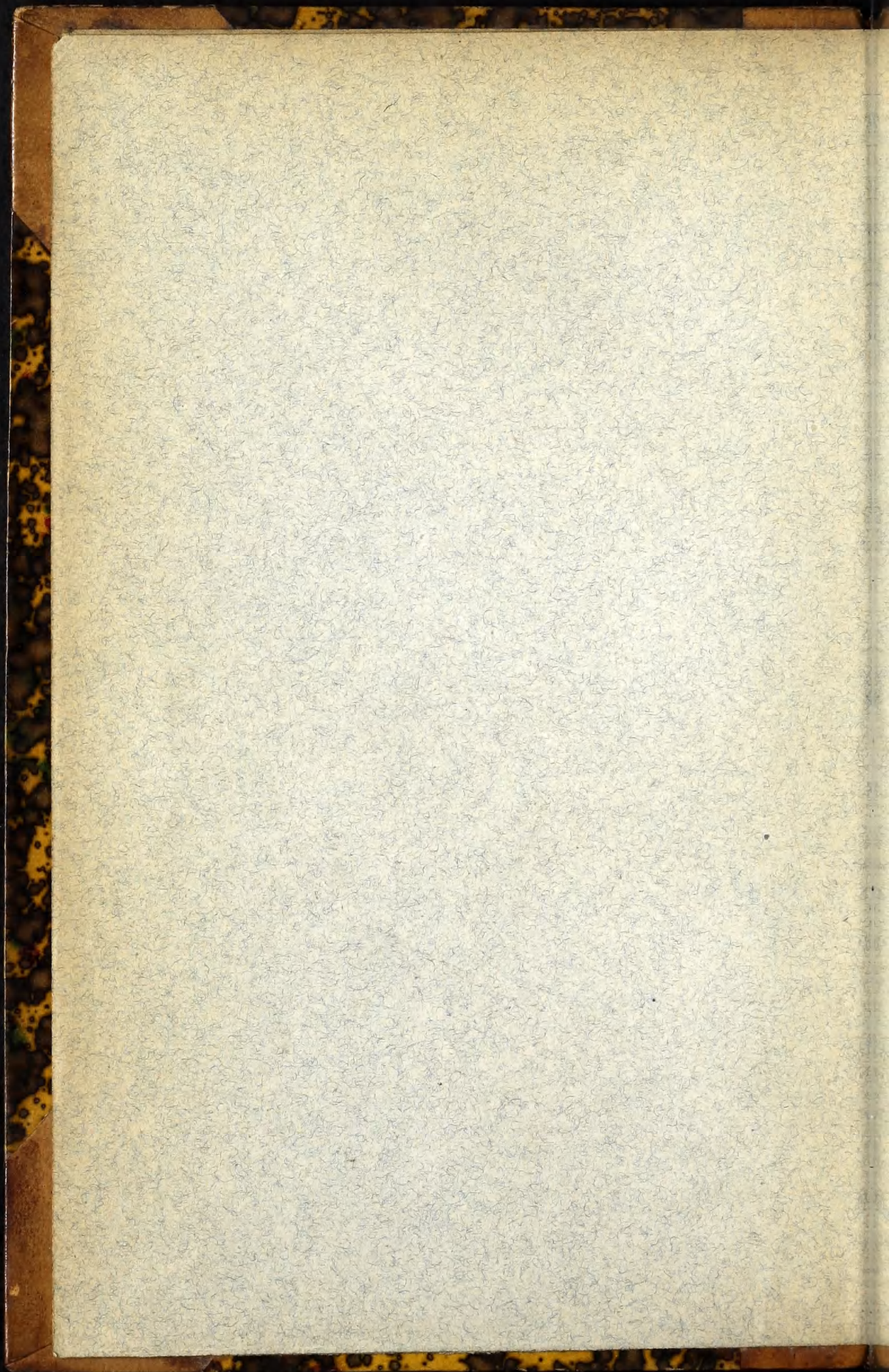
57. - 213. - 80

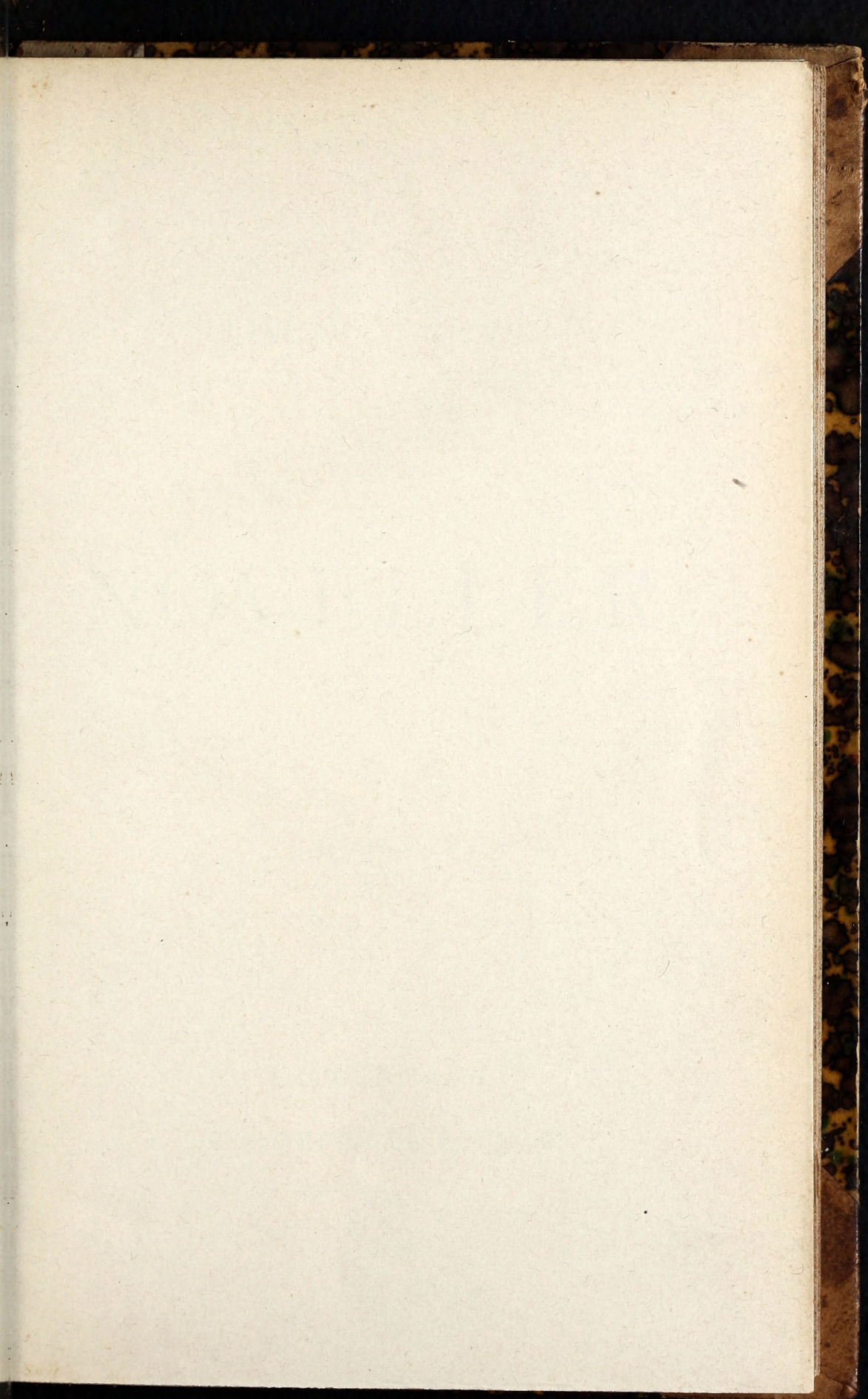


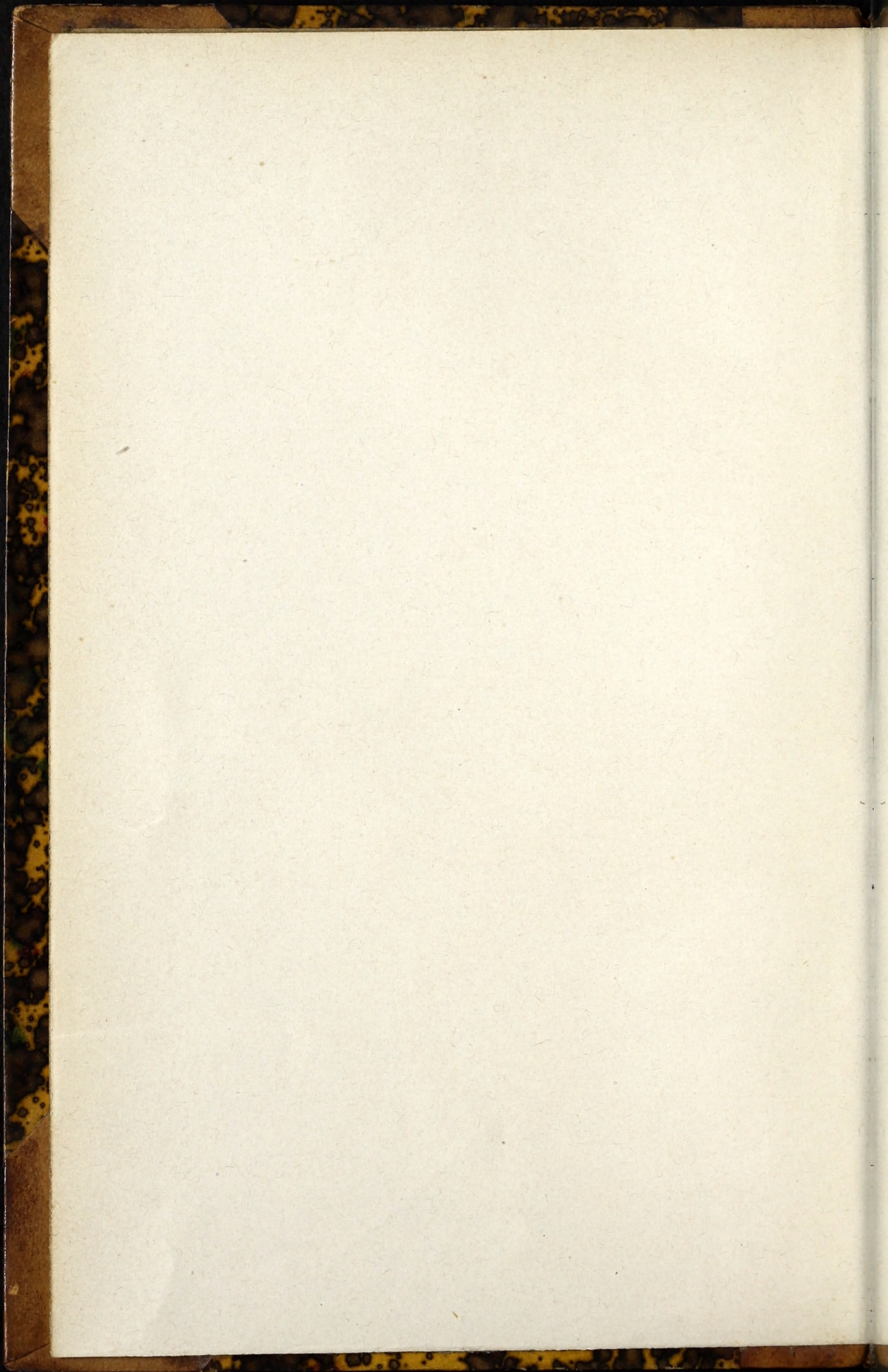
DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130020760835







OSCAR MADSEN:

NOVELLER.



KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

1887.

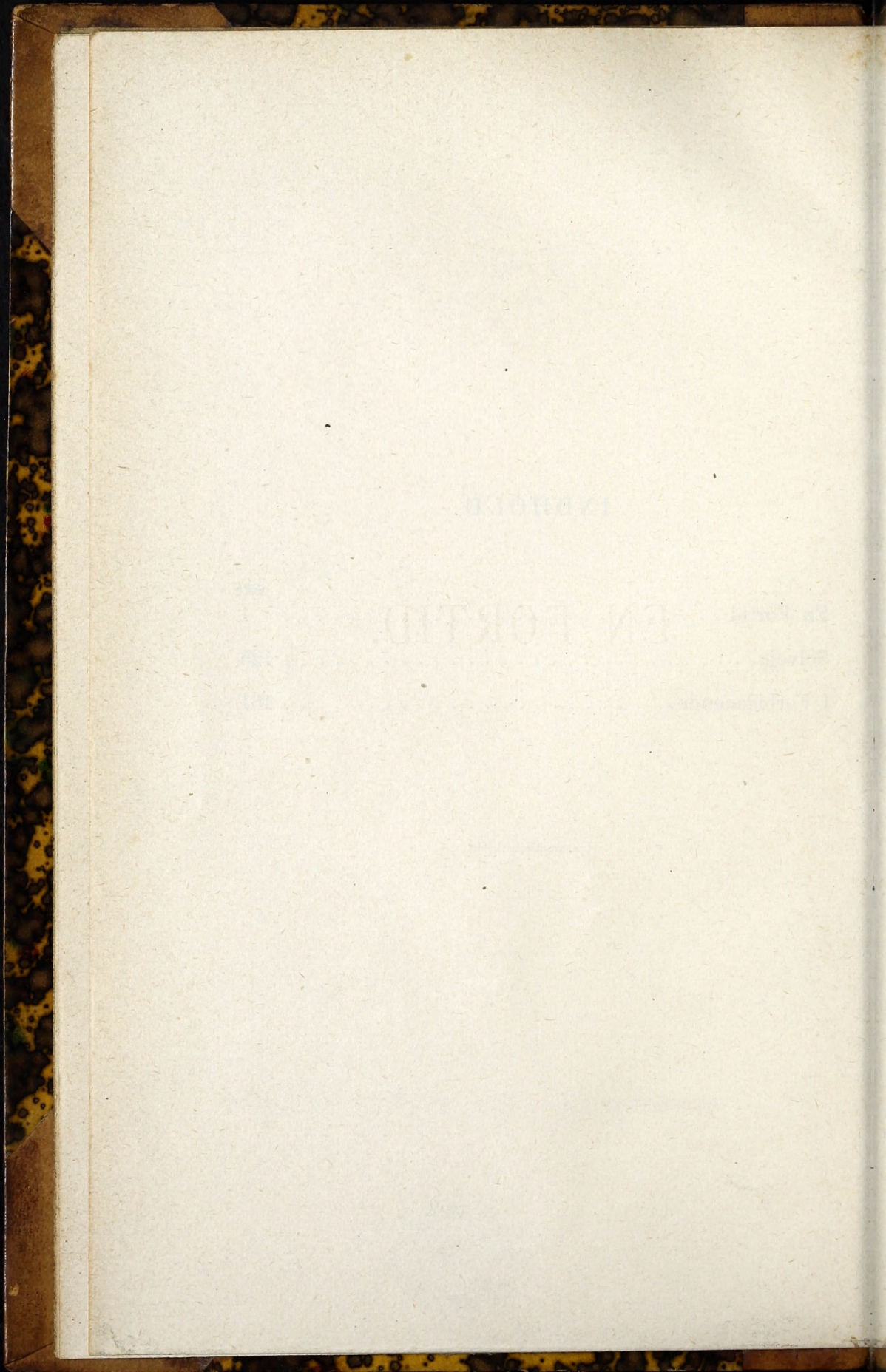


Kjøbenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri (F. Dreyer).



INDHOLD.

	Side
En Fortid	1.
Solvejg.	125.
I Forbigaaende.	161.



EN FORTID.

FOR THE

I.

Sent ud paa Natten — en Nat først i September. Et paa denne Aarstid uvant Mørke, hængende lavt i tætte Taager over Gaderne. Det ruskregnede saa smaat. Dryp fra oven, — vaadt for neden. Sjap og Pløre, hvor man traadte. Og igennem Taagen flimrede Gasflammernes røde, forsvirede Øjne mat som Lygtemænd i Mosedunst.

— Otto Holst kom fra sin Elskerinde. Hun havde fulgt ham ned for at lukke ham ud, og i den aabne Gadedør havde hun givet ham et sidste Kys. Saa gik han ned ad Gaden, idet han knappede sin Frakke tæt mod Nattekulden.

Ret en ubehagelig Taage! Raakold og klam svøbte den sig om ham, strøg sin vaade Haand over hans Ansigt, slørede alting for hans Blik. Igen- nem ham krøb der en isnende, kuldegysende Fornemmelse af Uhygge og Utilpashed. — —

I sine Næsebor kendte han endnu Duften af hendes Haar og hendes Legeme. Paa Læberne smagte han endnu hendes Kys. Han følte Lede derved — næsten Vammelhed.

Han maatte tænde en Cigar for at blive den ubehagelige Smag kvit. Han dampede stærkt og gik rask til. —

Ensomheden var saa trykkende — ikke et Menneske at se. Og det var ham, ligesom Taagenættet rev ham bort fra Omverdenen og fangede ham, ham ganske alene, i sine Masker. Aldrig havde han følt sig saa forladt.

Han var træt, livstræt. Ked og led af dette Liv, han førte, af tomme Glædestimer med nagende Efterveer, af købte Kvinders banale Kærlighed. Mest ked var han af sig selv. — —

Han trak Frakkekraven op over Ørene. Den fordømte Taage, tænkte han. Jeg bliver da gennemblødt inden jeg kommer hjem.

Han boede et godt Stykke ude ad en af Broerne og kom inde fra selve Byen. — —

Laura er en tosset Pige, sagde han til sig selv. Hun er saa dumt-naiv. At saadan én vil ha'e, man skal regne hende for en honnet Pige. — Jeg er saagu ked af hende. Hun sætter mig ogsaa altid i slet Humør. Men hvem skal jeg saa tage i Stedet?

Han gennemgik Listen paa sine Bekendtskaber. De forekom ham alle lige kedelige, lige forslidte. Og selv om han fik en ny, saa vilde han dog snart blive ked af hende med.

Nej, det er skidt det hele, tænkte han. — —

Frem af Taagen traadte der en menneskelig

Skikkelse, vag og ubestemt i sine Omrids. Da han kom nærmere, saa' han, det var en Kvinde, der patruljerede paa et Gadehjørne. Det undrede ham at træffe én af den Slags saa sent.

Hun kom henimod ham, da hun hørte hans Skridt. Skæret fra en Lygte faldt ned over hendes Ansigt. Det var ungt og endnu kønt, om end skæmmet af Sminke. Rene, regelmæssige Linjer havde det en Gang haft. Hendes sorte Øjne saa' dyregrisk paa ham, medens Læberne forsøgte et flovt Smil til Led-sagelse af de plumpe, liderlige Ord, hun hvidskede frem med en hæs, brændevins-sprukken Stemme.

Han gik hurtig forbi hende, fuld af Væmmelse. Han hørte hende le bagved, højt og haanlig. Og en Strøm af Skældsord sendte hun efter ham, raa og stinkende, som hentede fra en af Gadens Kloaker.

Hendes Stemme døde hen i Taagen. Men endnu efter at han var kommen et langt Stykke bort, syntes han, at det susede ham om Ørene med Skældsord.

Det var, som hørte han en forspildt Ungdom, et henslængt, besudlet Liv raabe efter ham derinde fra Taagen, slyngende mod ham en bitter og blodig Haan med dette Fruentimmers raa, forsvirede Stemme. — —

Han lo ad sig selv og gik videre.

II.

Højt op ad Formiddagen, da Solen skød tæt og bagende ind ad hans Vinduer i gylden Strøm, der hed og stikkende lagde sig over Sengetæppet, vaagnede han op. Han var tung i Hovedet og fløjtede melankolsk, medens han klædte sig paa. Imod Slutningen af Toilettet tændte han en Cigar og sendte blaa, fornøjelige Ringskyer ud i Værelset, hvor de mødtes med den friske Luft fra det aabnede Vindu.

Vejret var sommerligt og mildt. Da han saa ud, blaanede en ren og dyb Septemberhimmel over ham, medens Sollyset gød fugtig Glans og spillende Liv over Gadens nattevaade Brosten.

Han vendte Ryggen mod Vinduet og saa sig om i sin nette Ungkarlejlighed, hvor alting fortalte om forfinet Smag og stilfuld Elegance: det sirlige Nødde-træs-Bogskab med de velordnede Bøger, Skrivebordet med Göthes og Schillers Billeder og Buster af Apollo og Afrodite, Arrangementet paa den ene Længdevæg med japanesiske Nipsgenstande, Vifter, Sabler, Dolke og Pistoler og hele Stuens kunstnerisk-ordnede Møblement.

Han satte sig i den broderede Lænestol foran Skrivebordet og skar et Par Blade op i et nyan-kommet Tidsskrift. Saa kastede han det til Side, greb et Ark Papir og kradsede et Par Linier ned — et Udkast til en pikant Situation; men da han begyndte at tænke derover, traadte Nattens Begivenheder atter frem i et ubehageligt, skært Lys. Han lagde Pennen fra sig, lænede sig tilbage i Stolen og sank hen i en tankeløs Stirren op imod Loftet, medens han holdt et lille moralsk Opgør med sig selv. —

Otto Holst var eneste Søn af velhavende Forældre. Faderen havde tjent Penge som Købmand i Hongkong, nok ikke altid paa den hæderligste Maade. Hjemkommen til Danmark kavde han købt sig en Hustru, en ung, forældreløs Pige, der bragte Otto til Verden og derefter døde.

Ottos Barndomsminder knyttede sig derfor alle til Faderen.

Han mindedes ham som en haard, hjærteløs Pengesjæl, gnaven og umedgørlig. Drengen skyede ham; men der var dog et hemmelighedsfuldt Skær over Faderen, noget mørkt og fremmedartet, der pirrede hans Fantasi og drog ham til sig næsten mod hans Vilje. Han havde en Gang sat sig den Idé i Hovedet, at Faderen havde været Slavehandler, og den forlod ham aldrig. Derom kredsede hans første Refleksioner, og dermed tumlede hans stærkt udviklede Sans for det usædvanlige, det gaadefulde.

Faderen gav sig kun lidet af med ham. Han sørgede for hans Undervisning i en anerkendt Skole og lod ham forresten skøtte sig selv. — —

Der kom mange i Besøg hos Konsul Holst, som han efter sin Kinafart kaldtes; men lutter Herrer. Konsulen gav udsøgte Middage et Par Gange om Aaret, hvor Gæsterne drak meget og lo meget. Otto var altid udelukket derfra. Først da han var sytten Aar, tilstedtes der ham Adgang.

Hans Sans for det kvindelige udvikledes under disse Omstændigheder kun gennem de paa Grund af Husbestyrerindens Luner hyppig skiftende Tjenestepiger. Men den udvikledes. Da han var seksten Aar gammel, blev han forført af Stuepigen, en syvogtyveaarig, noget falmet, men dog pikant og stærkt udfordrende Skønhed. Da det første Skridt var gjort, lærte han selv at forføre. — —

Hans Læsning var broget, — løs og fragmentarisk. Poesien drog ham tidlig stærkt, særlig den klassiske tyske. Med den som Mønster skrev han i sine Drengenaar sentimentale Vers.

Ogsaa filosofiske Værker faldt ham i Hænderne, kritiske og religionshistoriske Skrifter. Ingen passede paa, hvad han læste. Derfor naaede han en tidlig og sygelig aandelig Modenhed. Om dybere Forstaaelse var der ikke Tale, han tilegnede sig blot overfladisk de kætterske Resultater. Dem slog han saa fast som Dogmer.

Atten Aar gammel blev han Student. Han havde Vanskelighed ved at bestemme sig for et Studium. Faderen ønskede, at han skulde være Jurist. Det begyndte han saa paa; men blev snart træt og opgav det.

Han vedblev som før at sysle med Sprog og Filosofi. Men han følte selv det mangelfulde i disse Bestræbelser, det spredte og løse i hele hans Udvikling. Han prøvede at samle sig om et enkelt Arbejde, men kunde intet finde, der fuldtud tilfredsstillede ham. Saa blev han ked af det hele og kastede sig ud i en Række af muntre Eventyr, der snart udartede til Udskejelser. —

Nu stod han efter Faderens Død ene i Verden med en smuk Formue, der gjorde ham uafhængig for Resten af hans Dage. Han blev en af de toneafgivende blandt de unge, velhavende Sprader.

I godt Selskab kom han ikke meget. Fra Faderen havde han ikke arvet mange Familjebekendtskaber, og hans unge Venner indførte ham ikke i deres Familjer. Hans Damebekendtskab rekruteredes væsentlig fra Demimonden. Han havde aldrig omgaaedes nogen ung Pige af de dannede Kredse.

Hans æsthetiske Dannelse og det Livssyn, han havde formet sig ved Læsning, var det eneste, der frelste ham fra at gaa tilbunds i Hvirvelen.

Saaledes var han i sit to og tyvende Aar. Træt af det Liv, han førte, men, som han syntes, ude af

Stand til at sætte noget bedre i Stedet. Udskejelserne havde ikke sat sig Mærke i hans Ydre. Han havde et kønt, kvikt og aabent Ansigt, lyst, krøllet Haar med et smukt og naturligt Fald efter alle de bløde Kvindehænder, der kærtegnende havde strøget igennem det, mørke, kloge Øjne med et noget plirende, flakkende Udtryk, der dog dækkedes af Lorgnetten. Rank og velskabt var han og førte sig godt. —

— — Men hvor var han dog træt. — —

— Slap og døsende laa han bagover i Stolen. Øjnene halvlukkede, Cigaren hængende løst i den ene Mundvig. Al Matheden var vaagnet igen med en vammel, tør Smag i Munden og i Sindet en Følelse af ørkesløs Tomhed. Lutter Tomhed — ikke et eneste Halmstraa at klynge sig til. Den hele Verden saa gold og kedsommelig.

Og saaledes havde han nu følt det hver Dag i den sidste Tid. Det blev værre og værre, ikke til at udholde. Hvor Livet dog var meningsløst! Hvad havde man det til? Hvorfor skulde man leve?

Og han forbandede sine Førældre, at de havde lagt denne Byrde paa hans Skuldre. Hvem havde bedt dem derom? At han skulde have al denne Elendighed for to vildfremmede Menneskers Brynde. Vildfremmede, som de havde været det for ham. Hvor turde de tage saadan et Ansvar paa sig: at forplante denne ulykkelige Race. Det var noget, han aldrig vilde forstaa.

— — Og med ham skulde Slægten dø ud. — —

— I slige triste Tankers langsomme, døsiges Skiften sad han, mat og led, uden at gide røre Haand eller Fod. Cigarasken løsnede sig og dryssede ned over hans Ærme, uden at han brød sig om at slaa den af. Lidt efter lidt halvsov han næsten.

Han vækkedes ved et rask Greb i Dørlaasen. Det var hans Ven, Oluf Sperling, der kom. — —

Sperling var høj og svært, lidt uharmonisk bygget. Som han dør gik frem over Gulvet, havde han en ejendommelig, lidt sømandslignende Slingren, der klædte ham godt. Ansigtet løftede sig paa en kort, stærk Hals fra de brede Skuldre, skægløst og æggeglat, godmodigt i sit Udtryk, med joviale Linjer skaarne omkring Munden og dybe Smilehuller, naar han lo sin brede, prægtige Latter. Hele Ansigtets Karakter var indesluttet i de smaa, spillende Øjne; graa af Farve og skiftende i Udtrykket fortalte de en godmodig, brav, men løs og lunefuld Krabats Historie. — —

„Du ser noget „fældet“ ud,“ begyndte han, idet han smed sig i en Lænestol og ugenert tog en Cigar af Kassen paa Skrivebordet. „Var du ude i Nat?“

„Lidt,“ svarede Otto, strækkende sig i Stolen og gabende op mod Loftet.

De sad nogen Tid tavse og saa' paa hinanden gennem et tættere og tættere Slør af fin, blaalig Cigarrøg. Saa begyndte Sperling en længere, detaljeret Skil-

dring af et Tredages-Sold, der var afsluttet samme Morgen. Han fortalte livlig og morsomt i en pudsig Jargon, pyntet med sirlige Vendinger og krydret med forskellige Kraftudtryk, der efterhaanden oplivede Otto noget.

Mod Slutningen af Fortællingen smilede han træt og sagde:

„Ja, du kan sagtens, du med din Bygning og dit Humør. Intet bider jo paa dig. — Men vi andre Stakler. —“

Og saa fortalte han en lang Jeremiade om, hvor ked han var af det hele, hvor træt og livsmættet, sjælesyg.

Det gjorde intet videre Indtryk paa Sperling.

„Det er en Overgang, det,“ sagde han. „Du kommer snart i Trit igen.“

Desuden havde han hørt den samme Historie flere Gange i den sidste Tid.

„Du rider maaske med vel slappe Tøjler,“ bemærkede han. „Men Herregud, Børnesygdomme har vi alle. Hjælper intet andet, maa du ændre Taktik, prøve en Forandring — naturligvis af den Slags, der fryder.“

„Ja, hvad mener du?“

„Dette her bliver dig maaske for ensformigt. Vælg en Gang et andet Terræn — et pænt, borgerligt Pigebarn f. Eks. Lav dig et dannet Forhold med saadan en.“

„Det ligger ikke for mig, sagde Otto. „Jeg er en Rod, véd du, gør dem straks bange. Desuden — kender jeg ingen.“

„Det kan du jo snart komme til. Den Slags Bekendtskaber stiftes hver Dag. Gaa f. Eks. paa Bal med mig?“

„Med dig?“

„Ja.“

„Paa Bal?“

„Akkurat — sgu!“

„Det er længe siden jeg har været paa Bal — saadan pænt Bal, forstaar sig,“ sagde Otto. „Er der noget morsomt ved det?“

„Morsomt? — Ja, selvfølgelig. — Kan du ikke indse det? — Det er ganske utroligt f. Eks., hvilken Nydelse det er at stramme saadan et lille, uskyldigt syttenaars Forlovelsesæmne op ved i en sagte Vals at favne hende tæt samtidig med at man giver hende lidt hidsende Konversation. — Hvilken salig Fryd at indsuge Duften af hendes Parfume og hende selv, og saa sent ud paa Natten, naar Dansen og Vinen har gjort sin Virkning, at stjæle et Kys, der lader ane den heftigste Attraa. — —

Eller ved Bordet, Pladsen er trang, at studere dem, naar man som tilfældig bringer sine Befordringsmidler i intim Berøring med deres dito, og atter hidser ved lidt pikante Samtaleæmner; alt virker: Selskabets surrende Passiar, de hede Vine, den krydrede Mad,

den tunge, lune Luft. Hvad giver du i et saadant Øjeblik for den unge Kvindes Dyd? Vær vis paa, naar hun ved Midnatstide ser et ungt Ægtepar tage hinanden under Armen for at vandre hjem, er det alt andet end uskyldige Tanker, der opfylder hende.

Og ved et Bal er de forbistrede Mødre desuden ikke til Stede for med deres Argusøjne at vaage over den let henvejrende Uskyld.“

Sperling havde talt sig varm og patetisk. Nu trak han Vejret dybt og smækkede med Tungen. Otto lo.

„Hvor er det, du vil have mig med?“

„Det er hos en Particulier Siversen ude ad Frederiksberg til, hvor jeg er Husven. Der er nemlig to unge Damer. — Og jeg har været letsindig nok til at love at skaffe Herrer til Ballet.“

„Det bliver nok nogle nette Bøller, du tager med,“ sagde Otto.

„Ingen værre end du. — Og jeg betragter det som en Selvfølge, at I holder jer inden for visse Grænser. En lille Smule forsigtig maa man være. Pæn og gentlemanlike. Saa kan man for Resten gøre, hvad man vil, og det er slet ikke saa lidt. — Du gaar altsaa med?“

„Aa ja, saagu! Det er altid en Afveksling.“

„Saa kan vi jo gaa ud og hilse paa Familjen en af Dagene, vi to sammen. — Og lad os nu faa frisk Luft. Lidt ud at røre Benene.“

De fik Overtøjet paa og kom ned paa Gaden. Sperling tog fortrolig Otto under Armen.

„Det gør godt at trække Vejret frit. Ikke sandt, det støtter paa Humøret?“

Og de drev langsomt ind mod Byen, nydende den friske, milde Efteraarsluft, blinkende mod Solen og koketterende med Blikket til hver en køn Dame, de mødte. Der var dem iblandt, som de hilste med genkendende Blikke, diskrete Smil uden at løfte paa Hatten. Og der var Herrer, med hvem de i Forbifarten vekslede mystiske Stikord, uforstaaelige for alle, der ikke hørte til Kliken, men lattervækkende og antydningsrige for de indviede.

Otto følte sine Lemmer rette sig, Slapheden var ifærd med at vige. Og der kom Spændstighed og Lethed i hans Gang, medens de gik mod den tætte Menneskestrøm, snoende sig ind i den med den gadekyndiges Behag, fangende hvert Blik fra et Par kvikke Pigeøjne, vejrende med Nydelse Duften af de elegantklædte Damers Toiletter.

„Der er Æstetik i dette,“ mente Otto.

III.

Familjen Siversen boede paa en af Sidevejene til Fredriksberg Allé. Particulieren ejede selv den hyggelige, lille Villa, der gav rigelig Rum til den faatallige Familie. Den havde der et fredeligt, afsondret Bo, hvor Livets Rørelser kun i afdæmpet Skikkelse naaede hen; København laa for dem langt, langt borte.

Otto Holst og Sperling gik der ud sammen.

Det var Søndag, en af de første Dage i September, da de drev gennem Allén ved Formiddagstid. Et Mylder af Mennesker valfartede til Fredriksberg, søndagsklædte Tjenestepiger, renvaskede Haandværksvende, oppudsede Soldater — det hele et meget folkeligt Skue. Spredt mellem dem gamle, agtværdige Borgerfolk, hele Familjer sammen, Moderen med Barnevognen, Faderen med et Par urolige Rollinger ved Haanden; — et enkelt „flot“ Pigebarn med fejende Lader og dristige Blikke virkede næsten afstikkende mellem al den spidsborgerlige Pænhed.

Og ned over dem alle dryssede den skyfri Himmel

en tæt Regn af Varmer, som mødtes med Vejens Støv og lagde sig som en let Dis over Fodstierne, medens forbirullende Drosker og tungtglidende Sporvogne jog tættere Støvhvirvler frem i rask Følge over Hovedvejen. En søndagslig, solbagt Glæde tittede ned fra Kastanjernes og Lindenes halvt støvgraa, halv vissent-grønne Blade, hvor det gule pletvis traadte frem. Der var en brutal Livsglæde fremme i det hele brogede Billede, en saftig, farvevarm og dog skælvende Efteraars-Glød.

Da de drejede ned ad Sidevejen, hvor Siversens boede, skiftede Scenen brat og forunderlig. Her var alting saa roligt. En stille, jævnt susende Allé af høje, tætløvede Linde tog dem ind i sin kølige Skygge, hvor Luften var ren og kvægende mod den i Alléen, krydret med Lindeduft og allehaande smaa Dufttoner fra Haverne langs Vejen. Øjet fandt Hvile i disse lange Skygger, og Blikket drak velbehagelig af det saftige grønne, der her var i Læ og endnu kun havde modtaget ubetydelige Mindelser om Efteraarets Komme.

Vejen blev lysere. Til højre havde de en tæt Ligusterhæk, der hegnede om en stor, velholdt Have med aabne Plæner, Blomsterpartier og talrige smaa, hemmelighedsfulde Bosketter. I Baggrunden laa Huset: en lille, hvid Villa, simpel og enkel i sin Bygning med en eneste Etage. Rødtligt Vinløv og mørkegrøn Vedbend hang i frodige Slyngninger ned over dens Mure og samlede sig til et tæt Tag over Verandaen,

gennem hvilken man skimtede den lille, venlige Indgangsdør.

Der var foreløbig ikke et Menneske at se. Huset laa som dødt i Middagsstilheden. De to Venner aabnede Havelaagen og gik ad smalle, slyngende Gange op imod Huset, ikke den lige Vej, men ind gennem tættere Partier af Haven for om mulig at opdage Mennesker.

„Her er jo ikke et levende Væsen at se,“ sagde Sperling.

„Men at høre,“ svarede Otto, da i det samme Stemmer lød ud til dem fra det største af Havens Bosketter.

De fulgte en snæver Sti mellem Akazier og Berberisser, hvor de aflange, røde Smaafrugter undselig tittede frem af det bleggrønne Løv, og kom ind paa en lille, aaben Plads, udstyret med lave Bænke, paa hvilke nogle Bøger og et Par lyserøde Dameparasoller laa henkastede.

Imellem de stærke, undersætsige Stammer af ung Løn var to Hængekøjer ophængte, en paa hver Side af Lysningen. I Køjerne laa to unge Damer, slængte hen i skødesløs Ladhed uden at tage sig andet for end omkap at udsende fine Røgskyer fra smaa, velugtende Cigaretter.

De mødtes i et lille Skrig ved det uventede Syn af Otto og Sperling.

Den yngste af dem var snarest til at komme sig af Forskrækkelsen.

„Naa, er det Dem, Sperling. Hvor De gjorde os bange,“ sagde hun, i det hun rejste sig fra den liggende Stilling og med et prøvende Blik beregnede, hvorledes hun paa den pæneste Maade kunde slippe ud af Køjen. „Og De har taget en Ven med, det var smukt af Dem.“

„Bliv bare liggende,“ sagde Sperling i en meget kammeratlig Tone. „Mig behøver De da ikke at genere Dem for.“

„Jo, det gaar virkelig ikke an, Sofie,“ sagde den ældste af Damerne, idet hun med et rask Sæt hoppede ned paa Jorden.

Sperling hjalp Sofie ned. Saa præsenterede han Otto for Damerne: Husets Datter, Frøken Sofie Siversen og Frøken Cordia Skram.

„Og De kommer med herud paa Lørdag, Hr. Holst — ikke sandt?“ spurgte Sofie.

Det skulde selvfølgelig være ham en Fornøjelse.

„Moder er ikke hjemme i Øjeblikket,“ tilføjede hun.

„Foreløbig faar De nøjes med vort ringe Selskab.“

De satte sig paa Bænkene og en let, spøgende Passiar kom hurtig i Gang. I Begyndelsen var det mest Sperling, der satte Liv i den; Otto var saa optaget af at betragte de unge Piger, at han kun kom frem med kortere Bemærkninger.

Et Par virkelig kønne Piger, dømte han straks. Hvilken der saa' bedst ud, var han endnu ikke paa det rene med.

Frøken Sofie var blond, Cordia derimod mørk. Sofie kunde vel være en femten—seksten Aar, i hvert Tilfælde ikke mere; den anden var vel omtrent ved de tyve.

Et aabent, noget troskyldigt Ansigt med friske, røde Kinder og nydelige Smilehuller, lysegraa, halvt skælmsk-kokette, halvt barnlig-nysgærrige Øjne, en vel stor Mund med hvide Tænder, som vistes lidt for meget, naar hun lo — og et yppigt, glansfuldt Haar, ganske lyst med Farve som fint, bleggult Smør — saaledes saa' Sofie ud.

Kjolen var endnu en Tomme for kort, til at hun kunde være konfirmeret. Livet sluttede stramt og elegant om spæde, knoppende Former; paa Hovedet en rød, bredskygget Filthat, der faldt ned bagtil, opkrampet fortil, og gav hende noget drengeagtig-kækt og barnlig-trodsigt i Udtrykket.

Cordia var højere, klædt i blaat, spættet med rødt. Hendes Former var den fuldmodne Kvindes, Brystet højt, Ryggen svaj, hun var smal om Livet og bred over Hofterne. Der var en klædelig Ladhed i hendes lange, bløde Bevægelser, en moden Sanselighed i den hele Skikkelse.

„Skabt for Alkoven,“ citerede Otto for sig selv, medens han paa skraa betragtede hende, som hun sad og gyngede Parasollen op og ned paa Spidsen af den lille, smalle Sko. Hun saa' paa ham og smilede, da han i det samme kom med en distræt Bemærkning.

Hvor hun smilede. — Hvor langsomt hun hævede, og hvor brat hun sænkede disse lange Øjenvipper, skyggende over Blikket med dets kæln Fløjelsblødhed, dets mørke, straalende Glans. De var saa mørke, disse Øjne, og saa dybe. Det var, som om de kastede hemmelighedsfulde Skygger ned over de matblege Kinder med deres dæmpede, blødt-dunede Rundinger.

Over Panden faldt Haaret ned, tæt og sort som en Nat.

Og i dette blege, tungsindig-formede Nonne-Ansigt med dets dybe Skygger og dets fine, sarte Tone lo en Mund med hvide, rovdyrfriske Tænder bag stærkt-røde Læber et Barns glade, ubekymrede Latter.

Sperling var stærkt engageret hos Frøken Sofie. De havde rejst sig op og gik frem og tilbage i ivrig Samtale, Otto og Frøken Skram sad alene paa Bænken og smaasnakkede; Samtalen gik saa jævnt og stilfærdig-hyggeelig, medens den linde Sommerluft gled om dem, rensset i den dybe, køle Skygge under Buskenes og Smaatrærnes Blade. Hun lo ofte og højt, og hun havde et Kast tilbage med Hovedet, naar hun lo, som blottede den hvide, fyldige Hals med dens vege Former og dens blødt-rundede Linjer, og som Otto fandt fortryllende, næsten altfor fristende. — —

Saa var Sperling og Sofie paa én Gang forsvundne.

„Aa, lad blot Dem gaa,“ sagde Frøken Cordia

med et Smil, „det er vi saa vante til. De har altid saa meget at forhandle om.“

„Saa — Sperling gør maaske Kur?“

„Nej, jeg tror, han præker Darwinisme for hende.“

De lo begge.

Selv blev de siddende, hvor de sad. Den nylig begyndte Samtale interesserede dem. Den gik let og springende fra Æmne til Æmne, saadan som han yndede at tale. En Række løse, aforistiske Bemærkninger om hvert, der kom for, og saa sluttelig en kaad Vittighed, et blaseret Paradoks, der ledede Samtalen ind paa noget andet.

Paa denne Maade forstod han at rive hende med, at faa hende i Aande, ægge hende til Modsigelse. Og efterhaanden talte hun sig varm og opgav mere og mere den forsigtige Tilbageholdenhed, hun i Begyndelsen viste lige over for hans Maade at tale paa, der var hende saa ny og fremmed. Hun gav sig hen i Samtalen, lagde sine rent personlige Stemninger og Følelser blot overfor denne fremmede, der saa snildt vidste at vende og dreje hende.

De var næsten uenige om alt muligt. Hele hans Syn paa Tingene var hendes stik imod. Og saa ærgrede han hende ved den kaade, udfordrende Tone, hvori han udslyngede sine Sofismer. Men det klædte ham saa godt. Der var noget rask og kækt over ham, trods hans blaserte Ironi og trætte Ligegladhed

ved Verden. Det var i alt Fald noget nyt, som havde sin Tiltrækning, samtidig med at det stødte hende.

Et meget begavet Menneske, dømte hun ham snart. Men han er vist farlig. Man maa være forsigtig.

Og hun søgte, ved sky Sideblik, i hans Ansigt at læse, hvad han i Grunden var. For han gav sig selv saa lidt i sin Tale. Den var saa maskeret, syntes hun. Og hele hans Væsen var saa ejendommeligt. Der lurede vist paa Bunden noget, — noget — hun vidste ikke ret hvad, — men noget af en Fare, — som ikke afslørede sig, før man var den for nær til at kunne undløbe.

Men i hans Ydre læste hun intet. Det skulde da være i Øjnene. De lo saa koldt. Og var der ikke lidt Frivolitet i deres Blik, en underlig Nærgaaenhed, der søgte at holde hendes Blik fast, medens han talte?

Dertil de mange Underforstaaelser i, hvad han sagde. Hun forstod ikke de halve. Hvad mon de gemte? — De ærgrede hende, medens de tillige pirrede hende. — Mon det var rigtig passende alt, hvad han fortalte? Der var vist noget fordægtigt ved ham. I hvert Fald vilde hun mistænksom være paa sin Post.

Og var Maaden, han talte paa, ikke lidt vel intim? — Det var dog første Gang, de var sammen. — Var han ikke noget for dristig? — Han saa' altfor meget paa hende. Og med saadan et underligt Blik. Hvad mente han i Grunden?

Mon han gjorde Kur? — Det var dog vel tidlig at begynde. — Jo vist gjorde han Kur, og en lidt næsvis Kur. Det blev virkelig generende.

Navnlig hans Øjekast gjorde hende halvt fornærmet. Hun saa' ikke mere paa ham, helst til den anden Side, medens hun med Blikket fulgte en smal Stribe af Sol, der brød sig Vej mellem Løvværket, dansede flimrende gennem Luften og flettede et gyldent Net foran dem over det graabrune Grus.

Hun kom til at stamme engang imellem, naar hun svarede ham. Hun følte sig saa usikker. Det var ogsaa forkert, at hun havde ladet sig rive med. Hun havde sagt for meget, var gaaet for vidt i sin Fortrolighed. Derfor blev han nu lidt næsvis.

Men hvorledes skulde hun dreje af? Pludselig at rejse sig gik jo ikke an, og hun havde ikke Snarhed nok til at tumle Talens Retning. Han var dens Herre.

Og i Grunden morede det hende dog at blive gjort Kur til. Saa behændigt han vidste det! Komplimenterne stak aldrig klodset og ubehjælpsomt deres nøgne Skelet frem; let og smidig var de føjede ind i og omsluttede af den livlige Tales Kød og Blod. Og saa aandrig og interessant han forstod at være! —

Det følte han ogsaa selv. Han forbausedes næsten over sit eget Væsen, sad og sagde sig selv Behageligheder derfor i sit stille Sind. Han mærkede nok nu og da en ængstelig Skyhed hos hende; men han saa' dog, at han interesserede hende. Og saa let det

faldt ham! Med ganske de samme Midler, han plejede at bruge over for Demimondens Damer, blot lidt afdæmpede i deres Aabenhed og tilspidsede i deres Vid.

Og som hun sad der, medens han efterhaanden ret kom i Aande, glemte han næsten rent, hvem hun var. Det var ganske instinktmæssigt, at han gjorde saa stærkt Kur. Det var gennem Vanen blevet hans Natur at tale saaledes til hver Dame, han var sammen med. Han brugte de samme Blik som ellers, de samme Betoninger, samme understregede Pointer. Engang imellem standsede han og drog Vejret for at se, om de gjorde uheldig Virkning. Men han mærkede intet paa hende. Ganske vist undgik hun at se ham i Øjnene og hendes stjaalne Sideblik var lidt forskræmte; men det var Koketteri, dømte han.

Et naivt, halv-barnligt Koketteri, for i Grunden var hun meget naiv, tænkte han.

Og han ledede Talen hen paa Koketteri. Det Æmne interesserede hende. Og han havde saa mange morsomme lagttagelser i den Retning at meddele. Han havde brugt sine Øjne godt.

Hun saa' paa ham. Jo, han forstod sikkert at bruge dem. Han havde vist kendt mange Kvinder.

Han var jo ogsaa god Ven af Sperling, hvem hun havde lumsk mistænkt i den Retning. —

Saa vilde hun have at vide, om han troede, hun var koket.

Det troede han i Grunden nok. Hvorfor skulde

hun ikke være det? Det var jo alle, Mænd og Kvinder, alle tilhobe.

Men hun protesterede bestemt. Det var virkelig den største Uret, han kunde gøre hende. Hun, som var Naturligheden selv.

„Vanen gaar saa tit over i Blodet,“ sagde han med dyb Overbevisning.

Hun blev rød i Kinderne og rejste sig halvt fornærmet.

„De er virkelig uartig. Fy, jeg er vred paa Dem. — Og De vil dømme mig, De, som kender mig saa lidt!“

„Alle Damer er kokette,“ sagde han.

— „Kender De dem alle?“ spurgte hun indigneret. „Jeg tvivler ikke paa, at De kender — mange; men De har dog noget at lære endnu.“

Den Bemærkning forvirrede ham en Smule. Og den uhyggelige Betoning i dette: mange.

Men i det samme kom Sperling til med Frøken Sofie, begge i meget oplivet Stemning. Det reddede Situationen.

„Jeg synes, De trættes,“ sagde Sperling. „Hvad er der paa Færde?“

„Aa — Hr. Holst er saa uartig — han siger, jeg er koket.“

„Koket! — Og det siger han?“

Hun fik ikke Tid til at svare. Sofie raabte i det samme:

„Der kommer Mo'er!“

Og begge de unge Piger for hen ad den brede Havegang, hvor Fru Siversen, en ældre, høj og knoklet Dame kom gaaende, styrtede hende om Halsen, kysede hende og snurrede hende rundt, til hun blev ganske rød og forpustet.

„Men lille Børn — I kvæler mig — og her er jo Fremmede. Skam jer dog.“

Frøken Sofie præsenterede Otto. Fruen gav ham et kraftigt Haandtryk, medens hendes store Mund med de kødfulde Læber smilede i bred Velvilje.

„Hvor det vil fornøje os at se Dem hos os,“ sagde hun. „Og jeg haaber ikke, det bliver den eneste Gang. Vi bor jo lidt ensomt herude, og Pige-børnene trænger sommetider til at lives op.“

Hun listede sig til at trække sit Brillefuderal op af en Lomme; medens hun satte Brillerne paa, vedblev hun at tale i selvglad Snakkesalighed.

„Min Mand er desværre ikke hjemme i Formiddag. Det er virkelig kedeligt, for han holder saa meget af at se unge i Huset. — Aa ja, naar man selv bliver gammel, saa lærer man at skønne paa Ungdommen.“

Denne Regel galdt dog vist ikke for alle ældre Mennesker, mente Otto.

„Nej, naturligvis — naturligvis,“ sagde Fruen, der nu havde faaet Brillerne paa og underkastede hans Ydre en mild Prøve. „Men vi herude er ikke

af den Slags, der bliver arrige med Aarene. Jeg ligefrem elsker unge Mennesker.“

Og det var, som om hendes Brilleglas straaledede ved denne Tilstaaelse.

„Har I budt Hr. Holst og Hr. Sperling noget?“ spurgte hun brat de unge Piger.

Sofie blev rød i Hovedet.

„Nej, De maa undskylde,“ sagde hun, henvendt til Otto, „det er meget uhøfligt af os; men vi har rent glemt det — saa interessant har De været,“ føjede hun smilende til.

Moderen skændte: „Hvad maa dog Hr. Holst tro om os?“

Otto skyndte sig at sige, at han ikke ønskede noget som helst. Han var netop de unge Damer taknemlig, fordi de havde glemt det.

Der hjalp imidlertid ingen Vægring. De maatte alle følge med Fruen op i Huset, hvor Otto endnu slet ikke havde været.

Familjen Siversens Dagligstue var rummelig og hyggelig, præget af en solid, fordringsløs Velstand. Lyset strømmede skært og stærkt ind ad de store, bredkarmede Vinduer og gød sig ud over Værelsets lette, elegante Flugtstole, der kroede sig i dybe, røde Farver, over de spinkle Mahogniborde med fine, drejede Ben og smukt broderede, blomsterrandede Tæpper, den store hvide Kamin, det opretstaaende Fortepiano, de næsten overlæssede Etagerer med deres Uendelig-

hed af Biskuits og Damenips. Det glinsede over det graat ferniserede Gulv og fandt Hvile i Væggenes fornøjelige, lysegrønne Tone, som hist og her brødes af gyldenrammede Malerier og hvide Relieffer. —

Fruen bragte Sherry i en Vinkande af Krystal med ciseleret Sølvfodstykke og snørklede Hanke. Det var fin, letglidende Sherry, og de drak den med Behag af smaabitte, slebne Glas, medens Passiaren gik let og fornøjelig om Bordet. — —

Otto og Sperling begyndte endelig at tale om Opbrud. Klokken var bleven mange, næsten fire. Men Fruen bad dem indtrængende om at blive til Middag, ivrig sekunderet af de unge Damer. Det var jo straks Spisetid, og Siversen maatte komme om et Øjeblik.

Otto havde i Grunden ikke noget mod at blive. Han saa' til Sperling, men Sperling var urokkelig: han maatte hjem, der laa Arbejde og ventede paa ham, paastod han.

De fik endelig, langt om længe sagt Farvel, idet Fruen lige til det sidste søgte at holde dem tilbage. Sofie var næsten fornærmet over, at de gik. — — —

De drev tilbage gennem Alléen, nydende i lange Drag Ottos udsøgte Havanesere. I Begyndelsen var de tavse, begge tænkte over, hvad de havde hørt og set. Endelig tog Sperling Ordet:

„Naa, hvad synes du saa om Familien?“

„Ypperlig — naturligvis!“

„Hun er sød — ikke sandt?“

„Ja — hvem mener du?“

„Sofie — selvfølgelig.“

„Ja, vist er hun sød. Du bruger dig nok godt dèr.“

„Det kan du tro,“ sagde Sperling med en tilfreds Latter. „Dèr bliver Mønt med Tiden, maa du vide.“

„Det gør der nok. — Den unge Dame er ellers lovlig ung, synes jeg.“

„Det er just det pikante ved hende. Hun er en allerkæreste Blanding af Naivitet og Koketteri. Hun bliver god, naar hun bliver gemt. — Og vi har jo begge Tid at vente. Hun er ikke konfirmeret endnu.“ —

Han tav et Øjeblik.

„Hvad synes du om Frøken Skram?“ spurgte han saa. „Hende havde du jo en længere tête-à-tête med.“

„Hun er nydelig,“ sagde Otto.

„Det har du sgu Ret i. Og kvik er hun ogsaa. — En brillant Pige. — Kun Skade, at hun er forlovet.“

„Er hun forlovet?“ næsten raabte Otto. Det kom ham saa uventet, han havde slet ikke tænkt sig det efter hele hendes Væsen.

„Gu' er hun forlovet. Har du ikke opdaget det? Hun gaar jo med Ring.“ —

„Hvem er hun forlovet med? Fortæl mig lidt om hende,“ sagde Otto.

„Hun skriver sig ovre fra Sønderjylland,“ fortalte Sperling. „Fra Aabenraa, tror jeg. Hendes Forældre døde nok, da hun var en sytten—atten Aar, og saa stod hun ganske ene i Verden og vidste ikke, hvad hun skulde gøre af sig selv. En Tid danderede hun den som Lærerinde, en Tid som Butiksjomfru —“

„Butiksjomfru!“ udbød Otto.

„Ja, hvorfor ikke? Det er saamænd ikke den værste Bestilling.“

„Aa nej, der er vel det, der er værre; men det er ellers slemt nok, synes jeg.“

„Ja — det syntes Frøken Cordia forresten ogsaa. Derfor sagde hun ogsaa ja, da den første Frier meldte sig. Andersen hedder han. Han er Tømmerhandler i Flensborg og skal forresten have arbejdet sig en køn, lille Forretning op. Ellers en skrækkelig Bede. De blev altsaa forlovede; men saasom han dengang endnu ikke kunde gifte sig, og hun syntes at ytre Lyst til at „uddanne sig“ — som det hedder — sendte han hende herover til Siversens. De er lidt i Familje med ham. Her har hun nu boet et Par Aar, ham ser hun kun sjælden, hver anden eller tredje Maaned plejer han at kikke herover; forresten sørger han for hende med en rørende Omhu, hun lever fuldstændig af ham, der er ikke det Ønske af hende, som han ikke opfylder. — Og den unge Dame har mange Ønsker.“

„Holder hun meget af ham?“ spurgte Otto.

„Det er der sgu vist Maade med, skønt hun selv paastaar det. Hun er ham saa grænseløs taknemlig siger hun. — Men naar han er til Stede, lader hun ikke fuldt saa glad ved ham. Saa er hun altid gnaven og sær, lige til han rejser igen.“

„Hvordan er Manden da?“ spurgte Otto.

„Han er for gammel,“ erklærede Sperling. „Om just ikke ikke i Aar — han er et Par og tredive —, saa i Tænkemaade. En fuldstændig Filister af den gamle Skole. Tør og kedelig, stræng i sine Principper, Alvorsmand om en Hals — jeg kan ikke udholde ham. Ellers er han vist et meget rart Menneske. — Naar man ser dem sammen, forstaar man ikke, hvorfor hun har valgt ham, med mindre man kan hendes Forhistorie. Saa forstaar man det saa godt — hvad andet skulde hun have gjort?“

Der faldt Otto en gammel Forestilling ind — den om Faderens Slavehandel. Han skød den fra sig, lidt usikker til Mode. — —

De var komne til Hjørnet af Frederiksberggade og Gammel Torv, hvor deres Veje skiltes.

IV.

Villaen brammede med festglade, lysfunklende Vinduer. Som en straalende Række af vidtaabne, flammestirrende Øjne skuede de ud over Havens store, tomt gabende Græsplæner, over Bosketternes og Smaaalleernes tætte, mørkttungede Løv, sendende graadige, frittende Blik ud til de mørke, gaadetunge Skygger, der vred sig i flimrende, urolige Bevægelser derunder og i bange Vigen drog sig bort til Havens fjærnere Egne hen imod Vejen.

Her raslede og klirrede det af de stadig ankomende Vogne. Karretlygterne kastede idelige Blink ind over Haven i forknyt Stræben mod Lyshavet i dens Baggrund. I deres flakkende Skær tonede hvert Øjeblik en Skikkelse frem, lyse, flagrende Balkjoler, hvide Damestykker og Hovedklæder, knitrende Silke om slanke Kvindefigurer. — Alting fik en kort Stund Liv og Farve i det usikre Lys og tabte sig saa i lønlige Skygger for atter at dukke frem i den brede Lysstrøm foran Huset. — —

Otto Holst og Oluf Sperling kom samtidig. De modtoges allerede ved Havelaagen af Husets unge

Damer, begge straalende fornøjede og blussende af Hede. De havde saa travlt med at hjælpe de ankomende Damer til Rette og vise dem Vej. Otto og Sperling kunde de kun ofre et kort, hjærteligt Haandtryk og Velkommen.

De gik langsomt op imod Bygningen gennem Havens slyngende Gange. I Entreen hjalp en Tjener dem Overtøjet af. Et kort Blik i Spejlet, og saa traadte de ind i den festligt oplyste Dagligstue, hvis Fløjdøre, vidt aabne til begge Sider, gav et Indblik i den store, ryddede Spisestue, hvor der skulde danses, og i en Række af Smaakabinetter med polstrede Lænestole og bløde Hynder til Hvile for de mødige Lemmer.

Fru Siversen kom dem i Møde i Dagligstuen, brusende i graa, bølgende Silke, højrød i Kinderne og med en næsten barnlig Glæde i de venlige, graa Øjne bag Guldbrillerne.

„Velkommen, velkommen. Hvor det er rart at se Dem. Lad mig nu se, at De rigtig strammer Dem op, at vi kan faa en morsom Aften.“

Og hun klemte deres Hænder i sine med et Tag, saa haardt, at det næsten gjorde ondt.

„Allerførst maa jeg da vise Dem min Mand,“ sagde hun til Otto. „Ham har De jo ikke set endnu.“

De saa' sig om, men kunde ikke opdage ham, før Fruen trak ham frem fra en Vinduesfordybning, hvor han stod, halv skjult af Gardinerne, og tyggede Negle.

En lille, spinkelt bygget Mandsling med melankolske, hængende Bakkenbarter, stor Næse og smaa, lysrædde Øjne, der sky og usikre hæftede sig paa de fremmede, mens han trykkede deres Hænder og i rivende Hast mumlede nogle høflige Ord. Glad var han, da han atter kunde ty til sin Vinduesfordybning, hvorfra hans Frue af og til med en Kraftanstrængelse maatte hente ham frem, naar der skulde hilses paa nyankomne. — —

Værelserne fyldtes lidt efter lidt. Den ene unge Dame efter den anden fejede ind, hilsende og smilende — for saa at samles med Veninder til smaa, fortrolige Klynger, hvorfra Latter og kaade Ord snart langsomt sivede ud, snart brød frem som en Skylregn, gennem en tæt Sky af Flor og Gaze.

Rundt omkring i Krogene dannede der sig sorte Pletter af kjoleklædte Herrer, enkeltvis eller parvis i ventende Forlegenhed. Det var mest ganske unge Mennesker, — flere af dem havde aabenbart for første Gang en Kjole paa og var ikke fri for undertiden i letdrejede Stillinger at skotte til Skøderne, om ikke Lommetørklædet hang for langt ud. De mindede noget om Hundehvalpe, der leger Tagfat med deres Haler. —

I Dansesalen var Stemningen livligere end i Modtagelsesværelset. Der var allerede Koketteriet og Flirtationen i fuld Gang. Smaagrupper af Damer havde slaaet sig ned paa Stole og i Sofaer langs Væggene

og lod en Strøm af Blikke, Smil, smaa henkastede Bemærkninger og dæmpede Latterudbrud glide tværs over det blanke, spejlglatte Gulvs Flade til Bekendte paa den modsatte Side. Og under denne Krydsild havde en Gruppe af unge Mennesker anbragt sig, midt paa Gulvet, i fuld Belysning af den store Gaskrone, hvis Lys brødes og forstærkedes i hundrede Prismes. Kockette, frittende Blik gik paa Strejftog fra og til denne Klynge. Det var Ballets selvskrevne, toneangivende Kavalerer.

Da Otto og Sperling hilsende traadte ind i Salen, modtoges de af Klyngen med højroste Hilsener og Glædesudbrud. Det var lutter gode Venner, Medlemmer af Kliquen, alle sammen indførte i det siver-senske Hus gennem Sperling. Og der var ingen Ende paa de haarfine Antydninger, hvorved de lagde for Dagen deres glade Forundring over for en Gangs Skyld at træffes i godt Selskab. Man var spændt paa, hvordan den og den vilde klare sig, hvem han vilde gøre Kur til, og hvem han vilde have til Bords. Nogle enkelte modtog hvidskende Formaninger om at være forsigtige.

Theen var indtagen, og det var paa Tide, at Engagementet begyndte. Sperling var den første til at gaa i Ilden; efter ham fulgte den ene og saa den anden, og de sorte Kjoler dykkede efterhaanden ned blandt de hvide som Fluor i Mælk.

Størst Trængsel var der om Husets Damer. Deres

Balkort var i et Øjeblik overfyldte. Sperling skulde føre op med Frøken Sofie, der straaled i let nedringet blegrodt.

Otto havde svært ved at bane sig Vej frem til Frøken Skram. Han frygtede allerede for ikke at kunne opnaa nogen Dans. Men hvidskende og svagt rødrende betroede hun ham, at hun havde gemt Borddansen til ham.

De stod ved Vinduet, halv skjulte bag de store, tætte Gardiner. Da han tog hendes Balkort, rørttes deres Fingerspidser, og deres Øjne mødtes. Han saa', at hendes Læber skælvede let. —

Hun var daarende skøn i den hvide, næsten gennemsigtige Baldragt, der, dybt nedskaaren, antydede det høje, kraftige Bryst og blottede den fyldige, runde Hals med dens Mælkevidhed, isprængt af blaa, sarttegnede Aarer, der traadte stærkt frem, naar hun lo. De fint og dog yppig formede Skuldre brovtede i trodsig Nøgenhed — om Armene slyngede sig svære, gyldne Ringe, hvis matgule Glans udfordrende lyste frem mod den nøgne Huds sarte, bleghvide Lød. I det svære, sorte Haar, hvis Krøller ringede sig dybt ned over Panden, bar hun en eneste højrød Rose. — —

En kæk, rytmefast Marche vuggede sine Toner gennem Salen. Hun gled ud af Vinduesfordybningen for at slutte sig til sin Kavalier, der ventede paa hende. Otto havde valgt sin Dame omtrent i Blinde. Det var en ganske ung, endnu ikke konfirmeret Skønhed,

der morede ham med sit Koketteri, uden ellers at fængsle hans Opmærksomhed. Hans Blikke fulgte Cordia, medens hun let, med blussende Kinder og straalende Øjne, valsende gled hen over Gulvet.

Ved første Inklinasjon søgte han til hende. Han kunde se paa hende, at hun havde ventet ham, og der var en sær Glød i hendes Øjne, da hun lagde sig ind i hans Arm for at danse ud.

Han holdt hende tæt omslynget, medens de valsede. Der var en pirrende Vellyst i Berøringen af denne yppige Skikkelse med de faste og dog vigende Former. Hun dansede let og sikkert, efterhaanden gav hun sig mere og mere hen. Naar hendes Øjne mødte hans og dvælede i Blikket, havde de en ejendommelig fugtig Glans, et svømmende, betaget Udtryk af Selvopgivelse. Han slog sine Øjne ned og trykkede let hendes Haand; derved følte han Forlovelsesringen under Handsken. — —

Den opførende Herre havde allerede længe banket sig træt i Hænderne, da Otto takkende førte hende tilbage til hendes Plads. — —

De første Danse slæbte sig hen, lidt stift og kedelig. Man var endnu ikke rigtig kommen i Aande. Koketteriet fandt ikke sit rette Spillerum under de ældre Tilskueres aarvaagne Øjne. Den sperlingske Gruppe var foreløbig ikke ganske sikker paa sig selv; de unge Mænd, vante til ganske andet Selskab, turde her ikke give sig hen i Glæden af Frygt for at støde.

En og anden var ikke fri for at være forlegen. Der kendtes overhovedet et føleligt Savn.

Dette Savn raadede Fru Siversen Bod paa ved som Husets repræsentative Medlem at kalde til Bords med en Opfordring til at tage til Takke. Man trak uvilkaarlig Vejret lettere, idet man parvis ordnede sig og begav sig ind i den store Sal, hvor en lokkende Række Smaaborde stod dækkede langs hver af Længdevæggene, bugnende af Sølvservice, Flasker, Glas, Porcellæn og udsøgte Delikatesser.

Otto, der førte Frøken Cordia, tog Plads ved samme Bord som Sperling og Frøken Sofie. Ved Bordet var kun Plads til de to Par; desbedre kunde de tale sammen i deres lille, hyggelige Krog. —

Der opstod en forventningsfuld Pavse, medens Damerne trak deres Handsker af, og den første Ret blev budt om. Otto fulgte med Velbehag sin Dames lade, bløde Bevægelser, medens hun langsomt drog de glatte Handskers fine, bøjelige Skind af Hænderne med den mathvide Lød og de lange, — vel lange Fingre. Hans Blik dvælede ved den smalle, glatte Guldsnog paa højre Haands Ringfinger.

Hun fangede hans Blik.

„De ser paa min Forlovelsesring,“ sagde hun leende. „Har de aldrig set saadan en før?“

„Ikke paa Dem,“ svarede han. „Idetmindste har jeg ikke lagt Mærke til den. — Jeg anede virkelig ikke, at De var forlovet, da jeg sidst var herude.“

„Det kunde jeg ogsaa nok mærke,“ sagde hun med en kaad Latter, idet hun trykkede ham sine Handsker i Hænderne til Opbevaring.

„Det haaber jeg forresten ikke.“

„Aa — det var naturligvis kun Spøg.“ — —

Det klingrede paa et Glas. — Det var Hr. Siversen, der rejste sig for i en lille Tale at byde Velkommen. Otto turde næsten ikke se paa ham, Frøken Sofie var ganske rød i Hovedet.

Ellers kom han bedre fra Talen, end Otto havde ventet. Blot havde han en ubehagelig Maade at stange Tænder ved Hjælp af Tungen, medens han talte, med en lille, smældende Lyd. Blikket holdt han rettet stift ud i Luften, øjensynlig bange for at komme til at se paa nogen. —

Der gik et Befrielsens Suk gennem Forsamlingen, da han satte sig ned. — —

Stemningen steg lidt efter lidt. Den gode Mad, de hidsende Vine, den hedede Luft og det døvende Virvar af summende Stemmer lagde fyrig Glød paa alle Kinder, gjorde Herrernes Blikke dristige og Damerne dybe og dvælende. Latteren steg i høje Kaskader som den skummende, boblebristende Champagne. Alt stift og tvungent vejredes efterhaanden bort. Damerne laa henslængte i skødesløse Stillinger, lo og viste de blottede Halse og Skuldre i kraftig, bredt udfordrende Fylde. Herrerne sad bøjede over dem, hvidskende og smilende. Fortabte et Blik sig i

Betragtning af al den nøgne Kvindelighed, følgende Halsens fine Bølgelinjer eller druknende sig i en Skuld- ders hvide Kølighed, var der ingen, som tog det ilde op. Og i Ly af Vifterne drev Øjnene deres farlige Spil. — — Sperling udbragte en Skaal for Damerne med en Masse, kun for Kliken forstaaelige Allusioner, der blandt de indviede vakte umaadelig Latter. Damerne lo med, lidt spidst og forsigtig, halvt ærgerlige over ikke at forstaa, halvt anende den skjulte Frivolitet bag Ordenes Maske. — —

Derefter kulminerede Stemningen. Latteren og Snakken blev til et Kaos af Lyde. Alle Øjne glødede, alle Kinder blussede. En bred Bølge af kort aandende, vinhidset Erotik drog gennem Salen og rev alle med sig. Det truede med at blive et Bakkanal.

Saa begyndte paa et Vink af Fru Siversen Musiken i Dansesalen. Alle rejste sig, og i forvirret Stimmel trængte man sig derind. Der gaves ikke Tid til at hvile ovenpaa Maaltidet. Med febrilsk Iver tog man straks fat paa Dansen.

En kaad, pikant Mazurka, der vakte brogede Minder hos en Del af Herrerne, fangede Øret, hidsede Blodet og hvirvlede Par efter Par hen ad Gulvet med sin stærkt pointerede Rytme. Det var brydsom Gærning at holde nogenlunde Orden paa de dansende.

Otto kendte Vellyst i Dansen. Cordias Øjne hvilede i hans uden at slippe dem, hendes hede Kind rørte hans, hendes Arms bløde og dog faste Tryk

rislede en glødende Strøm gennem hans Aarer. En Gang strejfede hans Læber hendes Haar — han maatte gøre Vold paa sig selv for ikke at kysse hende.

Aandeløs og blussende førte han hende til Sæde. Han blev staaende bøjet over hendes Stoleryg, og til Tak for Dansen hvidskede han hende i Øret hede, æggende Ord, der jog en Strøm af Blod op i hendes Kinder og fik hende til at slaa Øjnene ned.

De var begge for udmattede til at danse snart igen. Hun undskyldte sig for en tre—fire inklinerende Herrer. Hun var saa træt, kunde virkelig ikke.

Sofie dansede forbi med en ung Student, der gjorde stormende, lidt kejtet Kur. Hun lo højt og drillende ad ham. Otto kom med en satirisk Bemærkning.

Cordia drejede langsomt Hovedet om imod ham og saa' bebrejdende paa ham, medens hun tillige søgte at lade være med at le.

„Det er meget morsomt, Hr. Holst. Men det er alligevel ikke smukt saaledes at gøre Nar. Fordi De selv har Aand og Vid, maa De ikke slaa Dem til Ridder paa andre, der maaske mangler det.“

„De forstaar at sige Ubehageligheder paa en særdeles behagelig Maade,“ sagde han med et let Buk og et Smil. „Men De maa ikke sige Komplimenter. En Kompliment er et farligt Vaaben i en ung Dames Haand. Damerne er saa vante til Smiger

og søde Ord, at de ikke tager Skade deraf. De er hærdede mod Giften. Men vi stakkels Herrer hører saa sjælden den Slags Ord, vi kan ikke taale dem.“

„Det skulde ikke være nogen Kompliment. Det var min virkelige Mening. Jeg tror, at De er et meget godt Hovede, men De er virkelig lidt for vigtig.“

„Blot De aldrig maa faa ringere Tanker om mig.“

„Det haaber jeg heller ikke.“ —

„Det siger De saa løjerligt.“

„Synes De? Ja, man kan aldrig vide. Egentlig er De ikke, hvad jeg vil kalde paalidelig. De er vist en løs Krabat. En skønne Dag hører man nok nogle nette Historier om Dem.“

„Det er højst sandsynligt. Men døm mig ikke for strængt, naar den Dag kommer. Husk paa, at jeg aldrig har været i godt Selskab — før jeg saa' Dem.“ — —

Hun tav en Stund, medens hun opmærksomt betragtede Spidsen af sin lille, hvide Atlaskes-Dansesko, hvorved hun ogsaa drog hans Blik ned paa den.

„Jeg er bange for Dem,“ sagde hun endelig og saa' op.

Han bukkede. „Ønsker De ikke at danse ud?“

Og de dansede ud i en vuggende Vals. —

— — „Blev De fornærmet?“ spurgte hun, da han igen førte hende til hendes Plads.

„Nej — hvor kan De tro? — Men, ser De, jeg

holder i Længden ikke af at tale ondt om mig selv. Kan De fortænke mig i det?" — —

Borddansen var endt; nu skulde der hviles ud i et længere Ophold. Fru Siversen opfordrede til at trække frisk Luft i Haven, — en Opfordring, som med Iver blev fulgt. Parvis strømmede man derud, de fleste vægrede sig ved at tage Overtøj paa: Aftenen var jo saa mild og stille. — —

Otto bevægede Cordia til at kaste et let Stykke over Skuldrene. Saa gik hun ved hans Arm ud i Haven. —

De vildsomme Gange og de store Plæner laa i broget, straalende Belysning. Haven var illumineret. Fra hver Busk, hvert Træ skinnede det i røde, grønne, blaa, violette Farver af Hundreder kulørte Lamper. I skiftende Skær vandrede man gennem Gangene, saa spredt som mulig efter stiltiende Overenskomst mellem alle. Snart blussede Kinderne i høje, klare, røde Toner, snart lagde søgrønt Lys et underlig feagtigt Skær over Omgivelserne, gjorde Ansigterne blege, gaadefulde og Damernes Øjne sælsomt sorte og dybe.

Over det hele bredte den klare, mørkeblaa Septemberhimmel sig med al Efteraarets blinkende Stjærnerigdom. — —

Paa Hovedplænen foran Huset afbrændte Hr. Siversen et pragtfuldt Fyrværkeri.

Solen snurrede, funkledede, gnistrede og spruttede, blændede Øjet og sendte prægtige Lysbuketter

ud til alle Sider. Bengalsk Ild vekslede i stærke Farver med svidende Skær, Fontæner stod i Vejret i slanke, lyssitrende Søjler eller bredte sig i dryssende Regn af kortlevende Stjerneblomster. —

Og da den sidste Ildstjerne var døet hen, den sidste Straaleregner falden, den sidste Sol slukket og forkullet, stod alle tilbage med en Følelse af Savn, af Tørhed og Tomhed i Blikket, medens de klappede og raabte Bravo og beundrede Hr. Siversens opfindsomme Kunstfærdighed. — —

Atter spredte man sig rundt om i Haven. Otto og Cordia gik alene gennem en ensom, halvmørk Gang, hvor kun en enkelt Lampe sendte et mat, bleggult Skær ud over det mørke Løv. —

Ordene faldt tungt imellem dem. Hun talte om Stjærnerne, om den varme, dejlige Sommernat, om Ballet, om Lykken og Glæden i saadanne flygtige Timer. Han svarede afbrudt og kort, som om han med Møje maatte hente Ordene frem. Han var beruset af Nattens blomstertunge Aande, af Lys, Farver og tindrende Livsjubel. Og denne Kvinde, der lænede sig mod hans Arm i al sin unge Skønheds forføreriske Ynde og talte om Stjærnerne og Natten!

Han følte sit Blod banke, tungt og hedt, sin Pande gløde og sit Bryst svulme i Overmaal af Livsmod. Og Nattens Stemning fødte efterhaanden paa hans Tunge varme, veltalende Ord, — Ord, han aldrig

ellers vilde talet, sværmeriske, følsomme, maaneskinsdrømmende.

Hun var Nattens Dronning, Sommernattens gode Fe. For hendes Skyld smykkede den sig med de tusinde Stjærner, hende duftede Blomsterne i Møde, hendes var al den rige Herlighed.

Hun var revet med, hendes Blik dvælede i hans, dybt og forjættende, hendes Arm skælvede og trykkede sig fastere om hans. Han mærkede, hvorledes hendes Legeme kom ham nærmere. Og han blev ved at fortælle, malede en rig, unævnelig skøn Drømmeverden frem — han blev Digter under Blodets Tryk, i den ophidsede, hede Stemningsfeber.

Der for en Sitren igennem hende, halvt som et Kuldegys. —

„Jeg fryser,“ sagde hun. „Det bliver koldt.“

Han lagde det lette, hvide Overstykke tilrette om hendes Skuldre. Hans Fingre skælvede ved Berøringen af hendes bløde, nøgne Hud. Saa drog han hende tæt ind til sig, slyngede Armen om hendes Liv, og han kyssede hæftig, i sugende Tørst, hendes Hals.

Hun rev sig pludselig og voldsomt ud af hans Arme, som om hun vaagnede af en tung Drøm. Og medens hendes Læber skælvede, sagde hun med vrededirrende Stemme:

„Hr. Holst — skam Dem. — Gaa!“

Hun slog Hænderne for Ansigtet og hulkede.

„Aa — hvor var det dog stygt — hvor kunde De dog nænne —“

Han stod der, underlig forbløffet. Det havde han ikke ventet. Og han søgte at stamme noget, der skulde ligne en Undskyldning, uden at kunne finde Ord. Hun slog ham over Haanden. —

„Uf — hvor De er modbydelig.“ —

Og hun vendte ham Ryggen og løb op ad den smalle Gang, medens Buskene slog hende deres lange, løvtunge Grene i Ansigtet.

Han fulgte efter hende, forvirret — vaagnende af sin Rus. Da han naaede hende, greb han hendes Haand. Hun vilde drage den til sig, men han holdt fast og slap den ikke; hun vilde skrige, men Ordene døde, før de fik Lyd.

„Tilgiv mig, Frøken,“ bad han, dæmpet og lavstemmet. „Tilgiv mig. — De maa tilgive mig. Jeg beder Dem saa inderligt. Alt vil jeg gøre for at faa Dem til at glemme, hvad der er sket. Jeg kunde ikke for det, jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde.“

Hun græd ikke mere. Hun ledte efter Ord, og det varede længe, før hun fandt dem. Saa talte hun, først afbrudt og kortaandet; lidt efter lidt mere rolig:

„Det var ondt, hvad De gjorde mig. — De vidste, hvém jeg var. De burde ikke have forglemt Dem i den Grad. — Men jeg selv har ogsaa Skyld — det var urigtigt, at jeg gik saaledes med Dem. — Jeg var ikke mig selv. De maatte tro, at De kunde byde

mig alt — ogsaa Fornærmelser. Aa, hvor er jeg dog slet — saa grænseløs letsindig.“ —

„Skylden var min alene,“ sagde han. „Jeg var kaad og ond — jeg kendte Dem ikke. — Men De maa tilgive mig, hører De? Jeg slipper Dem ikke, før De lover ikke at være vred.“

„Hvor kan jeg love det, Hr. Holst, ovenpaa denne Fornærmelse?“

„De maa love det. — Og De skal ikke komme til at fortryde det, det svarer jeg Dem for. Jeg skal aldrig mere glemme, hvem De er.“

„Vi maa op til de andre,“ sagde hun. „Vi har været alt for længe borte.“

Men han holdt hende fast og blev ved at bede og trygle.

Hun tog tilsidst hans Arm:

„Lad os saa ikke tale mere derom!“

Og de gik sammen op i Huset og ind i Salen, hvor Dansen var i fuld Gang. — —

Han saa' paa hende, medens hun dansede med de andre. Hun var en Smule bleg, men rolig og tilsyneladende munter. Der var intet at mærke paa hende.

Og i Løbet af de næste Danse vovede han sig et Par Gange til at inklinere for hende.

„Hvor De er fræk,“ hvidskede hun til ham under Dansen, men med et Smil.

Og da Kotillonen kom, gav hun ham sin Sløjfe.

Han tog den som et Tegn paa Tilgivelse og dansede med hende, stolt som en Konge. — — —

Ballet var endt, den graa Morgendæmring begyndte saa smaat at liste sig frem mellem Havens Træer. Vogn efter Vogn afhentede det trætte Selskab. Alles Øjne var matte, Damernes Kjoler støvede og forrevne; Herrerne tog deres Tilflugt til Sodavand.

Otto sagde Farvel til Cordia.

„Tør jeg saa tro, at mine Synder er mig forladte?“ hvidskede han, idet han tog hendes Haand.

„Det vil Tiden vise,“ svarede hun lavt med en Skygge af Fortørnelse over Ansigtet. Og højt tilføjede hun: „Kom snart igen!“ — — —

„Jeg vil lade mig hænge, om jeg forstaar mig paa denne Race af Pigeboern,“ sagde han til Sperling, medens de i Drosken rullede ind ad Byen til, henslængte hver i sit Hjørne.

Sperling var søvnig og træt. Han gabede uden at vise andet Tegn paa Deltagelse.

V.

Ved Takke-Visiten Søndagen efter Ballet var hun tilbageholdende, koldt-høflig. Otto kom ikke til at tale nærmere med hende; der var saa mange andre til Stede. Og han gik hjem i en Stemning af ærgerlig, irriteret Misnøje. —

Siden gik der Uger, hvor han ikke saa' hende. Alene vilde han ikke gaa derud, og Sperling var stærkt optagen i de Dage, dels af en ny-opduklet Sommerlyst-Stjerne, dels af et sidste, fortvivlet Eksamensforsøg. Otto generede sig ogsaa lidt ved Tanken om igen at se hende og tale med hende. Han var ikke tilfreds med sig selv. Han næsten skammede sig. Og han mente, at en Braad af det stærke Optrin imellem dem endnu sad i hendes Sind, og at der skulde Tid til at fjærne den. — —

Hans Tanker var tit og gerne hos hende. Han forstod hende saa lidt. Og medens han søgte at klare for sig selv hendes Væsens Kærne ud af den forvirrende, tilslørende Blanding af naiv Ligefremhed, bevidst eller ubevidst Koketteri, halvt barnlig Nysgærrighed, halvt tillært og indpodet kvindelig Angst

og Tilbageholdenhed, der hver for sig var ham ny og pirrede ham med det ubekendtes Magt, fulgte hendes Billede ham klart og tydeligt, uden at han behøvede at fæste sin Erindring paa noget enkelt Træk; og det greb paa mange Maader ind i hans daglige Levevis.

Han blev stille og tilbagetrukket, læste meget og gik lidet ud, en Gaade for sine Venner og for sig selv. Det blev ham efterhaanden klart, at han var forelsket.

Denne Tanke morede ham! At være forelsket paa rette Vis, at kende Længsel og Savn uden Attraa og Brynde, næsten at kunne sukke og sværme. Han studerede sig selv som en nyopdaget Verden, rig paa Overraskelser, sære, gaadefulde Fremtoninger, han ikke før havde anet.

Men den nye Følelse tog ham endnu ikke fangen. Han kendte ikke Kærligheden som Elverskud, drømte sig ikke højtagen, sluttet i Ringen, der tryllebinder Tanke som Vilje, ikke kan brydes og ikke lader sin Fange slippe ud. Han saa' ironisk paa sig selv, uden Tro paa sin Følelses Alvor og Dybde, og han kunde le ad denne Følelse og spotte sig selv som en Taabe, en naiv Drømmer.

Og han legede med sin Kærlighed som med et Barn, knæsatte den og gav den spøgende Kælenavne. Han eksperimenterede med den, satte den som en Plante i Solen af sine bedste Længsler og Tanker,

— den sande Lyrik, han havde til Huse, — vandede den i sentimentale Strømme og flyttede den saa ind i Refleksionens, den spottende Tvivls kolde Skygge. Og det undrede ham, at den taalte denne Behandling, han forstod ikke, hvorfor det var ham umuligt at ryste Legebarnet af sig; det blev ved at sidde paa hans Knæ, selv naar han følte sig træt af Spøgen, tog ham om Halsen med bløde, kærlige Arme og mødte hans halvt-vrantne Blik med dybe, trofaste Barneøjne. — — —

Han blev tilsidst næsten vammel ved sig selv, vilde ryste det hele af sig. Og han kastede sig paa ny ud i en hidsig Feber af Adspredelser. Men en Aften sent, da han ene kom ude fra Fredriksbergs forskellige Forlystelses-Anstalter efter et døvende Orgie med gode Venner og kælnе Veninder, der tilsidst gjorde ham træt og sløv, drøjede han — halvt mod sin Vilje — fra Alléen ned ad den Vej, hvor hun boede. — —

I Villaen var alle Lys slukkede, alt Liv forlængst gaaet til Hvile. Den rene, hvide Façade laa kold og død, badende sig i et Væld af Maanelys. Han stod stille paa Grusgangen uden for Huset og saa' længe op mod hendes Vinduer.

En tung og dyb Søvn, en Nat uden Lyd hvilede over alt. Hen over Haven med dens afbladede Træer og nøgne, rimsmykkede Buske flød en jævn, sagte rislende Strøm af blegblaat Maaneskær.

Og hans Tanker gled med den kolde, klare Lysstrøm ind gennem Husets Vinduer, ind i det Værelse, hvor hun sov sin rolige, hvilesøde Søvn. Det sorte, opløste Haar ud over den hvide Hovedpude, den bløde, runde Arm, smuttet ud af Natkjolens Ærme og strakt i slap, ubekymret Nøgenhed hen over Sengetæppet, Halsen og Brystet, hvorfra Dækket er gledet ned, langsomt og regelmæssig hævet og sænket af det rolige, sorgløse Aandedrag. —

Og kunde han saa komme som en mild, venlig Drøm og udfylde for hende i lyse Billeder Nattens korte Timer, saa hun med Savn og Længsel tilbage mod Drømmen vaagnede til den skære, stikkende Morgenlysnings Dagklarhed. — —

Han rev sig ud af alle sentimentale Maaneskinsfantasier; det var koldt, et Kuldegys krøb igennem ham. Han gik langsomt bort ad den Vei, han var kommen.

I Alléen indhentedes han af sit Selskab, der i rullende Drosker med Latter og højkrøst Tale søgte ind imod Byen. Han prøvede at undgaa dem; men Maaneskinnet røbede ham, han raabtes an og indfangedes til en Vogn, hvor han fandt blid Hvile med smilende, kvindelige Elskværdigheder paa begge Sider.

— — — — —

Saa mødte han hende og Sofie ude paa Vesterbro en Eftermiddag først i December med klar, klinger Frost.

Han hilste og vilde gaa forbi dem; men de standsede ham.

„Hvordan har De det, Hr. Holst?“ spurgte Sofie.

„Det er jo en Evighed siden, man har set Dem,“ lagde Cordia til.

Jo, han havde intet at klage over, og saa spurgte han til dem, til Hr. Siversen og Fru Siversen — og de havde det allesammen godt.

„Har De meget travlt nu?“ spurgte Sofie.

Det vilde han ikke paastaa. Han gik nærmest for Bevægelsens Skyld.

„Aa, saa maa De endelig følge os lidt paa Vei“ — bad Cordia.

„Eller gaa hjem med,“ foreslog Sofie.

„Gaar det nu ogsaa an? — Bliver Deres Mo'er — og Deres Fa'er ikke forskrækkede, naar De kommer trækkende med Fremmede til Huse?“

Nej, de vilde tvertimod blive saa glade. Han maatte endelig gaa med.

Omsider bøjede han sig for de unge Damers Ønsker og gik med —; han havde dem begge til højre for sig, nærmest Frøken Skram. — —

„Hvordan har Hr. Sperling det?“ spurgte Sofie, idet hun bøjede Hovedet frem for at kunne se ham og smilede skælnsk under den lille, kokette Vinterhue, der sad kækt paa Snur paa hendes lille, lyslokkede Katte-Hoved. „Ham ser man heller aldrig.“

„Sperling har saa travlt,“ fortalte Otto. „Han læser til Eksamen. — De véd, han vil være Læge.“

„Og jeg, som troede, han var saa doven.“

„Det er han saamæn ogsaa,“ mente Frøken Cordia, der længe havde været tavs og saa' ud, som om hun frøs i den pelskantede Vinterkaabe. Sløret havde hun slynget tæt og skjulende om Ansigtet; bag dets Masker syntes hendes mørke Øjne endnu sortere og dybere end ellers.

„Hvorfor tror De saa ondt om min stakkels Ven?“

„Er De virkelig saa gode Venner med ham? Det kan jeg ikke forstaa. — Jeg synes, de ligner hinanden saa lidt — — skønt De og Sperling sagtens har samme Unoder,“ tilføjede hun, medens hun begravede sine Hænder saa dybt, hun kunde, i den lille, hvide Maageduns-Muffe, med en Mine, som om hun sluttede sig inde i sin kvindelige Værdigheds aflaaede Kammer og lod ham med andre Syndere staa udenfor i Vinterkulden.

„Jeg er ingen Farisæer og han ingen Tolder,“ svarede Otto med et Smil. „Derfor er vi sagtens gode Venner. Det er den første Betingelse for god Forstaaelse: ikke at tale alt for meget om hinandens Skrøbeligheder.“

Hun sendte ham et Blik, halvt bebrejdende, halvt ironisk, der viste, at hun forstod hans Finte.

„Deres Natur er alligevel højst forskellig fra

hans. De er langt blødere, langt inderligere, tror jeg. I Grunden er De et Følelses-Menneske.“

„Det var meget.“

„Ja, jeg ved nok, at unge Mennesker nutildags sætter deres Stolthed i at være det modsatte. Men De er nu engang noget andet end, hvad De giver Dem ud for og maaske selv tror, De er.“

„Det er kedeligt, at det klæder Dem saa godt at spille Menneskekender af Profession. Ellers vilde jeg modsige alt, hvad De siger. Og jeg forstaar ikke, hvorfor De siger det, med hvad Ret De taler saaledes om mig.“

„Ja, Gudbevares — naar De bliver vred“ —

„Nej, stop — det maa De ikke tro.“ —

„I hvert Tilfælde ser De jo, at jeg mener Dem det godt, bedre end De selv. For jeg betragter det nu som en Ros, at jeg kalder Dem Følelses-Menneske. Og jeg tror stadig, at De er det. Jeg tror, at Deres Følelse godt kan løbe af med Dem — selv i Situationer, hvor den ikke burde.“

Han saa' paa hende for i hendes Blik at læse Antydningen endnu klarere. Men hendes Ansigt forraadte intet andet end smilende Elskværdighed. — —

„De forstaar at ramme de ømme Steder,“ sagde han endelig. Hun svarede med et Smil. — — —

Fru Siversen modtog ham med aabne Arme og bebrejdende Ord, fordi det var saa længe siden, de havde set ham.

Siversen var ikke kommen hjem endnu; han var i Industriforeningen, fortalte Fruen. Dér tilbragte han regelmæssig to Timer hver Eftermiddag med at spille Domino.

De unge slog sig til Ro i Dagligstuen, der oplystes af en klart brændende Lampe, hvis Lys dæmpedes af en broderet Skærm, indvævet med tørrede Blomster i smagfulde Slyngninger — et Husflidsarbejde af Frøken Sofie.

Medens Damerne tog deres Haandgærning frem, bragte Fruen Cigarer til Otto, Cigaretter til Sofie og Cordia. Selv tændte hun med en øvet Rygers Færdighed en Cigar og sendte velbehagelig tætte, duftende Skyer ud i Værelsets let parfumerede Luft.

„Det er den eneste Form af Kvinde-Emansipation, jeg er med paa,“ sagde hun i en undskyldende Tone til Otto. „Derfor glæder det mig, at De ryger. Jeg holder ikke af Herrer, der ikke ryger. Det gør saadan en flov Virkning, naar vi Damer tænder, og saa Herrerne maa sige, at De ikke kan taale Røg.“

Han lo pligtskyldigst af Vittigheden, medens han strøg Tændstikker til de unge Damers Cigaretter. —

„Det er saamæn længe siden, vi har set et Menneske herude,“ sagde Frøken Sofie.

„Student Petersen var her jo iforgaars,“ indvendte Fruen.

„Aa — kalder du ham et Menneske.“

„Da gør han dog Kur til dig,“ sagde Cordia.

„Jeg blæser ham et Stykke,“ svarede Sofie.

„Du med din Sperling,“ sagde Cordia drilsk.

„Og du med din — naa —“ afbrød Sofie sig selv.

„Andersen“ tilføjede Fruen, medens de unge Damer bøjede sig over deres Sytøj, og Cordia blev lidt rød i Hovedet.

Otto lod, som om han intet saa' eller hørte.

Lidt efter rejste Fruen sig og gik ud for at sige Pigen Besked. Det hjalp paa Stemningen blandt de unge, som var begyndt at blive lidt forlegne.

„Jeg holder ikke af Sperling,“ erklærede Cordia aabenhjærtig. „Han er saa kold og tvivlesyg. Og saa foragter han alle Folk, der har „Meninger“, blot fordi han selv ingen har.“

„Har Sperling ingen Meninger?“ udbrød Sofie indigneret.

„Nej, han har ikke — og han vil jo heller ingen have. Han er jo ikke Højremand og heller ikke Venstremand“ — — Otto lo — „og saadan er det med ham paa alle Omraader. Han tager ikke Parti — og det skal man. Alle, der duer til noget, tager Parti.“

„Sperling er Darwinist,“ sagde Frøken Sofie for at knuse alle yderligere Indvendinger med en afgørende Trumf.

„Aa, det er noget, han bilder dig ind for at gøre sig vigtig. Han har saamæn ikke Spor af religiøs eller irreligiøs Overbevisning. — Og saa

kommer han her og fordrejer Hovedet paa dig med sine darwinske Floskler. Den Slags Folk burde ikke have Lov at gaa løse og gøre Fortræd.“

„Han skulde sagtens have Mundkurv paa?“

„Ja, hvorfor ikke? — Naar man ikke er sandere i sine Meninger end han, burde man slet ikke komme frem med dem. Aa, hvor han irriterer mig ved sin letfærdige Maade at disputere paa. Gøre Løjer med alting, det kan han — og dermed putter han dig Blaar i Øjnene, fordi du er saa ung. Hvis alle Fritænkere er som han, hvis deres Overbevisning er lige saa godtkøbs, — ja, saa beklager jeg rigtignok de stakkels Mennesker.“

Hun var bleven varm og hæftig i sin Vrede. En høj Rødme havde skudt sig op i hendes ellers blege Kinder, og hendes Blik krydsede Ottos som en skarp, staablank Klinge, opfordrende, udæskende, medens de smidige Fingre i febrilsk Hast jog Naalen gennem det tynde, knitrende Kannevas, som om hun med den vilde gennembore alle de slemme Fritænkernes Hjærter.

„De maa ikke være uretfærdig,“ sagde Otto. „Alle Fritænkere er ikke ens. Sperling vil jeg ikke tale om. Jeg har aldrig indladt mig paa religiøse Spørgsmaal, naar jeg var sammen med ham.“

„Blot man kunde mærke paa ham, at han havde kendt et afgørende Brud, at han havde naaet sin Overbevisning gennem Kamp og Møje. Men det har

han ikke, det hele er ham en Spøg, — et Stof til Brandere.“

„I vore Dage er det de færreste, der bliver Fritænkere i et saadant brat og afgørende Brud med det gamle,“ mente Otto.

„Ja — det er det, jeg ikke kan forstaa,“ ivrede hun. „Jeg synes, man maa blive et helt andet Menneske, naar det kommer.“

Han smilede kun.

„Fortæl mig da, hvordan De blev Fritæinker. Hvorfor blev De det?“

„Det er virkelig ikke let at fortælle. Hvorfor jeg blev det? — Ja, jeg véd det ikke selv, hvis det ikke er, fordi vi Menneskebørn nu en Gang har denne taabelige Lyst, denne Pilfingertilbøjelighed, at slaa alt vort Legetøj i Stykker for at se, hvad der er inden i. — Og det kostede mig intet Brud. Jeg gled langsomt, stykkevis ud af den gamle Ham, til jeg en skønne Morgen vaagnede og opdagede, at jeg var kommen paa de vildene Veje. — Saadan tror jeg, det gaar de fleste nutildags.“

„Jeg har læst „Gengangere“,“ fortalte Sofie „og jeg husker Fru Alvings Replik: „Jeg vilde blot pille ved en eneste Knude, men da jeg fik den løst, saa raknede det op altsammen, og da skønte jeg, det var Maskinsøm.““

„Aa fy!“ udbrød Cordia.

„Ja, det lyder stygt,“ sagde Otto. „Men den

Replik rummer alligevel hele Tidens religiøse Bevægelse.“

Fru Siversen stak Hovedet ind ad Døren.

„Aa, Sofie, kom et Øjeblik. — De maa undskylde, Hr. Holst — blot fem Minuter.“ — —

Han var alene med Cordia. Ingen af dem vidste, hvad de skulde sige. Hun bøjede sig med fordoblet Iver over sit Broderi, medens han i Tavshed røg sin Cigar og med Blikket fulgte hendes rappe Fingres Færd. — —

„Jeg skulde egentlig have skrevet til min Forlovede i Aften,“ sagde hun endelig og saa' op med et hastigt Blik for straks igen at slaa Øjnene ned.

Det gav et lille Sæt i ham. „Saa,“ sagde han i en ligegyldig Tone — og efter et Drag af Cigaren: „Kommer han snart herover?“

„Ikke for det første,“ sagde hun. „Hvorfor mener De?“

Og igen et kort, stjaalent Øjekast.

„Aa, — det kunde være morsomt at gøre Bekendskab med ham.“ —

Hun tav et Øjeblik. „Min Kæreste er ellers ikke morsom,“ sagde hun saa og lo.

„Naa — ikke?“ — —

Og de sad begge nogen Tid i forlegen Tausshed. — — —

„Fortæl mig lidt om ham,“ sagde han omsider, pludselig alvorlig og interesseret.

„Ja, hvad skal jeg fortælle? At han er en jævn, ordknap Mand, hjærtensbrav og saa inderlig trofast i sin støtte, tunge Stilfærdighed — at han bærer mig paa Hænderne, ikke véd alt det gode, han vil gøre for mig, og at jeg holder grumme, grumme meget af ham? — Alt det tror jeg ikke gør ham interessant i Deres Øjne. For han hører, ligesom jeg, til den gamle Skole.“

„Saa passer han vel godt for Dem?“

— — „Ja, naturligvis — ellers var jeg vel ikke bleven forlovet med ham.“

„Tror De da, at Folk, der forlover sig med hinanden, altid passer sammen?“

„Ja, jeg tror — hvorfor spørger De?“ Og hun saa' op paa ham med et stort, forundret Barneblik, i hvis Bund der lurede en Smule Angst.

„End ikke i Israel —“ begyndte han, men brød af.

„Ægteskaber stiftes jo i Himlen,“ sagde hun i en Tone, bag hvis Spøg der laa en sværmerisk Tro paa Vagt mod al Spot.

„Men Forlovelser da? Stiftes de ogsaa i Himlen? Man ser jo dog tit forlovede bryde med hinanden og hver især forlove sig med en anden. Hvilken af de to — maaske flere — Forlovelser stiftes da i Himlen? — Eller tror De, Vorherre er Mormon?“

„Nu bliver De styg,“ sagde hun. — „Jeg tror

virkelig, at der er Mennesker, som er bestemt for hinanden, og som ogsaa finder sammen.“

„Ak ja, det troede Folk i de gamle, naive Dage. Men nu —“

„Ja, hvad nu?“

„Nu tror de fleste, at det er Tilfældet, det blinde, kolde Tilfælde, der raader. Skal jeg fortælle Dem, hvordan det omtrent gaar til? Ganske som i den Leg at „skrive Sedler“. En Tilfældighed skriver hendes Navn paa en Lap Papir, en anden føjer hans til, en tredje, hvad hun sagde, en fjerde, hvad han sagde —“

Han drog Vejret tungt og tilføjede:

„Og endelig en femte, hvad Enden blev.“

„Det maa være sørgeligt at have den Tro,“ sagde hun. „Saa trøstesløst og lunefuldt vil jeg ikke tro, at Livet er.“

Hun lagde Broderiet fra sig og rejste sig. Hendes Øjne lyste imod ham med fugtig Glans, og en let Skælven røbede sig i de fine, bevægelige Næsefløje.

„Og De tror det ikke selv.“ — —

Hun gik hen til en Etagère, hvorfra hun tog en lille Pakke, som hun lagde paa Bordet foran ham. —

„Her skal De se,“ sagde hun.

Af Pakken udtog hun en fire, fem Fotografier, der i forskellige Belysninger og fra forskellige Sider viste hendes Ansigts bløde, sarte Træk med de store, dybe Øjne.

„Min Forlovede har bedt mig sende ham mit Billede,“ forklarede hun. „Hvilket skal jeg vælge?“

Det var ikke let at træffe et Valg, de lignede alle godt. Ét var der, som særlig tiltalte ham, men han anbefalede med Forsæt et andet, medens han beholdt i Haanden det, han foretrak.

Og da de havde talt om de forskellige Billeder, og hun havde bestemt sig for et, sagde han i en lav og bønlig Tone:

„Maa jeg beholde dette?“

Hun saa' paa ham med et forvirret, spørgende Blik, medens en svag Rødme langsomt gled over hendes Ansigt. — —

„Ja, behold det —“ sagde hun endelig. Og da han i varme, hjærtelige Ord takkede hende, afbrød hun ham:

„Men fortæl det til ingen, hvis De virkelig sætter Pris paa det — og — misbrug det ikke.“

Han følte, at den svage Mistro, der laa i hendes Ord, var berettiget, og rødmede let.

„Hvis De tror, jeg vil misbruge det,“ sagde han, „saa tag det igen.“

Deres Øjne mødtes i et langt Blik.

„Jeg tror det ikke,“ sagde hun.

Og han gemte Fotografiet. — — —

Ved Aftensbordet var han tankefuld og ordknap, medens han syntes andægtig at høre paa Hr. Siversens politiske og kommercielle Overvejelser. Han undgik

at se paa Cordia; han var bange for i Blikket at røbe alle de længe tilbagetrængte Følelser, der nu voldsomt brød frem og vilde skaffe sig Luft. Og han mærkede med Undren, at han rødmede, naar hun vendte sine Øjne mod ham.

Efter Bordet tog en stilfærdig, slæbende Whist hans urolige Tanke i sin milde Beskærmelse, medens han til Hr. Siversens store Glæde tabte Rubber efter Rubber. Cordia spillede ikke med; hun sad ved Siden af Fru Siversen og syede i rolig Hygge med jævne, afmaalte Sting. — —

Klokken slog elleve og forkyndte Familjen Siversens Sengetid. Otto rejste sig og tog Afsked. Og langsomt drev han hjemad, hensunken i dybe Tanker, uden at agte paa den skarpe Nattekulde.

Det var, som om det sang i ham. Han kendte en hed Jubel, en svulmende Lykke — Lykken at elske — og det koglende Haab, den sejerstørstende Tro paa Genkærlighed. Han havde læst det i hendes Læbers Skælven, i hendes Kinders Glød, i Blikkets bange og dog længselsfulde Tilbageholdenhed. Han følte, at hendes hele Væsen droges mod ham som hans imod hende, at de, før eller senere, om de drog sig tilbage eller stundede frem, trods alt i Verden, en Dag vilde vaagne af farlige, elskovsgækkende Drømmes Leg i hinandens Arme.

Og denne sentfødte, just derfor saa stærke, alt besejrende Følelse tog ham som et hjælpeløst, uroligt

Barn i sine Arme og bar ham ind til Fred og sød Hvile i dyb og stille Lykke ovenpaa Dagens Møje, attraahede Timers forvirrede Tummel. — — — —

Han var kommen hjem og sad ved Skrivebordet i Lampens dæmpetgule Lys, foroverbøjet med hendes Billede foran sig. Og han lod hver Linje, hvert kært og skønt Træk fortælle ham om igen det vidunderlige, der var hændet, hans unge Kærligheds farveglødende, drømmeskønne Eventyr.

Og han var vis paa, at hvad han nu kendte, var Kærlighed.

Havde han ikke følt Luften skælve om sig som af lette Vingeslag? Havde det ikke glødet i ham, naar han var hende nær, havde ikke Aanden lagt hede, begejstrede Flammeord paa hans Læber, lært ham at tale i fremmede, nye, ukendte Tungemaal? Og havde ikke Kærlighedens Højsang paa brede Orgelvinger brust igennem hans Sjæl, smæltende alle smaa Følelser, tusinde skilte, stridige Toner af hans Væsen i sit stærke, klangrige Væld? — — —

Længe saa' han paa Billedet. Saa tog han sit Album frem for at finde det en Plads. Men der var ingen, alle Sider var optagne.

Og hvad var det saa for Billeder, han vilde sætte hendes imellem? Var det passende Selskab? Han gennemgik, et for et, hele Rækken. Og hvert Billede fortalte ham en Historie, han nu bluedes ved, om Sanserus og kaade Drifters løse Tidskort, om

købte Kvinders bryndefulde Kærtegn og hans bedste Ungdoms slette Forlis. —

Nej, hun skulde ikke sidde dèr, mellem alle hans Elskerinder, ikke besudles af de Tanker, hvormed dette Album var blevet udfyldt. Han kastede det uvillig tilside og lod Billedet ligge paa Bordet, medens han paany sank hen i Betragtningen.

Et Vers af Heine faldt ham ind. Det forekom ham i al sin korte Simpelhed saa slaaende at fortælle den samme Kærlighedshistorie, han selv havde levet. Og han gentog det højt for sig:

Habe mich mit Liebesreden
fest gelogen an dein Herz.
Und, verstrickt in eignen Fäden,
wird zum Ernste mir mein Scherz.

Han skrev det ned paa Portrættets Bagside, langsomt, omhyggelig. Og saa gemte han Billedet i en Skrivebordsskuffe, hvori han opbevarede, hvad han havde tilbage af sin første Ungdoms barnlige Lyrik.

VI.

Ellers havde han et nøgternt Syn paa Livet, et fast, praktisk Greb paa Begivenhederne. Hans blaserte, overlegne Kritik frelste ham fra at forløbe sig til Dumheder, lod ham se skarpt og prøvende paa Tingenes Realitet. Men i sin Kærlighed var han bleven en anden.

Det lønlig spirende Forhold, han nu kendte, havde for ham intet jordbundet eller dagligdags. Det var et skønt Digt med bløde Rytmer og sart, mildt fortonende Stemning. Det fyldte ham helt, gennemglødede hans hele Væsen, tegnede sig for ham, hvorhen hans Tanke gik. Og derover glemte han, hvem han selv var, som han glemte hendes bundne Stilling. Al denne fade Prosa, alle praktiske Vanskeligheder lod han ligge hen, og skød dem tilbage, naar de trængte sig frem, medens han som en taalmodig Edderkop drog sig tilbage til sin Naturs lønligste Krog og dør flittig spandt og fæstnede sine Følelsers fine og dog sejge Traade til et spindelvævs-let, luftig-gyngende Fangegarn for alt det skønne, alt det gode, han nu saa' i Livet.

Han var til Mode som den blinde, hvem et Under giver Synet igen. Og hun var den store Læge, Frelseren, Messias. I Lys af hende saa' han det alt. Og den unge Glans næsten blændede ham; alle Farver var saa stærke, syntes han, saa skære før hans endnu mørkevante Øjne. — —

Langsomt bundfældet var efterhaanden de brutale Lyster, det kødelige Instinkt, der fra først af drev ham imod hende. Gennem møjsommelige Kampe troede han dræbt det blotte, sanselige Begær, Trangen til at tage denne skønne, yppige Kvindekrop. Tilbage blev Følelsen, luttret og klaret, afgæret som en ædel Vin, — den navnløse Længsel efter at eje hende fuldtud, hele hendes Væsen, hver hendes Tanke og Følelse, — efter at gaa til Bunds som Dykkeren i hendes Sjæl, granske dens hemmelige Skatte, vinde dens skjulte Rigdomme og først og sidst tvætte sig ren i dette Væld af sund, oprindelig, kvindelig Natur.

Og han følte, at, vandt han hende, vilde hans Kærlighed være som en grænseløs Taknemlighed. —

Han droges mod at se hende igen, han tørstede efter dette Møde, efter Beskuelsens stille Lykke. Og saa vilde han sige hende alt, lægge sin Længsel, sit hede Savn, alt, hvad hans Sjæl ejede af dyb, uendelig Rigdom, som hun havde tryllet frem, for hendes Fødder. Hende tilhørte det jo, hun havde aabnet Bjærget, — saa fik hun vel tage mod dets Skatte.

Det lod ham ingen Ro. Han maatte derud. Og

saa gik han en Eftermiddag, vel en Uge efter det sidste Besøg, atter gennem Villaens Have, hvor Træ og Busk stod stivnet i Vintersøvn. Og med en Haand, der rystede en Smule, tog han i Klokkegrebet og ringede paa.

Det var Cordia selv, der lukkede ham op. Der var noget tøvende i hendes „god Aften“, i den Maade, hun hilste ham, en stammende Forlegenhed, han ikke forstod. —

Og da han var kommen indenfor Døren, og hun havde lukket efter ham, fortalte hun, undvigende at se paa ham, og medens hed Glød brændte i hendes Kinder, at hun var alene hjemme: Pigerne havde faaet Udgangstilladelse, de andre var i Teatret, — hun selv var ikke gaaet med, fordi hun havde Hovedpine.

Og det var vist skrækkelig forkert, at hun lod nogen komme ind. Men en kort, ganske kort Stund skulde han faa Lov at blive, — en halv Times Tid maaske. Saa skulde han gaa. —

Hun gik foran ham, ind i Dagligstuen. I lunt, hyggeligt Mørke laa den — hun havde ikke villet tænde Lampe, havde siddet i Sofaen i stille Skumringstanker; ud over Gulvtæppet lyste det rødt fra Kaminen, et varmt og stærkt Glødeskær, der snart slumrede døsigt hen, snart knitrede lystig op med smaa, vævre Flammer. — —

Hun talte uafbrudt, medens hun tændte Lampen, i korte, snublende Sætninger, løse og tomme, om

Vind og Vejr og Bynyt. Det var, som om hun var bange for at tie. Og medens han lod sig synke ned i en blød, magelig Lænestol, hentede hun sit Syskrin frem og satte sig lige overfor ham ved den anden Side af Bordet. Stadig smaasnakkende, medens hendes Fingre febrilsk for hen over Sytøjet og jog Naalen ind i det vigende Stof med smaa, hidsige Sting.

Og han lod hende tale, idet han selv ved korte Bemærkninger, ligegyldig faldende Ord, holdt Liv i Samtalen, bange for, at den skulde slippe op.

Det, han vilde sige, det, hvorfor han var kommen, laa i ham som en død Masse, han ikke kunde og ikke turde faa frem, — dvalebundet af den Forlegenhed, han mærkede hos hende, og som knugede ham selv. —

Og der gaves dog saa god Lejlighed. — En Lejlighed. som maaske ikke kom igen. —

Blot Samtalen vilde blive ved! —

Lidt efter lidt lagde Stuens stille Hygge sig over ham, venlig og svalende. Hvor her var godt at sidde, saa lunt og rart, og tale jævnt og stiltfærdig om dagligdags Ting, næsten hjemlig, de to alene, medens udenfor alt var saa koldt. Dette var Lykke — en rolig, mild Lykke.

Og det, skønt hans Blod kogte, hans Kinder glødede i vildt Begær: at tage denne Kvinde i sine Arme, bøje hende under sin stærke, sejrende Vilje, give hende

vel tusinde Kys og Kærtegn til hede, stammende Ord,
— en drukken, overmægtig Elskovs vildede Tale.

Eller blot ligge for hendes Fødder med Hovedet
i hendes Skød, hendes bløde Haand over sin Pande
og tale Bønnens ydmyge, tryglende Sprog. —

Han turde ikke. —

Og han vedblev at tale om alt, hvad han ikke
brød sig om, medens han for hver Sætning følte sig
nærmere det Rusens Øjeblik, da hans Vilje vilde
briste, Følelsen blive hans mægtige Herre.

Deres Tale blev stakaandet, forpustet. Hvor det
kostede at holde den oppe. Han følte, hvor Kredsene
snævredes, hvorledes han stedse rykkede nærmere det
farlige Punkt, han gik udenom. — —

Og saa tav de begge pludselig i et langt Suk,
medens en forlegen Tavshed drog gennem Stuen.
— — — Hun sad stille og turde ikke se op under
hans Blik, som hun følte hvile paa sig, svidende
hende gennem de sænkede Øjelaag. Og hun syede
videre, medens han forgæves ledte efter Stof til Tale.
— Intet kunde han finde, hele Verden var som død,
og kun én Tanke, den farlige, den, som skulde frem
og dog ikke vovede sig frem, blev vaagen tilbage. —

Lampen brændte klart og rolig under den brode-
rede Skærm, dens Lys gled over hendes Ansigt, over
det bøjede Hoveds smaa, forlegne Bevægelser i dæm-
pede, gule Reflekser. I Stuens Udkanter laa et blun-
dende Halvmørke, i det ene Hjørne rakte Skæret fra

Kaminilden en lang, glorød Tunge ud over Gulvtæppet. — —

Tausheden blev trykkende, uudholdelig. Den ringede for hans Øren, lagde sig som en kold, tung Haand over hans Hjerne, og han kendte det som en legemlig Lindring, en dyb, uendelig Lettelse, da hun lagde Sytøjet fra sig og satte sig hen til Klaveret.

Han hjalp hende med at tænde Lysene. Og hun tog Noder frem, medens han satte sig paa en Stol lidt bag hende. Hun valgte Gounods „Faust“.

Og hun spillede. — Først urolig med utaalmodige Bøjninger af Halsen og smaa, iltre Kast med Hovedet, lidt efter lidt behersket og sikker, alt som Musikens Fylde statelig skred gennem Værelset og mættede hver Luftbølge derinde med sin rige Klang. Under Tonerne fandt hun Sindets Ligevægt tilbage; hun spillede rolig, med et lille Smil om Munden, efterhaanden gik hun ganske op i de Stemninger, hun gav Lyd og Liv. Og medens Fingrene i raske Løb for hen over Tasterne, var hendes Holdning rank, og Hovedet bøjede sig kun fra Tid til anden, som vugget i Takt til Musikens Rytme. I Bronzestagerne brændte Lysene jævnt med lige, opadstræbende Flammer i Stuens lune, tunge Luft. — —

Faustes urolige Søgen, hans hidsende Tvivl bares frem i Melodier, snart stormende, vilde, snart brudte og skælvende som en febersygs uregelmæssige Puls-slag. Gretchens stille Lykke skiftede til taareløs,

angerpint Klage, — og ind i det hele tonebaarne Billede vævede sig Mefistofiles' snigende Skikkelse, snart som en lokkende, koglende Fristen — tag hende, tag hende dog; — snart som en skærende Latters Spot, — du tør ikke, du tør ikke, du er feig, du er dum! Og under de snart fristende, snart bittert spottende Toner stak Hestefoden frem — en byttelysten Graadighed, en spændt, stirrende, spejdende Fritten: Har jeg ham, faar jeg ham? I lette Valpurgisnatstaager tryllede han sanseæggende Billeder frem, en Heksesabbat af kødelig Lyst med skønne Kvinder i Smil og Lokken, de halvtaabne Læbers tørstige Begær, de hvide Armes favnende Blødhed, de nøgne Kvindekroppes vinkende Vellyst. — —

Det drog igennem Ottos Sind med skiftende Stemninger til de skiftende Billeder. Han følte, hvor hans Vilje langsomt sugedes bort i Ebbe, medens alle hans Sanser stundede mod Flod. —

Hun spillede Musiken til „Soldaterkoret“; i stolte, sejersdrukne Takter drog det frem som en triumferende Hær gennem den erobrede By. Og foran alle, baaret højt paa Klangens stærke Arme, den mægtige Triumfator. Ottos Bryst videdes, hans Læber bevægede sig efter de udødelige Rytmer, han saa' et Solskin af Lykke, mæt, beruset Fryd. Og det var ham, som om det var hans Kærlighed, der bares saaledes, højt i Triumf, medens alt andet i Verden, i

ham selv, fulgte efter i det hyldende Tog med Jubel-
raab og Sang. —

Den sejerrige Kærligheds Sang! —

Hun var hørt op med at spille, og medens de
sidste Akkorder endnu dirrede gennem Stuen, havde
han rejst sig og lagt Armen om hendes Liv. Hun
saa' op mod ham med et Blik, i hvis Dyb der
skælvede Taarer af angstblandet Lykke, og medens
han langsomt drog hende ind til sig, mødtes de i
et langt Kys. — — — — —

De sad i Sofaen, tæt omslyngende hinanden.
Og medens hendes Øjne drak hans Billede ind uden
at slippe det, som umættelige af Lykke, — medens
hendes bløde Arm laa om hans Hals, søgte hendes
Læber atter og atter hans til hede, længselssyge Kys.

„Hvor du er god og kær,“ hvidskede hun mellem
Kyssene, — „og jeg, som var saa bange for dig —
du slemme. — Saadan havde du skræmt mig. — —
Men jeg kunde ikke andet, jeg maatte det — du er
saa stærk. — Og du er god — ikke sandt? — Du
vil være god imod mig?“

Og i stammende, afbrudte Ord fortalte hun, rød-
mende af undselig Lykke, sin lange Kærligheds Kamp.
Hvordan han havde draget hende, og igen stødt hende
fra sig — han huskede nok — dengang?

Jo — han huskede det — og han forbandede
sin Brutalitet.

Hun havde været saa bange for ham som for

én, der vilde gøre hende ondt. — Hun havde villet jage Tankerne bort, naar de kom og bankede paa og vilde ind — Tankerne om ham. Men de kom altid igen — og hun kunde ikke stænge dem ude. —

Og han fortalte om, hvorledes det var gaaet ham, — hvorledes hun var kommen ind i hans Liv som en sød Melodi i dets lange, kedelige Hverdagsstykke. Han skriftede for hende alt, — hvor slem han havde været, hvor lidt han var hendes Godhed værd; men nu var det altsammen godt, alt det onde glemt. Han skulde vokse sig bedre i Læ af hendes Kærlighed.

„Tror du saa ikke, at de, som er bestemt for hinanden, altid finder hinanden?“

Han smilede blot og lukkede hendes Mund med Kys. Og han kyssede hendes Haar, hendes Øjne, medens hun lukkede dem og lagde sig tæt ind i hans Arm i sød Hengivelse. Og naar hun igen slog dem op, var der Taarers Lykke i deres mørke, fløjels-bløde Glans.

De talte ikke længer, de var for lykkelige dertil — altfor lykkelige, syntes han. Der var saa hyggeligt, saa fredeligt, rart i den lune Stue, hvor Lampen sang, og Ilden snurrede fornøjet henne i Kaminen, medens Vinden barsk og stræng slog imod Ruderne. De sad ganske stille, hun strøg ham blidt og kærlig gennem hans svære, krøllede Haar, medens hun gav ham Navne, de kæreste og bedste, hun vidste.

Hvor blødt hun klappede, hvor mild og svalende

denne kærlige Haand over hans Pande! Og dog vakte dens Berøring, naar den sagte gled geunem hans Haar, Minder hos ham, som han helst vilde glemme, men som mod hans Vilje kom igen. Og de lagde over hans Ansigt en Skygge, som hun ikke strøg bort — en mørk og led Fortidsskygge.

Hun saa' den langsomt glide frem, og et fint, kvindeligt Instinkt sagde hende, hvorfra den kom. Hun skælvede i hans Arme, Taarer stod i hendes Øjne.

„Saadan har du siddet med saamange andre før,“ hvidskede hun, — og deres Arme slappedes uvilkaarlig i Omslyngningen. — „Aa, — at jeg ikke kan lade være at tænke derpaa — og du heller ikke. —“

Saa kom det næsten som et Skrig, medens hun kastede sig ind til hans Bryst:

„Og jeg da! — Han — den anden.“

Han bøjede sig over hende og hørte, hvor hun græd, medens han hviskede hende i Øret rolige, dulmende Trøstens Ord. Langsomt mærkede han, hvor Graaden stilnede, medens hendes Bryst vedblev at hæve og sænke sig voldsomt i Bevægelsen.

„Der er ingen anden — vel? — Du er min, ganske og alene. Ikke sandt? Den anden er død og glemt. Hele Verden er død — vi to er de eneste — hvad spørger vi om alle de andre?“

Hun saa' op paa ham med store, skræmte Barne-

øjne, hvor Taarer sitrede i de lange Øjevipper. Og medens hun langsomt, tøvende strøg Haaret bort, som forvirret faldt hende ned over Panden i sort og yppig Fylde, følte han, hvor hendes Favnen atter blev fast og tillidsfuld. Saa lagde hun igen Hovedet ind til hans Bryst, hun græd ikke længere.

„Nej — der er ingen anden i Verden end du.“

Og i hendes Blik straaede en Jubelglans af Fortrøstning og Kærlighed til ham, en Kærlighed, der gav alt bort og gav det med Glæde, blot hun fik beholde ham. Hun gav sig hen i det Blik, uden Skrupler, uden Betænkning, uden Tvivl. —

Kyssene faldt hede og tunge som før. Men lidt efter lidt langsommere, mere dvælende, med lange Mellemrum, medens deres Blik blev dybere, mere brændende. — Han saa' hende i Øjnene, hun smilede vagt, som i Tanker. De var underlig slørede, disse Øjne, der saa' ind i hans, de fyrige og begærlige. — Og han sendte uvilkaarlig et stjaalent Blik ud i Værelset som for at forvisse sig om noget, han i Forvejen vidste. —

De var ene. Ene! —

Hans Øjekast strejfede de opslagne Noder paa Klaveret, de, hvorefter hun havde spillet — Noderne til „Faust“.

Og medens han atter bøjede sig over hende og med Blik og Læber søgte hendes Legeme, trængte en Erindring sig frem i ham. Han kyssede hende

hæftig, lidenskabelig paa Halsen. Det var, som om han i en Fylde af Styrke og strømmende, varmblodigt Liv hørte Faustes Ord:

„Werd' ich zum Augenblicke sagen:
verweile doch, — du bist so schön“ — —

Og han næsten rev sig ud af hendes Arme, da Fortsættelsen, det bindende Løfte til Mefistofiles ogsaa vilde frem. — —

Nej, han vilde ikke. Han følte, hvad det galdt i dette Øjeblik. Mellem hende og ham skulde der intet være — intet af den Art, han havde kendt med Kvinderne, som før hende saaledes havde siddet og kærtetegnet ham, strygende ham mildt og kærlig gennem Haaret. Hun var for god. —

Han følte, at tog han hende, som han havde taget de andre, var det borte, alt det, som havde givet hans Kærlighed Værd — var han forskreven til den gamle Sansedjævel, der saa længe havde holdt ham i sine Kløer. — Saa var hans sidste Oprørsforsøg strandet, — og han var ikke andet, end hvad han altid havde været. —

Bliver jeg filistrøs? indvendte det i ham. Hvad er det for sygelige Betænkeligheder? — er denne Hengivelse ikke just Kærlighedens bedste, skønneste Frugt. — —

„Verweile doch, du bist so schön.“ — — —

Hun havde set hans Træk ligesom stivne, medens

han veg tilbage fra hende. Hun forstod, hvad hans skiftende Udtryk betød. Og hun var igen bleven sig selv.

Hun rejste sig. „Nu maa du gaa, Otto,“ bad hun — „vi vil ikke forglemme os selv.“

Han gav hende Ret; men hvorfor skulde han gaa? Han kunde beherske sig. Hvorfor ikke vente, til de andre kom hjem, og sige dem endnu i Aften, hvad der var hændet?

Men hun turde ikke. Nej, ikke saa pludselig, saa overraskende. Det gik aldrig an. Hun vilde vente og langsomt forberede dem. Og han skulde gaa.

Saa fik hun ham overtalt, og han tog Afsked i lange Kys.

„God Nat — min lille Kæreste,“ sagde han, medens han smilede.

Og hun lagde sig endnu en Gang ind til ham.

„Min Kæreste.“

VII.

De plejede at mødes i Søndermarken, hvor der i Decembers kolde Dage var tomt for Mennesker, ensomt og fredeligt at gaa. I de lange, øde Gange vandrede de sammen, hvor de høje, nøgne Træer stod tæt med vædeglinsende Stammer og ludede ned over dem de sorte Grene, som sagte dryssede Dryp i Dryp, Draabe paa Draabe ned i den opblødte Jord. De store Plæner og de side Enge ned mod Aaløbet bredte sig i gabende Tomhed med vaade, forpjuskede Totter af vissengrønt og bleggult Græs, hvor graa-sorter Krager hoppede omkring fra Tue til Tue, skreg hæst og baskede med Vingerne mod Vindens Sukken gennem den døde Park.

Sneen blev længe borte den Vinter, og det frøs i Reglen kun om Nætterne; men Vejret var koldt og fugtigt. Alting derude var saa uvenligt, saa efteraars-trist. —

Og de to kunde gaa timevis, uden at et Menneske mødte dem og forstyrrede deres hyggelige, fortrolige Passiar. Hun hang ved hans Arm og lyttede til, medens han fortalte. Som han kunde fortælle!

Og hvor han vidste meget. Verden videde sig, syntes hun, under hans Tale.

Ogsaa han selv undrede sig over, hvor rig han var, naar hendes Øjne hang ved hans Mund, medens han talte, og hele hendes Skikkelse var som sammentrængt i anspændt Opmærksomhed for ikke at gaa Glip af noget eneste Ord. Alt, hvad han havde læst og hørt og set, — Ting, som han forlængst troede glemte, Erfaringer, som han havde samlet løst og uden Eftertanke, legende-ubekymret som et Barn, der hober alskens Skrab og Skrammel sammen til sin sorgløse Tidskort — alt det hentede han nu frem fra sin Erindring, let og uden Møje, næsten selvfølgelig, hvor langt det saa laa tilbage. Og han saa' med Undren, at den Sum, han havde ladet haant om som død, i Tidens Løb havde baaret rige Renter i skjult og stille Vækst. —

Det Livssyn, han havde stræbt imod, men som var faldet i løse Brokker, spredt og fragmentarisk i hans vege Tanke, udformede sig nu for ham, helt og stort, i lovbunden Sammenhæng med rige Udviklingsmuligheders lyse Fremblik. Han viste hende de gamle Guder, fra Osiris til Jehovah og Kristus som digtede, menneskefødte Drømmebilleder, Fostre af Mandens egen, virkeligheds-rædde Tanke, Jordens Skygge i det tomme Himmelrum. Han udviklede for hende den nye Tids bedste Tanker, de Idealer, der vilde staa som Fremtidens Guder, de, som havde straalet for

hans Øje nu og da i hans bedste Timer, men som han havde kastet paa Pulterkammeret blandt al Slags overflødigt Gods under Døgnet Skraal og Timernes Tummel. Nu hentede han dem frem paany, pudsede dem atter rene og blanke for Gadens Skarn, flygtige Dages Smuds og Skimmel, satte dem op paa deres gamle Pladser, og igen straaledede de dør, for ham og efterhaanden ogsaa for hende, med en Apollos Stolthed, en Afrodites høje Skønhed.

De stod ham saa nær og saa' paa ham saa venlig, saa fortrolig-genkendende, at han med bitter Anger følte, hvor slet han havde forsømt deres Kultus. Og han troede at genoprette det forspildte, at gøre Bod for Fortidens Synder ved at være Reformator for den unge Kvindesjæl, der tilhørte ham — Lysbringeren, der førte hende til Sandheds Erkendelse. Derfor slog han haardt og skaanselsløst til hendes gamle Gudebilleder, blottede alt, fortav intet. Han kom til hende som Messias i Templet med Svøben svungen højt i retfærdig Vrede, jog alle gamle Fordomme, som besmittede dette Tempel, ud under harmfulde Piskeslag, aabnede dets Døre for frisk Luft og Lys og fejede ud derinde fra al det støvede, overgemte Spindelvæv, som Overtroen havde spundet i dets Kroge.

Og hun fulgte ham i hans Tanker. Han vandt hende over til sine Ideer. En for en faldt de gamle Forestillinger til Jorden for dette mægtige, ny, der stod saa højt, saa selvbevidst i sin sejrende Stolthed

som den pythiske Apollo med Blikket fuldt af smilende, guddommeligt Haan vendt mod den slagne Fjende. Og hun lod, som om hun var modig, som om ingen Skrupler, ingen Reaktion tyngede hendes Fjed mod det ny. Hun gik tilsyneladende saa let ind paa det altsammen, uden ængstelige Bagtanker.

Men de gamle Følelser døde ikke for de svidende Slag, om end de vred sig derunder. Og midt i Fremtidssynernes stolteste Sejrsflugt listede de sig stundom over hende som en svag Kuldegysen, en lønlig, forborgten Rædsel. Det kom hende for, som hørte hun en truende Raslen i det tørre, visne Løv bag dem, som om fjendtlige Hænder strakte sig ud mellem de nøgne, sorte Grene for at gribe hende og holde hende fast.

En Gang faldt det hende ind, at de var som Adam og Eva i Edens Have — saaledes kendte hun sine Tanker som Synd — og at det var Herren selv, der kaldte paa dem der bag, truende, vredt for at tage Straf for deres første Brøde.

Men hun lo over denne Tanke og lod Otto intet mærke af sin bange Tvivl. — — —

En Eftermiddag, da de vendte hjem sammen derudefra, kom i Frederiksberg Allé et flotklædt Pigebarn dem imøde. Fra Fodstiens tætte Mørke traadte hun pludselig frem for dem i det gule Skær fra en Lygte. Hendes Tilsynekomst var saa uventet, at Otto ikke kunde beherske sig tilstrækkelig overfor hendes

fortrolige, genkendende Blik. Og han priste sig endda lykkelig ved det, at hun ikke hilste.

Cordia havde mærket hans Forlegenhed ved Mødet, hans ubehagelige, sletskjulte Overraskelse. Og hun følte sig i samme Øjeblik stødt langt bort fra ham. En stikkende Smærte steg hende op i Halsen, medens hun fik Taarer i Øjnene.

Og dog kunde hun ikke bekæmpe sin Nysgærrighed efter at se, hvorledes denne Kvinde saa' ud. Hun sendte et stjaalent Blik tilbage. Pigebarnet vendte sig i det samme for at se efter dem. Og deres Blikke mødtes et kort, flygtigt Nu.

Cordia saa' et lille, kvikt Ansigt med noget zigøjneragtigt i sit hele Præg, noget forsorent i Udtrykket om den fremskudte Overlæbe og den kækt-opadvendte Stumpnæse. Et Virvar af sorte Krøller ned over den lave Pande under den storskyggede, fjærpyntede Hat. En rank Figur, en smidig Talje, smaa Fødder, noget danserinde-let, graciøst-forfløjent over den hele Fremtoning.

Hun tog hurtig Øjnene til sig igen og gik videre med Otto.

Han var kendelig forlegen, søgte at drage sig ud af den ubehagelige Situation ved løs Snak om alt muligt andet. Men hun svarede kort, hentende Ordene frem med Møje, og da de en lille Stund gik tavse, hørte han Graaden kæmpe sig frem i hende.

Saa gik han lige løs paa Sagen, saa skaansomt

og diskret som mulig. Vist var det kedsommeligt, meget ubehageligt, at det Kvindemenneske skulde møde dem dør; — men Herregud, — hun vidste det jo i Forvejen, hvorledes det havde været med ham. Han havde aldrig løjet for hende, aldrig kaldt sig bedre, end han var. Og hun havde jo lovet at bære over med ham, tilgive ham de gamle Synder, glemme hans Fortid. —

Ja — hun vidste det altsammen saa godt, han havde jo Ret, og det var dumt af hende ikke at kunne glemme. Men det var saa svært — aa, saa svært. For naar denne Fortid endnu gik lyslevende omkring paa Gaderne, naar man hvert Øjeblik var udsat for at møde den — aa, det var forfærdeligt. Om dette skulde gentage sig! Om hun ikke skulde kunne gaa med ham gennem Byen uden at modtage saadanne Mindelser — den Tanke var ikke til at udholde.

— — Otto vidste ikke, hvad han skulde svare. Det var jo ikke Bebrejdelser, ikke noget, hun vrededes over — der var intet at undskylde, — netop det tog Ordet fra ham. Og han kunde ikke andet end give hende Ret i, at sligt maaske vilde gentage sig. Han gik stum og stille under hendes Ord, inderlig ydmyget og bedrøvet.

Hun saa' det og forstod hans Følelser, og efterhaanden sagtnedes hendes Sindsoprør; venlige, undskyldende Ord sneg sig ind i hendes Klager.

— Om hun da ikke holdt af ham alligevel? —
Om hun ikke vidste, at det at elske var at tilgive? —

Jo, hun vidste det, og hun havde intet at tilgive.
Han havde jo for længe siden bekendt hende alt.
Det var blot de tossede Nerver, sagde hun.

Og hun tørrede sine Øjne og forsøgte at smile:

„Forresten en fiks lille én.“ — — — — —

Men det ubehagelige Mødes Indtryk var ikke dermed udslettet, og han kunde mærke paa hende de følgende Dage, at det kostede hende svært at glemme det. En svag Skyhed, en forsigtig Befølen af hans Ord og Tanker, før hun gemte dem i sin Erindring, troede han at spore hos hende. Og hans Haab om Kærligheds Lykke fik sine første, bange Tvivl.

Under Indtrykket heraf hastede han desto ivrigere frem mod en endelig Afgørelse. Der var kommen over ham en lønlig Frygt for, at Skatten, han nylig havde hævet, skulde glide ham af Hænderne og forsvinde igen, medens Bjærget lukkede sig for ham. Derfor galdt det at gribe den og holde den fast.

— — Hun havde endnu ikke talt til Fru Siversen om, hvad der var sket. Og det vilde hun, før hun skrev til sin Forlovede. Dag til Dag havde hun skudt Afgørelsen ud, i en Ængstelse for at tale, hun ikke vilde være bekendt for ham. For hun vidste jo forud, hvad Fru Siversen vilde sige dertil. Og hun kom med de hundrede Udflugter og Undskyldninger, skyede

end ikke Smaaløgne for at stille hans utaalmodige Skynden paa tilfreds i ventende Ro. Først og sidst var der ét, hun gav til Grund for sin Tøven, og som Otto halvt vrangvillig faldt til Føje for:

„Skulde vi da slet ingen Tid have vor Kærlighed for os selv? — Hvorfor skal straks alle de andre indvies i vor bedste Viden, vor dyreste Hemmelighed? Kan ikke tidsnok den taabelige Verden komme til os med alle sine Hensyn og Betænkeligheder? —

Hvorfor kan det ikke vente de Dage med Lykønskningerne? — Som om de andres Ønsker gjorde vor Lykke større!“ — —

Men nu trængte han stærkere ind paa hende, bad hende saa mindelig dog at skaffe ham den fulde Vished om Lykken. Han holdt ikke denne Uro ud — heller ikke dette halve Forhold med dets lyssky Leven i sig selv og dets Løjethed overfor de andre. Det, at han elskede hende, det var ham ikke nok som en sød Hemmelighed, det var ham en stolt, triumferende Bevidsthed, han længtes efter at raabe ud for al Verden. Overfyldt var han af denne Kærligheds Lykke — han kunde ikke holde dens Skjult-hed ud, — — huskede hun den Mand i den gamle Mythe, ham, som bar paa en Hemmelighed, der var saa tung at bære, at han maatte, maatte sladre derom — selv om det kun var til Flodens Sivrør? — Just saaledes gik det ogsaa ham. —

Men det, hvorfor han mest stundede mod Af-

gørelsen, traadte langt fra saa stærkt frem, naar han talte med hende: Frygten for, at noget skulde komme i Vejen, Tvivlen paa, om han virkelig ejede hende. Hans Kærligheds vantro Thomas lod ham ingen Ro, — han turde ikke tro, før han vidste. Og han fandt slet ingen Salighed i, ikke at vide og dog tro. Kun en oprivende, fortærende Spænding.

For hendes Tøven, hendes Undvigen fra at tale det afgørende Ord gjorde ham bange. Den vækkede tusinde Betæneligheder — om hun ikke var saa bunden til den anden, at hun ikke kunde løsrive sig. —

Der var én blandt disse Betæneligheder, som kom af sig selv, uden at han havde haft Bud efter den, — én, som han skammede sig ved og stræbte at glemme. At han kunde tro saa lavt om hende! Det var ogsaa en Reminiscens fra hans gamle Ky- niker-Liv.

Men hvad betød da denne Venten, denne Ud- sætten? —

Og han følte, at ogsaa den bragte noget fortræde- ligt, fjærnende ind imellem dem. —

Endelig fik han hende bestemt til at tale til Fru Siversen. Hun lovede ham det højt og hellig. —

Den næste Dag kom hun ikke til det sædvanlige Mødested. — —

Han havde halvvejs ventet, at det vilde gaa saa- ledes. Han kendte hverken Forundring eller Sorg

derved. Men at en haard og bitter Kamps Afgørelse nu rykkede ham paa Livet, det følte han. Og han higede mod dens Spænding af alle Evner, denne Kamp, hvor det for ham skulde gælde alt. Hvad Udfaldet vilde blive, det tvivlede han ikke paa. Han bar jo til Sejren en Vilje, som skulde vide at tvinge den stridige Lykke. — Men der dæmrede hos ham nye Betæneligheder, nye Tvivl.

Han tænkte sig i hendes Forlovedes Sted. Den skikkelige, brave Tømmerhandler derovre i Flensborg, han, som nu i Aar og Dag havde stridt og slæbt for at bygge sig et Hjem, hvori han kunbe føre hende ind — Stridens og Slæbets Løn. Han tænkte paa, hvad hun maatte være for ham, — det eneste lyse og lette i et Liv fuldt af Arbejdets Alvor. Og nu skulde hun tages fra ham!

Ja, det var haardt. Men Livet er altid haardt. Det havde ogsaa vendt det laadne ud ad mod ham. Og nu var det ham, Otto Holst, hun elskede, — og det var ham, der trængte mest til hende. Intet Menneske i Verden kunde trænge mere til en saadan Kvinde, end han gjorde det. Hun var hans Livs Genføder. — Og var saa ikke Retten hans? Var han ikke den lykkelige? — Og den lykkelige har altid Retten! —

Med saadanne Overvejelser dyssede han alle Indvendinger i Søvn. Og samme Eftermiddag begav

han sig ud til den frederiksbergske Villa, hvor han nu var husvant og gik ud og ind, naar han vilde.

Fru Siverson og begge de unge Damer var hjemme. De tog imod ham med alvorlig, vemodig Venlighed. Cordia var bleg; han kunde se, hun havde grædt. Og da hun rakte ham Haanden, og hendes Øjne mødte hans, klagede de for ham den tunge Strids møjsommelige Løsning.

Sofie tog ham lidt afsides og hviskede til ham med Øjne, der straaledede i venlig Opmuntren og en Stemme, der skælvede af ivrig Hjælpsomhed:

„Jeg holder med Dem, og jeg skal hjælpe Dem, alt, hvad jeg kan.“

Han takkede hende med et tungt Smil.

Saa kaldte Fru Siverson ham ind til en fortrolig Samtale under fire Øjne i hendes eget lille Kabinet, hvor en Astrallampe lyste rødt, — et underlig spin-kelt og sart Skær over Værelsets tunge, solidt-elegante Udstyr.

De satte sig ned ligeoverfor hinanden, og det varede noget, inden Fruen fik Talen i Gang. Hun satte sine Briller paa, tog dem atter af, pudsede dem med sit Lommetørklæde, satte dem paa, rettede paa deres Stilling, tog dem af igen, pudsede dem paany og aftørrede tillige en Smule vaadt i den ene Øjenkrog.

Endelig fik hun dem til at sidde.

Saa lagde hun fortrolig den ene Haand paa hans Knæ og begyndte i sit brede, trohjærtige Maal:

„Ja, kære Hr. Holst. De véd jo meget godt, hvor uhyre meget vi allesammen holder af Dem. Jeg er saamæn heller slet ikke vred over dette — Hm — med Cordia. Blot saa forfærdelig bedrøvet, for — ser De — det kan jo slet ikke, slet ikke gaa an.“

Han vilde komme med en Indvending, men hun slog ud med Haanden og tog Ordet fra ham.

„Jeg véd godt, hvad De vil sige. De er jo baade et kønt og et rart Menneske, og jeg kan saa godt forstaa, at Cordia holder af Dem. Jeg er saamæn selv ganske forliebt i Dem — ja, det er virkelig sandt.“ —

Og et bredt Smil opklarede et Øjeblik hendes store, godlidende Ansigtstræk. —

„Men Cordia kan ikke saadan bryde med Andersen. Det gaar aldrig i Evighed an.“

Og hun fortalte bredt og vidtløftig om deres Forlovelse. Hvor lykkelig han var bleven, hvor megen Glæde han ventede sig af denne Forbindelse, hvor dygtig og brav en Mand han var. Og saa: hvor meget godt han havde bevist Cordia. I Aar og Dag havde hun ganske levet af ham — ene og erhvervs-løs som hun var i Verden. Hun havde saa grænse-løst meget at være taknemlig for. At bryde med ham vilde være en himmelraabende Synd. Hun

skyldte ham for meget. Det turde man ikke glemme. Og hvad maatte Andersen tro, naar han hørte, at hun saaledes havde bedraget ham?

Nu begyndte han at tale sin Sag. Det var rigtigt, alt, hvad Fru Siversen havde sagt. Det indrømmede han fuldstændig. Han havde ogsaa selv tænkt meget over disse Forhold — naturligvis. Men hvad var Godhed, Venskab, Skyld og Taknemlighed — altsammen ligeoverfor Kærlighed? Han mindede behændig Fru Siversen om hendes egen Ungdom — vilde ikke alle unge tænke som han?

Fru Siversen fik Taarer i Øjnene og maatte paany have Brillerne af for at pudse dem. Han kunde se paa hende, at hun var lige ved at sige noget om sig selv, men hun kæmpede det ned. —

„Kærlighed, — ak ja, saadan taler man, naar man er ung. Men Livet tager saa mange andre Hensyn; det spørger ikke om Følelser. Ak nej. Der er saa meget andet, det kommer an paa.“

„Men har Kærligheden ikke altid den stærkeres Ret?“ spurgte han. —

Nu kunde Fru Siversen ikke længere beherske sig. Hun gav sig til at græde højt og snøftende.

Hun undte jo baade ham og Cordia alt muligt godt, kom det frem under Hulken og Taarer. — Men hvad kunde hun gøre? Hun kunde jo blot raade Cordia — til syvende og sidst blev det naturligvis hendes egen Sag, om hun vilde hæve Forlovelsen.

— „Men jeg tør ikke raade hende dertil,“ sluttede hun. „Og jeg kan ikke andet end raade hende derfra.“

De sad begge tavse nogen Tid. Han trommede med Fingrene paa Bordets Mahogni-Plade, medens hun glattede paa Lysedugens Frynser med sin store, røde Haand, der skælvede i uvant Febrilskhed.

„Jeg véd jo nok, at De kan gifte Dem, hvad Øjeblik det skal være,“ sagde hun saa, medens hendes Øjne sendte ham et forretningsmæssigt Blik over Brillerne. „Der er jo intet tabt i nogen Retning for Cordia ved at bryde med Andersen; men jeg holder saa meget af Andersen, det er ved Gud saadan et rart, hjærtensgodt Menneske. Og saa var det saa stygt af Cordia, om hun slog op med ham — ovenpaa alt dette, som jeg har fortalt Dem.“

Hun rejste sig op og samlede resolut sine Hænder om hans ene Haand.

„Cordia skal selv afgøre Sagen,“ sagde hun. „Nu kommer Andersen herover til Jul, saa kan hun tale med ham. — Jeg mener forresten, at hun holder mere af ham i Virkeligheden, end hun selv tror. Vi faar se.“

Hun gik et Par Skridt mod Døren ind til de andre, men vendte sig saa igen til ham.

„Herre Gud, hvorfor skulde det nu ogsaa netop være Cordia, De forelskede Dem i? Hvorfor kunde det ikke være Sofie? Hun er dog ogsaa en køn

Pige — det siger jeg ikke, fordi hun er min Datter, men hun er det virkelig. —

Hende skulde De med Glæde have faaet, saa snart De bad derom.“ —

Trods sin bedrøvede Stemning kunde han ikke lade være at smile ved hendes Ord. Saa tog hun ham under Armen, og de gik ind til de andre.

Der blev ikke talt mere om Sagen, og Aftenen gik hen i fredelig, fortrolig Samtale. Men under de jævne, dagligdags Ord laa en urolig Spænding gemt. Og der var en bange, spørgende Tvivl i Ottos Øjne, da han bød Cordia Farvel.

VIII.

Juleaften var kommen. —

For Otto Holst ganske som enhver anden Dag. Han havde saa meget andet at skøtte. Og desuden kom det jo ikke ham ved, at det var Jul. Den laa mange Aar tilbage, den Tid, da han holdt den hellig. Efter Faderens Død havde han næsten ganske glemt den, og selv medens Konsul Holst levede, var det sjældent, at de fejrede den. De havde saa lidt Familjeomgang, og uden Familje ingen Jul. — —

Til Juleaften havde Otto Indbydelse fra Siversens. De kendte hans ensomme Stilling i Livet og troede at gøre godt mod ham ved at bede ham tilbringe Helligaftenen i deres Hjem. Han havde intet bestemt Svar givet, han vilde betænke sig nøjere. Skønt Siversens ikke var meget religiøse, mente han dog, at en saa erklæret Fritænker som han mulig vilde bringe en Mislyd ind i deres Feststemning. —

Men nu, han sad ene hjemme, uden at tænde Lys, i Eftermiddagens Skumring, længtes han alligevel derud.

Det var dog altfor trist at være saa ensom. Uden et Menneske at tale med, medens alle andre samledes til glade Lag med Slægt og Venner. Ene, ganske ene.

Han mindedes det saa stærkt som aldrig før, at det var Juleaften.

Skulde han alligevel tage ud til Siversens? — —

Han tænkte paa Juleaften de foregaaende Aar, fejret sammen med løse Bekendte og alle Slags Soldebrødre i Sus og Dus. Særlig én Jul huskede han. De havde været samlede hos en Ven, vel en halv Snes Stykker, Herrer og Damer. Og de havde helligholdt Julen med et Bakkanal, saa raat og skønhedsforladt, saa hæsligt i sine Udskejelser, at han væmmedes ved Tanken derom. —

Men det havde dog altid været Selskab. Ikke denne tyngende Ensomhed. Og ikke en Gang disse Mennesker havde han nu at ty til. Han havde jo brudt med dem allesammen — ikke set dem Maaneder igennem. —

Og godt var det. —

Saa tog han en rask Beslutning og kørte ud til Villaen.

Undervejs fortrød han det næsten, var lige ved at raabe til Kudsken om at vende om. Han vilde jo blot forstyrre disse Menneskers Glæde. Og desuden vilde han træffe denne Andersen, hendes Forlovede. Hvorledes vilde det Møde falde ud? — —

Men en lønlig Nysgærrighed drev ham dog derud. Netop at se dette Menneske, han slet ikke kendte, og i hvis Liv han dog havde grebet saa voldsomt ind med haarde, ubarmhjærtige Hænder. Og saa Længslen efter Cordia. — — — — —

Hos Siversens var samlet en fortrolig, lille Familjekreds. Kun en Snes Mennesker i alt. Et Par bevogrede Familjer medbragte deres Børn, til hvis Fornøjelse der var arrangeret Juletræ, medens de voksne holdt sig saa meget som mulig tilbage og nøjedes med Glæden over de smaas Jubel. En Julesalme en Gang imellem, væsentlig afsungen af Børnene, det var Festens eneste religiøse Mærke. —

Hos Fru Siversen blandede sig med Glæden over Ottos Komme en vis urolig Forlegenhed. Og det var med Spænding, at hun forestillede ham Tømmerhandler Andersen fra Flensborg.

En høj, bredskuldret Mand med et stort, aabent Ansigt, kantet af et svært, lysebrunt Fuldskæg, blaa, ærlige Øjne med noget tilforladeligt, lidt enfoldigt i Udtrykket. Man kunde se paa ham, at han hørte til de Folk, der har arbejdet sig op fra neden ved deres Hænders møjsommelige Slid. De var store, haarede, med tykke Fingre og brede, afstumpede Negle. Og de var ham meget i Vejen, for han vidste aldrig, hvor han skulde anbringe dem. Hele Holdningen var kantet og forlegen i sin ludende Foroverbøjethed.

Han talte ikke meget, — og de faa Ord, han sagde, kom langsomt, tøvende frem, idet han forsigtig dæmpede sin Stemmes haarde Klang. Og overfor Ottos Forsøg paa at drage ham ind i Samtalen, gøre ham varm og tvinge ham til at give sig selv hen, havde han den underlegne, halvdannede Mands mistænksomme Forsigtighed overfor den mere oplystes gennemskuende Intelligens.

Nogen forudfattet Uvilje mod Otto havde han aabenbart ikke. Det var klart at mærke, at han endnu ikke var sat ind i Forholdene. Og ligeoverfor Ottos prøvende, interesserende Opmærksomhed og halvt søgte, halvt uvilkaarlige Venlighed, smæltede hans Forlegenhed efterhaanden bort. —

Mod Cordia viste han al en stilfærdig Kærligheds rørende Omhu. I hans Øjne var der, naar de vendtes mod hende, en ydmyg, bønfoldende Tilbedelse; i den Maade, hvorpaa han trykkede hendes Haand eller bød hende Armen, da de gik tilbords, det grovere Væsens ømme, paapassende Forsigtighed overfor en sart og skør Natur, som man maatte tage varlig paa. Og hendes sagtmodige Tilbageholdenhed, hendes rolige Venlighed uden Spor af Forelskelsens Varme var ham hverken stødende eller paafaldende. Thi saaledes havde hun altid været mod ham. Han vidste godt, at hun ikke elskede ham; men han haabede med Tiden at indhente det, der manglede, ved at bære dette fine, yndefulde Væsen, der stod saa højt over

ham — det følte han godt — ømt og skærmende gennem Livet paa sine haarde, arbejdsmærkede Hænder.

Saadan var Tømmerhandler Andersen, og som han var, syntes Otto — til Forundring for sig selv — om ham. Bravheden og Hæderligheden syntes ham at lyse ud af dette kejtede Arbejdsmenneskes tunge Lader, forskønnende og forsonende alle Mangler.

Og han kendte en dyb, oprigtig Medlidenhed med ham. Saa stor en Sorg det vilde blive ham at miste sit eneste Haab, sin Afgud, sin Verden. For det var hun. Det var saa tydeligt i hvert et Blik fra disse blaa, ærlige Øjne, der intet kunde skjule. De talte den blinde, selvunderkastende Forgudelses Sprog. — —

Og hvor passede han dog lidet til Cordia, hvor vidt forskellige var de ikke fra hinanden! Otto kendte det som en Trøst og Beroligelse for sine Samvittighedsnag. Blot at se de to ved Siden af hinanden. Det var to Verdener med et Verdenshav imellem. Aldrig, nej aldrig kunde de to blive lykkelige sammen. —

Det vilde gaa en Tid med blind Tilbedelse fra hans Side. Alle hendes Ønsker vilde han opfylde, intet af hendes Luner vilde trætte ham. Og hun vilde resignere i stille Taalmodighed, finde sig i hans Kærlighed og udnytte den efter Evne. Til en Dag kom, da han saa', at al hans Kærlighed, al hans Kasten sig ned for den Piedestal, hvorpaa han havde

stillet sin Afgud, slet ikke hjalp ham, at hans ydmygste Bøn, hans hedeste Begær ikke bragte hende nærmere til ham. Kold og urørlig blev hun staaende deroppe, og han kunde græde sig træt i Støvet for hendes Fødder. — Og alt imedens vilde hun i voksende Fylde kende det sartes instinktmæssige Uvilje mod det grove, hun vilde ikke faa slebet denne plumpe, oprindelige Natur, var den end af nok saa ædelt Stof, til at passe i hendes komplicerede, kunstig-dannede Livssyn. Og en Dag vilde han med grov Haand gribe ind i det fine Følelsmaskineri, han ikke kendte, ikke forstod, og i unænsom Uforstand bryde det i Stykker, standse dets Gang, mod sin Vilje, uden Skyld. Thi det maatte ske.

Der manglede aandeligt Slægtskab imellem dem. Det var Sagen. —

Alt dette tænkte Otto, medens han sad tilbords med Frøken Sofie ved sin Side, men uden at kunne holde Øjnene fra Cordia. Hun sad stille og svarede med faa Ord paa sin Forlovedes Spørgsmaal til hende, hvorledes hun havde det, om hun morede sig i København, om hun ikke dog imellem Stunder længtes over til ham — blot en lille Smule; og saa var han utrættelig i at opvarte hende med, hvad Bordet bød. Det gav ham fuldt op at bestille: at sørge for, at hun fik nok at spise. For hans Kæreste skulde rigtig nok ikke lide Nød.

Og hans Ansigt opklaredes i stille Lykke, saa

tit hun smilede til hans opmærksomme Travlhed, paa én Gang rørt og en Smule flov over hans vidtløftige Iver. —

Paa Otto saa' hun saa lidt som mulig. De havde hele Aftenen kun talt ligegyldige Ord til hinanden. Hun var saa bange for, at noget skulde mærkes — endnu, og hun følte, selv med nedslagne Øjne, hvorledes Fru Siversens Blik stadig hvilede over hende, aarvaagent, agtpaagivende for strængt og dadlende at slaa ned paa den ringeste Blottelse.

Hun pintes ved at sidde saaledes, bevogtet og mistænkt. Hun syntes, at alle — ogsaa Andersen — maatte kunne mærke, at der var Ting, der skjultes for ham.

Og hvor var det saa dræbende at skulle druknes i alle disse trivielle, interesseløse Ord, han øste ud over hende, langsomt at presses der ned i af hans intetanende, kærlige Opmærksomhed og Iver for at underholde. Hvor var det jævnt og fladt, alt, hvad han sagde — saa irriterende kedsommeligt. Lutter Bavl, syntes hun. En Ørken af Goldhed, aandelig Magerhed. Bare Sand, som smuttede mellem Fingrene, løst og glidende, uden at et eneste Guld-korn blev hængende.

Og mest irriterende af alt: dette, at hun ikke kunde blive vred paa ham, hvor meget han saa kedede hende. Hun vidste jo, hvor inderlig godt han mente det altsammen. Og hun var halvvejs

rørt over ham, skønt hun skammede sig ved denne Følelse.

Otto var ikke Frøken Sofie nogen livlig Bordkavalér. Al hendes kaade Skæmt, hendes livlige Opmærksomhed var spildt overfor ham. Det var hende umuligt at faa en ordentlig Samtale i Gang trods alle Anstrængelser. Saa blev hun gnaven og mut og gav ham tydelig at forstaa, at han var kedelig — rent uudholdelig — i Aften.

Han svarede kun med et Smil.

I sit stille Sind sukkede hun efter Sperling. Og hun sank hen i dybe Overvejelser.

Hvor dog forelskede Folk er dumme og kedsommelige!

Det vil sige — naar de ikke er forelskede i én selv, lagde hun til. —

De rejste sig fra Bordet, hvor Samtalen lidt efter lidt næsten helt var gaaet i Staa. Hr. Siversen maatte ruskes op af en let Dvale. Og de begav sig ind i Dagligstuen, hvor Juletræet i plyndret Nøgenhed, med Lys, der næsten var nedbrændte, hang med sine Grene i trist Erindring om sin korte Glanstid.

I Sofaer og Lænestole døsede Selskabet Tiden hen, under mat Passiar, der nu og da for et Øjeblik tog Fart omkring de Steder, hvor Frøken Sofie opholdt sig, men straks døde hen i den almindelige Kedsommelighed. Og de sad saaledes og saa', hvorledes den ene Lysestump slukkedes efter den anden,

medens der stadig faldt tættere Mørke over Stuen, hvor ingen Lamper var tændte.

Selv Børnene var tavse og laa stille og søvnige omkring paa Gulvet, stoppede og mætte af Pebernødder, Marcipan og alskens søde Sager. —

En mild Hygge bredte sig efterhaanden over Stuen i den fredelige Skumring. De faa Ord, der faldt, blev sagte med uvilkaarlig dæmpet Betonning for ikke at forstyrre den tyste, halvtrætte Stemning. De fleste sank hen i egne Tanker. Siversen nød en blid Slummer i sin Lænestol. —

Otto havde gemt sig ind i en af de mørke Kroge, hvorfra han i Skjul kunde se Cordia, der sad i Sofaens Halvmørke ved sin Forlovedes Side. Han kunde se, hvor hendes Ansigt var blegt og lidende, og hvor de store, mørke Øjne saa' trætte og haabløse frem for sig, nu og da søgende hen til hans Krog. Naar fra Tid til anden et sluknende Lys i sit sidste Øjeblik blussede højt og klart op, saa' han Andersens store, flegmatiske Ansigt ved Siden af hendes, med et Udtryk af mæt og rolig Lykke, der intet forlangte ud over denne stille, hyggelige Stund i Halvmørket ved hendes Side. Nu irriterede han Otto ved denne Ro, denne lykkelige Uvidenhed. At dette Menneske intet kunde se med disse store, vidtopspilede Øjne i deres enfoldige Ærlighed!

Og Otto følte et Øjebliks Trang til at rejse sig og højt, udfordrende raabe Hemmeligheden ud i denne

sløve Tavshed, mod denne dorske, lykkesikre Bejler, der saa slet forstod at værne sit vundne Eje, at han ikke en Gång saa' den truende Fare. At nogen kunde være saa kortsynet, saa starblind. — Og saa denne trygge, irriterende Ro. —

Blot han kunde læse Cordias Tanker. Eller blot han kunde sidde dør, ved hendes Side, hvor denne døde Træmand sad, tage hendes Haand i sin og give hende den Trøst, den kærlige Beroligelse, hvortil hendes Forlovede ikke en Gang saa', hun trængte. Han saa' ikke, hvor hun led, hvor tunge og kvalfulde Tankerne pinte sig gennem dette Hoved dør tæt ved hans Skulder. Og det var dog saa tydeligt at kende. Otto kunde se paa Fru Siversen, at ogsaa hun mærkede det, ogsaa hun led derved. For hendes Brillor trængte hvert Øjeblik til at pudses, i et Øjeblik tog hun dem af, i det næste satte hun dem paa igen. — Det, vidste han, var et ubedrageligt Tegn paa hendes Bevægelse.

Stilhed havde lejret sig over Stuen, ikke tung og trykkende, men mild og samlende. Det varede en god Stund, før nogen brød den.

Og saa kom det underlig haardt og skurrende, da Andersen sagde:

„Vil du ikke synge lidt for os, Cordia? Du synger jo saa kønt. En lille Julesalme for Eksempel.“

Der blev et Øjebliks Tavshed, før hun svarede, og i dette Øjeblik følte Otto hendes Blik hvile paa

sig, medens han gættede de stridige Tanker, der droges i hende. —

Herre Gud — skulde hun nu synge Salmer! —

Men alle de andre stemmede i med. Jo, hun maatte da endelig synge! Og Fru Siversen tændte Lysene ved Fortepianoet.

Saa rejste Cordia sig langsomt og gik over Gulvet, undgaaende at se til Otto. Og hun satte sig ved Instrumentet og søgte frem et Hæfte med Salmemelodier. Det laa lige under Noderne til „Faust“. — —

En Stund varede det, før hun traf sit Valg. Om-sider anslog hun de første Toner, og saa sang hun, akkompagnerende sig selv.

Den gamle, prægtige Korsfarer-Salmes simple, jævne Ord til den dejlige Melodi lød gennem Stuen, foredraget af hendes dybe, skønne Alt-Stemme med let-skælvende, vemodig Klang:

Dejlig er Jorden,
prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælenes Pilgrimsgang.
Gennem de favre
Riger paa Jorden
gaa vi til Paradis med Sang.

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
aldrig forstummer
Tonen fra Hinlen
i Sjælens glade Pilgrimssang.

Englene sang den,
 først for Markens Hyrder,
 skønt fra Sjæl til Sjæl det lød!
 Fred over Jorden!
 Menneske, fryd dig!
 Os er en evig Frelser fød. —

Da hun havde sunget, lænede hun sig tilbage i Stolen og sad saaledes et Par Minuter, medens en sagte Bifaldsmumlen lød gennem Forsamlingen, og medens Andersen raabte Bravo. I de Par Minuter krydsedes i hendes Sjæl hver en af de sidste Maaneders Tildragelser; alt det nye, der var kommen ind i hendes Tanker og i hendes Følelsesliv, alt det, hun takkede Otto for, kæmpede en kort, fortvivlet Kamp mod det gamle Menneske i hende, der var vaagnet igen under Sangen. De gamle Sandheder, den gamle Tro, de gamle Følelser, — det trængte sig altsammen voldsomt frem, kastende det nye til Side med stormende, sejerrig Magt. Hvor havde det dog dybe Rødder i hende, hvor fast holdt det hende ikke i det gamle Livssyn. Dér var Ro og Hvile, Selvopgivelsens, Resignationens Lykke i Troen. Nej, hun kunde ikke slippe det, hun maatte holde det fast, klamre sig dertil. Aa, hvor var det dog ikke stort og skønt, og saa hjemligt, fortroligt. For det smuldrede al ung Grøde i hendes Sjæl bort, visnet og forbrændt af dette store, stærke Lys, der saa' alle- vegne hen; — for det kunde ingen skjule sig, laante

han saa Morgenrødens Vinger, boede han saa ved det yderste Hav. Alt andet døde for dets stolte Herskerblik.

Og i ydmyg Bøjen-sig for den gamle Tros, de gamle Minders Almagt rejste hun sig stilfærdig, sigende sit Livs korte Foraar Farvel i et langt, dragende Suk. Og de faa Skridt tilbage over Gulvet, — hvor kostede det hende ikke Møje at flytte Foden til dem!

Det var hendes Sjæls tunge Pilgrimsgang. Og hun gik den stille, med sænket Blik, — tilbage til sin Plads. Dèr lagde hun sig ind til Andersens Bryst og græd, — græd, som om hendes Taarer aldrig vilde holde op — en Sonebod i Taarer for en flygtig Forvildelses Synder. —

Der blev Uro i Selskabet; var hun syg, den stakkels lille? Deltagende Spørgsmaal lød fra alle Kanter. Men Fru Siversen beroligede dem med et tvungent Smil. Cordia var saa let til Graad, saa uhyre let bevægelig. Men det kom sig af sig selv. Det havde intet at betyde.

Og da Cordia fik Herredømme over sig igen, rejste hun sig op og forsøgte at smile, medens hun sagde, at det var blot den gamle Salme, der havde gjort saa stærkt Indtryk paa hende. Den var virkelig saa køn, saa rørende. — —

De lod sig alle berolige; men Otto forstod, hvad der var sket. Han saa' klart, at i denne Time havde han tabt hende, at der var intet Haab, slet intet at

gøre. Der var Magter, stærkere end han, der bandt hende og fjærkede hende fra hans Kærlighed.

Han var bleven bleg, og han mærkede, hvor hans Pande var iskold. Slaget var kommet ham saa uventet, saa haardt rammende. Dette var altsaa Kærligheds Værd — dette betød givne Løfter og hede, elskovssyge Ord. —

Al hans gamle Foragt for Kvinder vaagnede et Øjeblik og skød bort enhver Undskyldning, der kunde tjene hende til Gode.

Men saa faldt han tilbage igen. Det var ikke muligt, at det kunde være sket. Saa jævnt og stilfærdigt det hele var gaaet. Dette korte Nu havde ikke kunnet sætte Skel i et Menneskeliv. Det var endnu muligt at haabe, saalænge den kolde, haarde Afgørelse endnu ikke var der.

Han maatte tale med hende alene. Det, først og fremmest.

Og han lod sin Haand hvile længe i hendes ved Afskeden. — —

Da Cordia den Aften var gaaet ind paa sit Værelse for at begive sig til Ro, læste hun ved det flakkende Skær fra et Stearinlys de faa Ord, han havde faaet kradset ned med Blyant paa et Blad af sin Lommebog. —

Hvor bad han dog bønlig, indtrængende om dette Møde paa det vante Sted. Hele hans Liv afhang deraf, skrev han. — Hun maatte endelig komme. —

Var det mon rigtigt af hende at gaa til dette Møde?

Hun vendte og drejede Brevet i dybe Tanker, medens Taarerne, én for én, løb ned over hendes Kinder, dryppede ned paa Papiret og gjorde dets Skrift udvisket, utydelig. Saa rev hun det i tusinde, smaa Stykker.

Jo, hun vilde komme. Hun maatte tale med ham — blot en eneste Gang endnu. — —

Hun fik ikke Søvn i Øjnene den Nat. Vaagen kastede hun sig i Sengen i stridige Tankers Oprør, udkæmpende sin Sjæls tunge Kamp i de stille, ensomme Nattetimer.

Og selv efter at den faste Beslutning var stegen frem af forpinte, urolige Følelsers Bølger under magtløse Klager og skæbnetunge Taarer, fik hun ikke Fred.

Og i hendes Øren vedblev det at synge, snart mildt og trøstende, snart som en blodig, skærende Spot, hendes Livs bitre Haan:

Dejlig er Jorden,
prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælenes Pilgrimsgang.

IX.

Om Natten var der falden en let Sne, der i Byens Gader fra Morgenstunden var æltet til tæt Søle under Fodgængernes Trin. Men i Søndermarken laa den endnu, hvid i jomfruelig Uberørthed, hen over de øde Gange, i skinnende Flader, saa vidt Synet gik. Og over alt det hvide en kold, klar Sol, ikke en Gang stærk nok til at smelte Sneen, fra en Himmel saa ren og lyseblaa, at dens Farve næsten gled over i blege, hvidnende Fortoninger.

En klar og stille Frost, der nu og da med smaa, korte Smæld knækkede snelagte Smaagrene af de pudrede Træer og sagte dryssede dem ned over Vejene.

Og i det tommehøje Snelag et enkelt Fodspor, skarpt og tydelig præntet deri, en spids Hæl og et let Aftryk af det smalle Fodblad, — Mærket af en højvristet Damestøvle. Det var ikke til at tage Fejl af. Og Otto fulgte dets Vej henimod Kilden, vis paa, at hun havde gaaet der, at hun var kommen forud for ham.

Og da han i stærkere Fart gik ned ad den

skraanende Sti imod Kilden, saa' han hende, langsomt gaaende frem og tilbage paa Mødestedet. Den stramtsluttende, pelskantede Jaquet om den svaje Figur, den opkrampede Hat med de hvidgraa Skarvefjær, Sløret tæt ned for Ansigtet med hendes Aande som en let Sky sivende gennem Maskerne ud i den kolde, tynde Frostluft.

Hun havde vendt sig ved Lyden af hans knirkende Skridt i den tørre Sne og stod dernede ved Foden af Bakken og saa' op imod ham.

Da han naaede hende, rakte hun ham Haanden uden at tale. Han beholdt den længe i sin. — Hun saa' op et Øjeblik, saa til Siden, undvigende hans Blik.

Langsomt begyndte de at gaa frem og tilbage. Det holdt haardt at faa Ordene frem.

„Tak, fordi du kom,“ begyndte han endelig. „Jeg var bange for, at du skulde blive borte.“

Han tav igen, ventende, at hun skulde svare; men hun tav og et Minut eller to gik de saaledes, ængstelige, forlegne, uden at de afgørende Ord vovede sig frem.

Saa smilede han paa en Gang, halvt bittert, halvt vemodig og sagde:

„At vi to, som kender hinanden saa godt, vi, som har været saa sikre i vor Fortrolighed, — nu gaar her og ikke tør tale til hinanden!“

Han tav lidt igen, — blev saa ved:

„Er det da virkelig sandt, at alt nu skal være

forbi mellem os? Betyder din Tavshed det? Eller er det kun Tvivl, urolig, lammende Tvivl, der er kommen ind i vort Forhold? — Cordia, du maa tale, sige alting frem, hvor haard og ubarmhjærtig Afgørelsen saa bliver. — Jeg vidste, hvor tungt det vilde blive dig at bryde med, — med — ham; men aldrig havde jeg tænkt mig dette, at du saa let og snart vilde bøje dig for de fjendske Forhold. — Jeg havde tiltroet dig større Mod. — Men det er ikke afgjort endnu — vel? Der er endnu Haab, ikke sandt? — Du kan ikke ville dette. Du vil ikke saa grusomt tage fra mig alt, hvad du en Gang gav mig i rundhaandet Gavmildhed. — Og jeg skal ikke gaa som en Tigger fra det Sted, hvor jeg en Gang bar Herskerens, den kronede Fyrstes Lykke. —

Men fremfor alting: tal; lad det ske i et kort, dræbende Nu. Ikke denne kolde Tavsheds lange, pinende Død.“

Hun tog efter Vejret et Par Gange, inden hun svarede.

„Det kan ikke nytte at plage dig med lang og vidtløftig Tale,“ sagde hun. „Jo kortere denne Afsked bliver, des bedre for os begge. Deri har du Ret.

Og en Afsked maa det blive. — Aa, du, det er forfærdeligt at maatte sige dig det saa haardt, — saa uretfærdig, maa det synes dig. Men det maa være ude mellem os to. Jeg kan ikke bryde med ham, det er umuligt, ganske umuligt. Han har mit Løfte

— jeg kan ikke tage det tilbage. Aa — at jeg traf dig saa sent!“

Og hun brast i Graad, medens han varsomt lagde Armen om hendes Liv:

„Græd ikke, du kæreste. Eller græd netop. For det trøster at græde.“

„Det véd du, og det skal du vide,“ blev hun ved, „at du er den første og eneste, jeg har elsket. Det, jeg gaar ind til, staar for mig saa trist og glædeløst — et Liv i Armod mod den rige Lykke, jeg kunde have haft. Men Otto — husk de Ord, du en Gang sagde mig: Ingen er Herre over sin Skæbne. —

Vidste du, hvor jeg har grædt i denne Nat, hvor jeg har pint mig selv med alle disse Tanker for at vinde frem til en Beslutning, saa kunde du forstaa, hvor jeg nu kan tale saa koldt og rolig. Men nu maa du tro mig haard og følelsesløs. Otto, jeg er det ikke. — —

Du ved jo allerede, hvordan min Stilling til Andersen er. Jeg har aldrig haft mere tilovers for ham end for ethvert andet bravt og hæderligt Menneske; men bebrejd mig ikke, at jeg gav ham mit Løfte. Husk paa min Forladthed — ganske ene i Verden, — min Hjælpeløshed. Saa kom han. Og jeg bandt mig til ham. —

Nu skylder jeg ham saa meget, at jeg ikke kan bedrage ham for hans Haab. Han har været mig Fader og Moder, der var ikke det gode, han ikke undte mig. Aa, du — han elsker mig saa usigelig

højt. Og saa er han saa god, saa inderlig god. Jeg kan ikke volde ham den Sorg. Og den Sorg vilde blive ham tungest af alle, for du véd ikke alt det, han har sat ind paa mig — mig alene har han arbejdet og slidt for. Jeg var det eneste, der havde Værd. — Og nu skulde jeg tages fra ham.“

Han vilde tale, men hun blev ved:

„Afbryd mig ikke, Otto! Lad mig tale ud, medens jeg har Kræfter dertil. For det er ikke blot dette med Andersen, der gør, at vi maa skilles. Vi to bærer ogsaa Skylden i os selv.

Jeg fortjener dig ikke. Jeg er ikke den, du antager mig for. Ikke den Kvinde, der passer for dig. — Ja, jeg véd, hvad du vil svare; men det er alligevel, som jeg siger. Jeg kan ikke følge dig. Jeg tør ikke dele dit Livssyn og dine Meninger. For, ser du, jeg løj for dig, naar jeg før sagde, at jeg kunde. Og jeg har løjet for dig saa mange Gange; medens du troede, at jeg var med, at dine Tanker ogsaa blev mine, at din Aands Flugt bar mig med paa sine Vinger, saa sad jeg tilbage i alt det gamle og lod blot, som om jeg delte din Tro. —

For det gamle kan være vrangt og dumt, men det er nu en Gang mit. Jeg kan ikke skille mig fra det. Det er vokset ind i mig saa stærkt, med saa dybe Rødder, at jeg kan ikke rive det ud uden at gøre mig selv Mén. Jeg kan ikke andet end tro paa Gud, alt, hvad du saa siger. Du river ham

aldrig ned fra hans Himmel, Otto, selv om du kalder den et Verdensrum, styret af evige Love, der ikke levner Plads for nogen Gud. Han bliver dog ved at leve, og Himlen er i hver dens Hjærte, som tror paa ham. — Den Himmel kan du ikke storme.“

„Behold da din Gud for dig selv,“ sagde Otto lidt utaalmodig. „Kan vi ikke elske hinanden, selv om du ikke deler min Tro? Kan du ikke have Tillid til mig for det?“

Hun gik nogle Skridt, før hun svarede. Saa kom det, stammende og afbrudt:

„Tillid — Tillid — jeg véd ikke selv. Alt hvad du drager mig til dig, saa meget jeg holder af dig — nej, der mangler alligevel noget. Jeg er bange i min Kærlighed til dig. Utryg, urolig. — Du har saa meget, som skræmmer mig bort.“ — —

Det blev hende vanskeligere og vanskeligere at finde Ordene frem, og hun stod stille, medens hun søgte efter dem.

„Jeg kan — jeg har ikke kunnet lade være at tænke paa dette, især i de sidste Dage — efter det Møde i Alléen — du husker? Om du nu i din Kærlighed behandlede mig, som du har behandlet de Kvinder, du har ejet før mig. Om du raa og brutal drog mig ned i det Dynd, hvor de andre har hjemme. Om jeg blev din Skøge, selv som din Hustru.“

Han var bleven bleg under disse Ord. Og voldsomt kogte der op i ham en forbitret Følelse af, at

her blev der gjort ham Uret, skammelig, forfærdelig Uret. Hans Kærlighed var bedre værd.

„Jeg har ikke fortjent dette af dig,“ sagde han med en Stemme, der dirrede af Vrede.

„Det har du maaske ikke, Otto. — Jeg var haard, da jeg sagde det, men det maatte frem. For det har altid været min Kærligheds farlige Sted. Husker du, hvordan du skræmmede mig, allerede anden Gang du var sammen med mig? Tror du, det glemtes saa snart? — Og kan du saa ikke forstaa, at der kom Tanker op i mig, efter dette Møde med din fordums Elskerinde, Tanker, der maaske er uretfærdige mod dig, som du nu er. — Aa, jeg tror dig saa gerne. Men du maa kunne forstaa, at de kom op.“

Han kunde ikke nægte det for sig selv. Hun havde Retten til at ængstes. — Og dog vidste han, hvor lidet han fortjente hendes Mistanke, hvor ren og løftende just denne Kærlighed havde været ham, hvorledes den havde friet ham af onde Magters Vold, som Kirkeklokkernes Klang den højtagne. —

Var dette Nemesis, den straffende, retfærdige Gengældelse over Fortidens Synder, der nu rejste sig høj og truende, stillende sig i Vejen for hans Lykke? — Var Livet virkelig saa haardt og nøjeregnende, saa ubarmhjærtig erindrende? Kunde ingen liste sig bort fra sin gamle Skyld?

— — Sagte, nedslaaet begyndte han at tale; fortalte om, hvorledes hendes Kærlighed var det

eneste i Verden, han havde Lid til. Den alene gød nyt Blod i hans Aarer, gav ham en forspildt Ungdoms Kræfter tilbage. Og nu skulde det altsammen briste, hvert eneste Haab skulde stækkes paa Vingen, før det blev færdigt til at flyve. Aldrig, aldrig skulde det bære ham mod Lykken.

Som Profeten paa Nebo Bjærg, saaledes skulde han en kort Stund se ind i det forjættede Land, det, han aldrig skulde betræde. Og saa dø, aandelig dø, — dø undervejs. —

Vidste hun, hvad det var at dø undervejs? Med Maalet for sit Blik at standses i sin Vandring uden at evne videre? En kold, jærnhaard Mur at løbe Panden imod — i afsindig Trods til Døden. —

Og dog takkede han hende for den korte Stund, han havde solet sig i Lykkens Genskin. Saa havde han dog nippet til Livets gyldne Drik, — saa havde han dog ikke været forgæves. —

Hvorledes det nu vilde gaa ham efter dette haarde Slag? Om han vilde glemme Sorgens Bitterhed og mindes i træt, vemodig Erindring, eller om Savnet vilde ride ham hver Nat, knugende og tungt som en Mare? Ingen af Delene maatte hun tro.

Der vilde blot blive saa tomt, saa øde i hans Tanke. Saa drøbende kedsommeligt som i et Landevejsherberg, hvor besøgende Gæster sparsomt, nu og da, drysser til Huse. En Tid har det kendt Liv og Lystighed, Glans og festlig Glæde, da hun, Prinsessen,

paa sin Bryllupsfærd tog derind, og hver en Krog i Huset fortæller om disse Timer siden hen i lange, tunge Dage, naar hun er rejst bort, og Savnet ene sidder tilbage paa Tærskelen, spejdende ud ad den lange, graatriste Landevej, om hun dog aldrig vil komme tilbage.

Men hun kommer aldrig tilbage, og Støv lægger sig i Husets Kroge, alting derinde falmer og forfalder, de frønnende Bjælker, de skimmelgroede Mure, — ene levende i Mindet om Velmagtsdagens Glans. — —

De havde gaaet Søndermarken igennem og drejede nu ud imod Frederiksberg Have, hvor det lille, hvide Slot skinnede frem mellem Træerne.

„Jeg maa hjemad — nu snart,“ sagde hun med en lidende, kuldkær Skælven, som om hun frøs. „Til Middag maa jeg være hjemme. Saa kommer han.“

„Véd han Besked?“ spurgte Otto.

„Nej, han véd intet, skal intet vide. For han vilde jo slet ikke kunne forstaa det. Til Februar skal vi giftes — og saa rejser jeg til Flensborg med ham.“

„Gratulerer,“ sagde Otto med et bittert Smil.

— Hun lod, som om hun intet hørte.

„Et fredeligt, kedsommeligt Ravnekrogliv bliver det sagtens; men jeg maa jo finde mig deri. Resignere, hvor svært det saa bliver. Og jeg vil stræbe at blive ham en god og lydig Hustru. — Saa lærer

Livet mig nok efterhaanden at være beskeden i mine Fordringer til det. Og kan hænde det er det bedste.“

En Stund gik de videre uden at tale.

„Er du vred paa mig, Otto?“ spurgte hun endelig. „Jeg véd, at du er saa inderlig bedrøvet; men sig mig, om du bebrejder mig noget. Synes jeg dig veg og forsagt; kan du undskylde min Fejghed? Og kalder du min Opførsel mod dig et Bedrag? — Jeg er bange derfor; jeg véd, jeg har fortjent din Vrede; derfor skal nu ogsaa mine sidste Ord til dig være en Bøn, den: at du vil glemme og tilgive. Vær god imod mig i din Erindring. Og husk paa, at jeg er den, der lider mest ved alt dette; for din Sorg vil Tiden snart slaa i Glemme, og jeg vil blive for dig, som om jeg aldrig havde været, og du vil kende andre Kvinder, som er bedre og mere skabte til Lykke, end jeg var det. — For du er fri; men jeg er bunden, og min Sorg, den bliver Fangens slidende Nag i de lange, ensomme Dage. Og jeg faar ingen, som kan hjælpe mig til at forvinde den.“

De var komne til Udgangen af Haven og saa' ud over Runddelens travle Liv, underlig sløve i Blikket, uden at opfatte, hvad de saa'. Saa standsede de og tog hinanden i Haanden.

„Du har gjort ondt imod mig, større Synd, end du selv kan vide,“ sagde han. „Og det maa du høre nu til Afsked. — Du véd ikke, hvad du har været for mig, og hvad du endnu kunde være bleven.“

Din Kærlighed var mig et Adelsbrev. Og nu river du det i Sønder og støder mig igen tilbage iblandt Hoben, hvor jeg har hjemme. — Aa, men hvad nytter det at staa her og spille alle de Fraser paa noget, der ikke er til at ændre. For det er det ikke? Vel?“ —

Hun rystede langsomt paa Hovedet. Han saa', at hun kæmpede mod Graaden, og han fortrød, at han havde talt saa haardt til hende. Skylden var dog ikke hendes alene. Var han ærlig, maatte han tilstaa, at ogsaa han selv havde sin Part deri. — Og saa Forholdene, disse fordømte, snævre, trykkende Forhold. Var hun den første, de havde skræmmet? Var hun svagere end saa mange andre? Og turde han saa dømme hende saa strængt?

„Farvel,“ sagde han. „Al den Velsignelse, et Menneskes Ønsker kan skaffe et andet, — den vil jeg begære for dig. Saa vil vi begge søge at glemme — at vi har været lykkelige. For det har vi dog — ikke sandt? — den korte Stund.“

Og troede jeg paa din Gud, saa vilde jeg bede til ham, at han gav dig alt det gode, jeg under dig. — Farvel.“ —

Han holdt hendes Haand længe i sin, slap den saa og gik ned ad Alléen uden at se sig tilbage. Hun stod længe stille og saa' efter ham, til han kom hende af Syne. Saa gik hun langsomt hjemad.

Der var mange Folk i Alléen, en livlig Strøm

af Mennesker. Og Otto søgte at antage en munter Mine, sin sædvanlige lette og sorgløse Holdning. Han svingede sin tynde Stok og nynnede sagte hen for sig med et Forsøg paa at smile:

Es ist eine alte Geschichte,
doch bleibt sie immer neu —

„Aa Sludder,“ afbrød han sig. „Hvad kan det nytte at blive sentimental? Lad os glemme det hele, lade, som om intet var sket. Her brister ingen Hjerter „entzwei“. —

Det gør der overhovedet ikke nutildags.“

Men Smerten laa i ham, tung og kvælende, han kunde intet sanse ud over den, gik langsomt uden at se. Og hver Gang han prøvede at tænke paa andet, døde Forsøget hen i den store, nagende Tomhed inden i ham.

Han følte som et Stykke af sit Liv glide ud, glide bort, uden at han kunde holde det fast. Og med det et Stykke af ham selv lægges i Graven.

Den Tanke skød sig pludselig frem i ham:

Hvad skal der nu blive af mig? Hvad skal jeg tage mig til? Hvad har jeg at gøre i Livet?

Selv mordstanken dukkede frem et Øjeblik. Men han lo uvilkaarlig deraf. En daarlig Romanslutning, sagde han til sig selv. Forloren Knaldeffekt. — —

Paa Vesterbros Passage var der nogen, der greb ham haardt i Armen. Han for op af sin Tankedøs og saa' Sperlings fornøjede, smilende Ansigt.

„Er det dig, Sperling?“ sagde han med et ubestemt, halvfjøllet Smil.

„Ja, Gu' er det mig. Kender du mig ikke igen? — Og glædelig Fest — jeg mener Opstandelsesfest fra de døde. Det er en god Tid siden, du har vist dig i Landskabet.“

De fik hinanden under Armen og drev ind ad Byen til.

„Hvad Pokker har du taget dig for i de sidste Par Maaneder? — Ja, det véd jeg forresten nok. — Og hvordan er det, du ser ud? Er du syg, Mand?“

„Ikke det mindste,“ sagde Otto.

Sperling betragtede ham opmærksomt.

„Hør, min Gut,“ sagde han, „slaa nu de Griller af Hovedet med hende — Pigebarnet derude — Cordia. Saadan en langstrakt Forelskelse duer ikke. Den trætter. Jeg kan se paa dig, du trænger frygtelig til at strammes op.“

„Det kan forresten være sandt nok,“ svarede Otto.

„Jeg skal derud i Morgen,“ sagde Sperling. „Og jeg hører, at Frøkenens Forlovede er kommen herover. Saa skal de sagtens snart giftes?“

„Ja — til Februar.“

„Det haster aabenbart; — muligvis „periculum in mora“.“

Otto tænkte et Øjeblik paa at slaa ham i Ansigtet, men tvang sig til et diskret Smil.

„Nu lægger vi forresten Planen for Dagen,“ sagde

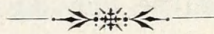
Sperling. „For du er vel nok med paa lidt Gemytlighed? Naturligvis i al Anstændighed. Middagen bør være „en bedre“ paa et dertil egnet Sted. Dernæst vil jeg aabne dig et vidtstrakt Fremtidsperspektiv af forskellig Aftenstidsfordriv efter nærmere Bestemmelse. Og sluttelig, mod de sene Nattetimer, et Par smaa „Gimmerlam“. Er Dagen saa godt anvendt?“

„Det gaar an,“ sagde Otto, „jeg har intet at forsømme dermed.“

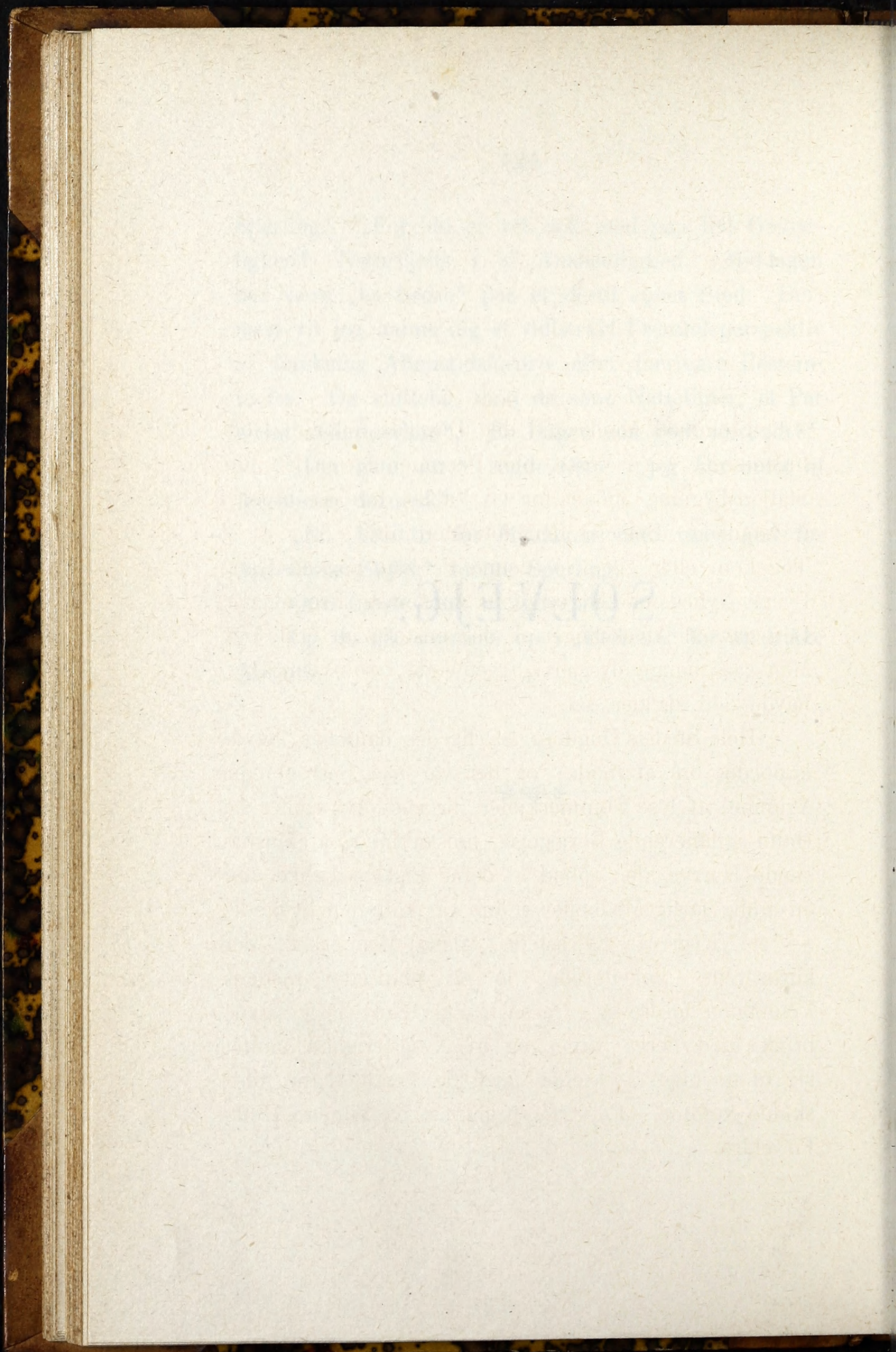
„En Absinth før Middagen vilde være god for Appetitens Skyld,“ mente Sperling.

Otto havde intet at indvende.

Og de gik sammen op i „Bernina“ for at drikke Absinth.



SOLVEJG.



Henimod Middagstid den Dag, da Vilhelm Hoff, Ingeniøren, var i Vente, blev Perronen foran den lille Stationsbygning Maalet for en Valfart fra alle Sider i Købstaden. Det var den forresten altid, saa tit et Tog kom eller gik, — denne Perron, paa en Gang Byens Nyhedsmarked og dens fornemste Promenade. Den gav al Afvekslingen i det ensformige Stille-Liv. Men saa mange nysgærrige ventende, som den Dag, havde den sjælden set.

Hele Stedets Ungdom, særlig den damelige, havde kappedes om at møde; og der var paa Perronen en Vrimmel af lyse Sommerkjoler, brogede Parasoller og Hatte i flanerende Bevægelse, omsværmede af kurmægende Herrer, der opbød al deres Elskværdighed, før en mulig farlig Medbejler endnu var kommen til Stede, — et Virvar af højrøstede, glade Mennesker, der kurtiserede, koketterede, lo og pludrede, medens Ventetiden fordreves. Ogsaa mange ældre Folk havde brudt med deres Vaner og af Nysgærrighed sluttet sig til de unge — eller fordi de kendte ham, der skulde komme. Først og fremmest da Vilhelm Hoffs Forældre.

Over dem alle fra den klare Sommerbue en Regn af Sol, der sved i Perronens hvide Asfalt og glødede imod Bygningernes murstensrøde Toner. I Stationsforvalterens Have paa den anden Side Jærnbanelinjen løftede de ranke Popler sig, lige som Lys, imod Himlen og lod deres Blade daske sløvt paa de lange Stilke, badede i den dovne Middagssol. —

„Hvad gi'er De mig for Frøken Petersens nye Sommerhat? Hva' beha'er, hva'? — Og saa den Kjole? Man kan da sige, hun er spændt paa Enden. Ha, Ha!“

Det var Postfuldmægtigen — Sørensen — som konverserede Frøken Anna Wahl, der sad lidt tilbagetrukket paa en af de lakerede Bænke under Halvtaget. Han morede sig for Tiden med at gøre Lapsekur til hende paa Reminiscenserne fra sine Løjtnantsdage i København. Hans Specialitet var saadanne lidt passerede Skønheder som Frøken Wahl, en høj, slankbygget Brunette paa seks—syv og tyve Aar, men forresten yngre at se til i den lyse Sommerdragt, der sluttede stramt om den ranke Figur, og med de fine, regelmæssige, ellers lidt blege og skarpe Træk kendelig oplivede af Forventningens Feber. Overfor den Alders Damer troede han nemlig at turde gaa videst. Og han yndede at krydre Dialogen med lidt hasarderede Vittigheder, laante fra „Punch“, som han stjal sig til at læse paa Postkontoret, før den bragtes ud til Abonnenterne.

Hun hørte slet ikke efter, hvad han sagde, sad

blot og stirrede ud i Luften, i den Retning, hvor Toget skulde komme og havde sine egne, længselsfulde Tanker at passe. Den lange, kalveknæede Sørensen, der i Tindingerne var stærkt tyndhaaret og til Gengæld havde Forhaaret redt ned i Panden i Form af en Harve, var heller ikke hendes Mand. Han forekom hende utaalelig paatrængende og næsvis.

„Der har vi den nye Amtsskriver“, blev Løjtnantsreminiscenserne ved. „Se, hvor han gaber — som en død Fisk. Det er Skade, at Krudtet er opfundet. Ellers havde han vist gjort det“.

Da heller ikke denne ypperlige Vittighed formaaede at lokke et Smil af den „kolde skønne“, som han undertiden kaldte hende — ogsaa i Tiltaleform, resignerede han i en beklagende Fløjten, alt som han drev videre for at finde taknemligere Jordbund for sit Vid.

Hun saa' sløvt efter ham og saa rundt paa alle disse muntre, snakkende Mennesker. De ærgrede hende, fordi de stod dør af pure Nysgærrighed — bare for at se, for at fange en Smule nyt. Var der vel en eneste af dem allesammen, der havde mindste Deltagelse for ham, hun ventede paa? —

Saa nær som hans Forældre naturligvis. Hun saa' hen paa de to gamle Folk, der stod sammen yderst paa Perronen i utaalmodig Venten, idelig seende ud efter Sporenes langstrakte Dobbeltlinjer — hvor dog det Tog kunde blive af? — Den gamle,

hvidhaarede Postmester, hvis Næse stadig maatte pudsas under Stangbrillerne for den væskende Rørelse, og hans lille, vimse Kone, der aldrig kunde staa stille, altid flyttede paa sig, og som havde nogle løjerlige, fugleagtige Sæt med Kroppen, der gav hende Lighed med en Vipstjært.

Anna havde haft Lyst at slutte sig til disse rare, hjærtensgode Mennesker og vente sammen med dem. Men hun turde ikke. Hun vilde ikke synes paa-trængende. Og desuden var det jo at blotte sin Hemmelighed, den, hun havde baaret paa saa længe. Den Hemmelighed, hvis vage Vemod nu lagde sig varmt om hendes Hjærte og forlængede hende Ventetidens Stund i bange Skiften mellem Frygt og Haab. — — —

De var vokset op sammen, de to, i den lille, sjællandske Købstad, hvor hans Fader var Postmester og hendes den rigeste Købmand, som ubrødelig tro-faste Venner. Deres Barndoms Lege havde kendt de samme Tumblepladser i de hyggelige Haver bag de lave, straatækkede Huse. Indsøen havde baaret dem paa deres Sejlture fra Bred til Bred og ved Vintertid set dem sammen paa lystige Skøjtefarer. Og i Skovene, der groede tæt ind over Byen, saa tæt, at det paa Graavejrsdage saa' ud, som om de vilde gemme den bort i deres tunge Skygger, havde intet Bladesus over de lønlige Stier hvisket en Hemmelighed til den ene, uden at den anden straks blev Medvider deri.

Deres kaade Solskinsglæde havde lyst op i det træge Købstadsliv, naar de som Anførere for jævnaldrende Kammeraters Lege skræmte Gadens sløve Ro som en Skare af viltre Spurve og kaldte gnavne Ansigter frem i Husenes Vinduer, der ellers laa døsende hen i Læ af evige, grønne Persiennner og saa' ud, som om de smilede polisk og søvnigt imod Lyset. Og deres gale Streger gav det staaende Samtale-Æmne til Byens Folk, naar de om Aftenen kom til Syne i Haveflækkerne foran Husene for hyggeligt og spidsborgerligt at hendrive en Times Tid med Samtale tværs over Gaden, Genbo til Genbo.

Saa var der kommen en Tid, da det næsten saa' ud, som om hun skulde vokse sig fra ham. Hun var som konfirmeret rykket op til Egenskab af ung Dame og begyndte allerede at feteres ved Skovballerne og ved Borgerforeningens Soiréer, medens han stadig kun var den opløbne Dreng, der hver Morgen maatte afsted med Toget til Nabokøbstadens lærde Skole. Hun begyndte saa smaat, den Gang, at se ham over Hovedet for i Stedet at kokettere med de kræmmerlige Købstadsløver. Det hjalp først, da han var bleven Student.

Den Sommerferie, dør fulgte efter, var det dejligste, hun kunde huske. Og saa de følgende, naar han kom tilbage fra Studieopholdet i København, beriget med Pincenez og Hovedstadserfaring. Han forbavsede og blændede hende i lige saa høj Grad

som han indignerede Købstadens Bedsteborgere. Hans forsorne Studenterforenings-Jargon opfattede hun som Vid i dets ypperste Form. Og hele hans Maade at være paa forekom hende Verdenstønen og Elegancen selv, direkte indført fra det Raffinementets Overdrev, der kaldes Østergade, isprængt med lidt fremmede Dufte. Ved nøjere Eftergang viste disse sig at stamme fra Figaro og lignende Forlystelsesanstalter, hvilke han omtalte med mystiske Underforstaaelser, der lod ane en Roués righoldige Erfaringer. Han fandt nemlig sin Fordel i at give sig et pikant Skær af Lastefuldhed, fordi han hurtig havde opdaget dets pirrende og daarende Magt over ganske unge Uskyldigheder. I Virkeligheden var han følgelig grumme lidt fordærvet, men tværtimod et stille og flittigt Menneske, hvis største Udskejelse maaske bestod i en Bajer, nydt i „Kisten“.

Ud fra hendes Beundring for hans tyveaarige, blændende Overlegenhed i Pagt med Barndomstidens Venskab dæmrede Erotiken umærkelig ind i hendes Forhold til ham. Det forekom hende noget ganske selvfølgeligt, da han en Aften tog hende i sine Arme og trykkede et Kys paa hendes Mund, der lo imod ham, kysk og frisk som en Morgen, halvaaben af længselsfuld Nysgærrighed.

Siden den Tid betragtede de sig som forlovede, hemmeligt naturligvis. Et Forhold, hvis pikante Skjulthed passede godt med hendes lidt romantiske

Naturel, der havde stærkt Mod paa de forbudne Veje, mest af Trods mod den stive Pænhed, hun havde omkring sig.

Og da han den sidste Gang tog Afsked med hende, bevarede hun tilbage en Hær af fejre Minder, der havde givet hende Uro i Blodet, og som det mere solide hans Portræt, et Par Bind af hans Yndlingsforfattere og et Digt, han havde skrevet i hendes Stambog.

Næste Sommer kom han ikke. Hans Studier gav ham for meget at bestille. Og Brevene, hvori hun stadig var hans elskede Anna og han hendes trofaste Vilhelm, blev sjældnere og sjældnere. Tilsidst ophørte de at komme.

Og hun hørte nu kun fra ham gennem hans Forældre, der intet anede om hendes Kærlighed — og saa gennem Sladderer i den lille By, hvor Rygterne, der enkeltvis bares hid fra København om hans Færd, antog Skikkelse af de mærkeligste Krøniker, som snart lod ham forlove og gifte sig med rige Grevinder, snart sendte ham ud paa fabelagtige Rejser. Kun saa meget erfarede hun med Bestemthed, at han hurtig og med Glans havde affærdiget sine forskellige Eksaminer og nu stod i Begreb med at vinde Navn som en dygtig Ingeniør, der havde arbejdet med ved flere udenlandske Anlæg.

Seks Aar var der gaaet, hvori hun ikke havde set ham.

Det vilde være uærligt af hende at sige, at han aldrig var ude af hendes Tanker. Hun havde jo nok været meget forelsket, og de første Par Aar kunde hendes Kærlighed endnu leve højt paa Erin- dringen; men da hans Breve ikke længer kom, og hun sjældnere og sjældnere hørte om ham, faldt det jo af sig selv, at hun ikke for hans Skyld kunde lade sin Ungdom gaa til Spilde. Et Par gode Par- tier havde hun allerede i den første Forelskelses Hede ofret ham.

Der kom en Tid, hvor hun næsten havde glemt ham, og hvor nogle lette Sværmerier optog hendes Tanker, medens hun ivrig tog Del i Købstadens Sel- skabelighed, hvor hun endnu var den fejrede Dron- ning. „Tanzte mit dem einen flink, gab dem andern stillen Wink mit dem Ellenbogen“, som hun havde lært det af Göthes Digt.

Men noget alvorligt kom der ikke ud af det. Ingen Frier blev hængende af dem, hun brød sig om, og dem, hun kunde faa, blot hun pegede paa dem, gad hun ikke eje. Det var den gamle Historie. Saa gled hun efterhaanden stille til Side, overset og glemt for yngre Medbejlersker. Hun var snart en gammel Pige. —

I Skuffelsens bitre Timer tog hun saa sin Ung- doms Førstekærlighed til Naade igen og kaldte dens Genfærd af Graven. Og det lykkedes hende i den Grad godt, at hun kunde overbevise sig selv om, at

i Grunden havde hun aldrig glemt den. Hun havde altid været ham tro.

Og hun drømte sin Lykketid om igen i de Minder, hun havde tilbage, og som nu var bleven hende kærere end før. Det var som en anden Ungdom, de gav hende. Hun levede sig ind i en stille Verden af lutter Erindringer, og hans Navn var Tryllenøglen, der aabnede dens Døre. Hans Breve, hans Bøger, hans Digt — hun læste dem om og om igen, til hun kunde dem udenad. Hans Portræt kunde hun have liggende for sig i Timevis uden at blive træt af at stirre ind i det ærlige, trofaste Øjepar, der saa' imod hende fra det døde Pap. Hun opsøgte paany de gammelkendte Steder, hvortil alle de smaa Minder knyttede sig fra deres Samliv: Linden, hvori han som Dreng var klatret op til Toppen for at hente hende Fuglereder, medens hun stod nedenunder og fulgte hans dristige Færd med Hjærtbanken af Frygt og Stolthed, — Træerne, i hvis Bark hans Lommekniv havde ridset deres Navne sammen — nu var Trækkene næsten groede til —, og først og sidst den gamle Stente, han havde løftet hende over, da han første Gang kyssede hende. Hun kunde sidde dér, glemmende Tiden, i vag Stirren ud mod det fjærne, som om hun ventede, at han atter skulde komme og bære hende over paa sine Arme. Hun søgte og fandt i sin Have den Plads, hvor han en Gang havde be-

gravet hendes døde Yndlingsfugl — Takot havde den heddet — og hun pudsede Graven op paa ny med friske Kranse i en ubevogtet Morgentime. Hun var saa bange for at nogen skulde gribe hende deri. Og hun kendte sig ogsaa en Smule latterlig ved det. Blev hun ikke altfor sentimental? —

Men ingen skulde ane hendes Kærlighed. Stille og undselig bar hun den om, den gamle Pige, paa de Steder, hvor de to en Gang havde været saa lykkelige, saa unge. —

Saa var det, at Rygtet en hed Julidag bredte sig i den lille By, at han var i Vente paa Besøg hos sine Forældre. Da hendes Moder fortalte hende det blandt andet Dagsnyt, før Blodet hende saa voldsomt til Hovedet, at hun maatte gaa ud af Stuen for at skjule sin Bevægelse. Siden søgte hun paa allehaande snedige Maader, under Form af ligegyldige Spørgsmaal hen i Vejret at skaffe sig de Oplysninger, hun behøvede: hvilken Dag han ventedes — med hvilket Tog han vilde komme. Og hun var himmelglad over sin Dristighed, saa tit det lykkedes hende at dreje et Spørgsmaal i det rette, ugenerte Tonefald og faa det ønskede Svar. I Reglen behøvede hun blot at høre efter, hvad Folk fortalte. For der var Tale nok om ham. Han var jo ikke for intet deres Byesbarn, deres berejste og berømte Byesbarn. Og i det fattige Købstadsliv vakte Budskabet om hans Hjemkomst samme Opsigt som en Menagerielefant

vilde have forvoldet, havde den været i Anmarsch. Der var ingen Ende paa de Godtfolks Snakken frem og tilbage — alle talte de om ham, alle vilde de vide bedst Besked. Og dog var der ingen af dem alle, der kendte ham saa godt som hun. Havde hun villet tale — —!

Paa alt det tænkte hun, medens hun ventede der. Og alle gamle Minder summede igennem hende sammen med de unge, forskræmt Haab mod det, som vilde komme, og gjorde hende døv og ligegyldig for Støjen og Livet omkring hende. —

Hun havde rejst sig fra Bænken og gik febrilsk et Par Gange frem og tilbage. Saa kiggede hun op til Signalstangen. Gud ske Lov! Endelig var Vingen hejst helt op.

Et Stykke borte hørtes Lokomotivets Damppibe. Den blaa Røg kunde ses bølge over de nærmeste Trætoppe i Skovbrynet. Saa kom endelig Toget til Syne i Svinget. Langsomt, majestætisk gled det frem for Perronen.

Hun var ikke kommen til at staa i de forreste Rækker. Hun holdt sig med Vilje lidt tilbage under den almindelige Trængsel og Puffen-sig-frem for at se. Og alligevel opdagede hun ham straks, da han steg ud af Kupéen. Hun genkendte paa Øjeblikket den høje, lidt duvende Skikkelse, hans Kast med Hovedet og det blonde Haars bløde Fald under Rejsehatten. —

Hun skyndte sig mod Udgangen fra Stationen og saa' ham komme gaaende imellem begge hans Forældre, behilst fra alle Sider og hilsende igen med et lidt forlegent Udtryk i det aabne, noget nervøse Ansigt. Han havde faaet Fuldskæg, lysebrunt, krøllet, som klædte ham, og da han strøg tæt forbi, beundrede hun Dragstens godtsluttende Elegance om den stærke Skikkelse, der nu havde faaet Holdning og Mandighed.

Til hende saa' han ikke. Han havde ikke kendt hende.

„Saa' du ikke Frøken Wahl?“ hørte hun hans Moder sige, da de allerede var et Stykke forbi.

Han vendte sig og hilste flygtig tilbage. Men hans Blik mødte ikke hendes. —

Hun kendte lidt af en Skuffelse, skønt hun sagde til sig selv, at hun i Grunden intet havde ventet sig af dette første Gensyn. En lille Smule Bitterhed blev der alligevel i hendes Sind.

Den kæmpede hun med, medens hun ad en Omvej vendte tilbage til Byen. Hun holdt ikke af at gaa forbi ham paa Vejen.

*

*

*

— — „Hr. Ingeniør Hoff — Frøken Anna Wahl! — Ja, De er vel for Resten gamle Bekendte“.

Han stod bøjet over hende med det rare, lyse Smil, hun kendte saa godt fra gamle Dage, og gav

hende venlig Haanden, medens han sagde et Par høflige Ord, at det glædede ham at se hende igen. Det var saamænd længe siden. Haabede, hun ikke helt havde glemte ham.

Hun slog Øjnene ned og rødmede højt.

Da hun atter saa' op, havde han allerede vendt sig bort og var i Færd med den næste Præsentation. Det var Herredsfogden, der var Vært, og han udtalte Navnet paa den sjældne Gæst med det imponerende, bydende Tonefald, han var vant til at bruge, naar han fungerede som Auktionsholder. Det lød, som naar han raabte: „Op med Budene! De maa meget højere til Vejrs: Dette her er Sager!“ —

Og medens Vilhelm Hoff gik paa Runde i Salen med sin Impressario, trak Anna sig tilbage til den skjulteste Krog, hun kunde finde, for ret i Fred at betragte ham.

Hun var glad og lykkelig ved Mødet — blot ved at se ham og høre ham tale. Fra Stuens fjærneste Kanter fandt den Vej til hende, denne Stemme, og lagde sig tæt op til hende som et indsmigrende Kærtegn. Fra Tid til anden lukkede hun Øjnene, der hun sad, for uforstyrret af alle andre Indtryk at lade sig vugge paa dens bløde, dybe Klange. Og saa' hun paa ham igen, maalte hendes Blik med halvsanseligt Behag den høje Skikkelse, der havde faaet en saa statelig Fylde i de Aar, han havde været hende af Syne, og gled kælen over hans

Ansigts rene, noble Linjer. Hans Øjekast sugede hendes Beundring uimodstaaeligt, naar det vendtes imod hende. Og hun gottede sig i hans fine, stille Smil mod de højrøstede Komplimenter og Henrykkesesudbrud, der lød omkring ham, — ligesom hun halvt instinktmæssig forstod og kunde skatte hans talende Tavshed for de groveste Bêtiser, den købstadslige Naivitet væltede over ham.

Han var bleven Verdensmand, følte hun. Fornem, elegant, moden og erfaren. Hun kendte et lille Nag ved den Tanke, hun nødtvungen maatte gøre sig: at han var vokset dem alle højt over Hovedet. Ogsaa hende. Men paa den anden Side kildrede det hendes Forfængelighed, Stoltheden over ham i hendes Kærlighed.

Hun spurgte sig selv, om han vel havde en eneste tilbage af alle de Erindringer, der var blevet hendes Liv. Eller var hun for ham kun som én blandt alle disse Provinsmennesker, han saa' saa inderlig over Hovedet til hendes skadefro Glæde? Mon de gamle Sange ikke havde løjet for meget om den Kærlighed, der venter baade Vinter og Vaar, men en Gang vil komme for vist?

Hun fór sammen ved igen at høre hans Stemme lyde over sig.

„Hvis Frøkenen vil tage til Takke“ --

Han bød hende Armen for at føre hende til Bords.

Og rødmende rejste hun sig og tog den. De Skridt igennem Salen ved hans Arm var den stolteste Gang, hun havde gaaet. Hendes Hjærte bankede, som om det ikke var stort nok for den overhaands Lykke.

Han havde altsaa ikke glemt hende. Hun saa' ikke op og alligevel følte hun alles Blikke hvile paa sig. Hvad brød hun sig om, at hun bag sig hørte et Par yngre Veninders misundelige Skumlen over „Relikvien“, som deres Vittighed allerede havde døbt hende. Ved hans Arm var hun rig og lykkelig nok til at tilgive deres Nid.

Hun havde Lyst til at flytte Fødderne i Takt efter en Dansemelodi. „Han har ikke glemt mig“ — sang det i hende. —

Det havde han heller ikke. Han huskede nok sit barnagtige Studentsværmeri for en seks—syv Aar siden. Og nu morede det ham at træffe hende igen og se, hvad det egentlig var, han havde været forelsket i. Allerede ved Præsentationen havde hans Blik taget et flygtigt Sigte paa hende. Nu fandt han det pikant at tale en Smule med hende og høre, hvor meget hun huskede af den gamle Historie, hvor alvorlig hun havde taget den. Pikant — omtrent som at vejre Duften af en gammel Kærligheds visnede Blomster, naar man efter Aaringer henter dem frem af sin Skuffe. —

Lidt gammel var hun nok bleven. Teinten

en Smule gul og ufrisk, Trækkene slappede i Huden, kun underlig skarpe omkring Munden. Men dog var det første Indtryk ham ret tilfredsstillende. Hun var ganske køn endnu. En Gang havde hun sagtens været nydelig at se til.

Han kunde godt forsvare for Guder og Mennesker at have været forelsket i hende.

Med saadanne Tanker førte han hende til Bords. —

Ret meget fik de ikke talt sammen under Middagen. Der blev lagt altfor stærkt Beslag paa ham fra alle Sider med den Art smaa Opmærksomheder, der i Længden bliver saa trættende for den, de gaar ud over. Slet ikke at tale om de uundgaaelige Skaaler, der tømtes til hans Ære med lange, salvesfulde Motiveringer. De Godtfolk var saa glade, blot de fik noget nyt at savle ind i deres til dagligdags noget ensformige Veltalenhed.

Kedeligere var det, at han næsten ikke fik Stunder til i Ro at tale med sin Borddame. For hver Gang, han sagde et Par Ord, følte alle Naboer og Genboer, at simpel Høflighed bød dem at tie stille og i Andagt opsamle Guldkornene, der maatte falde fra hans Læber. Efterhaanden følte han sig temmelig trykket af sin Stilling. Det er ikke altid rart at hyldes som Æresgæst.

Men efter Bordet tog han rigelig Revanche. Ved Kaffen, der serveredes i Haven, fik han sikret sig et

fredeligt Lysthus, hvor der ikke var Plads til flere end de to. Han havde Trang til ret at give sig de gamle Minder i Vold og var døv for alle Appeller, der fra andre Sider rettedes til ham. Saaledes vandt han sig den Lejlighed, han ønskede, til en hyggelig, uforstyrret Samtale med hende under fire Øjne.

I Begyndelsen kneb det en Smule med at faa den paa Gled. Hun var kendelig forlegen og kunde ikke forhindre sig i uafladelig at rødme, naar hans Blik hvilede fast paa hende. Derfor havde hun ogsaa svært ved at belægge sine Ord. Og han paa sin Side var længe om at finde den Tone, der netop skulde anslaas for at vække den slumrende Sangbund til Stemningen, han vilde have frem.

Den fik Lyd ganske tilfældigt over et pludselig opdukkende Minde i et hjemligt, fortroligt „Husker De?“, der fór ham saa varmt og hjærteligt af Munden, at det forbavsede ham selv. Det brød det tilfrosne imellem dem.

Og det blev hende, der spurgte „Husker De?“ — hende, der fortalte, medens han lyttede til. Erindring efter Erindring drog hun frem. Hvor trofast havde hun ikke bevaret dem til denne Mødets Dag. Og hun fortalte med en Stemme, der en Gang imellem stammede af lutter Iver, med blussende Kinder og straalende Øjne. Hun talte sig varm og ung.

Mest var det smaa, lidetsigende Hverdagsbegiven-

heder, som han forlængst havde glemt. Men for hende havde de den rigeste Betydning.

Der var dyrere Erindringer, hun stadig gik udenom, fordi hun syntes, det maatte blive hans Sag at bringe dem paa Bane. Hun kunde ikke. Det gik jo ikke an, hvor gjerne hun end straks havde kastet sig om hans Hals som dengang for længe, længe siden. —

Han sad stille og nød hende: det strømmende Liv i hendes Fortælling, de gamle Minder, der vagt bares frem og fyldte ham med det svundnes Vemod. Det var en Duft fra hans første Ungdomsaar, der sød og kvægende slog imod ham som Foraarstoner fra visne Løvfaldsblade, — nu og da kun altfor hurtig forflygtigende sig, til at de vakte Billeder kunde tage Farve.

Og han nød Erindrings-Lykken i hendes letskitende Minespil som sin egen. Det klædte hende at fortælle.

Blot havde hun bratte, naive Overgange og smaa, kokette Fagter, der forekom ham en Smule for beregnede i deres Ungdommelighed. —

Og pludselig standsede hun midt i sin Fortælling og saa' spørgende paa ham, idet hun aandede dybt.

Vilde han nu ikke begynde?

Han trak ogsaa Vejret dybt.

„Og alt det har De husket paa?“ spurgte han

med en svag Kendelse af Skamfuldhed overfor hendes trofaste Hukommelse.

Og han syntes, han burde lægge til:

„Det er kønt af Dem, at De ikke helt har glemt en gammel Ven.“

„Tror De, jeg kunde glemme?“ sagde hun og saa' vist paa ham. Der var en hel Del Forventning og meget af den taalmodige Længsel, der venter Lønnens nære Lykke, i hendes Blik.

Men han undveg det. Nu blev det ham for varmt. Og han rejste sig, medens han henkastede i en ligegyldig Tone:

„Aa ja, man husker godt i saadan en lille By.“ — Hun var altfor lykkelig til at tænke nøjere over det ubarmhjærtige i hans Svar. At han ikke talte ud, nu straks den allerførste Gang, var jo saa naturligt. I Grunden var hun ham næsten taknemlig derfor. — —

*

*

*

Hun stod ved sit Sovekammers aabne Vindu og saa' ud over Haven i den tavse Nat, der langsomt bar Blomsternes Vellugt op imod hende. Hun lyttede til de fjærne Lyde af Liv, der døde over Byen. Stemningen derude flød blidelig sammen med hendes egen dæmrende Lykkerus. Og trofast gennemgik hun alt det rige, Dagen havde bragt hende. Gammel Kærlighed gør nøjsom.

Saa huskede han hende dog. Hvor venlig var

han ikke kommen hende i Møde. Hvor listelig havde han ikke forstaaet at berede Lejligheden til deres lange, dejlige Samtale, som hun huskede Ord for Ord. Saa listig er kun den, der elsker.

Hun overtalte sig selv til at tro det og tvang al Kritik tilbage. Han skulde jo elske hende, han maatte det.

Og han havde ikke glemt hende!

Det kom idelig igen som Refrain af alle de Melodier, der klang i hende og om hende. Den store, travle Verden derude, hans Verden, havde ikke taget ham fra hende. Han var den samme som i unge Dage, han var hendes egen.

Og endnu en Gang gentog hun for sig selv hans Vers, som hun kunde udenad. Aldrig havde det været saa skønt og sandt for hende, dette Digt, det skønneste, hun vidste:

Den skal vel glemmes om føje Stund,
den Smule Gærning, som vi faar øvet.
Maaské den ødes paa Klippegrund,
maaské i Landevejsstøvet.

Den Drøm, som har til vort Hjærte talt,
de fejre Længsler, som Ungdom vækker,
af Verdens Torne bli'r sagtens kvalt.
før de til Blomstringen rækker.

Og Held os kun, om en flygtig Vaar
et enkelt Sædkorn faar lagt i Mulde
af dem, vi ødselt omkring os saar,
mens vi har Hænderne fulde.

Og om det finder den gode Jord,
 hvor det til Vækst kan sig Kræfter sanke
 og skærmes ømt, mens det stille gror:
 en Kvindes kærlige Tanke.

Hver dejlig Længsel, hver Tanke bold,
 som vidste Vejen dér hen at finde,
 en Gang vi høster til hundred Fold
 af hendes trofaste Minde.

*

*

*

En otte Dages Tid senere. —

De var mødtes om Aftenen nede ved Stationen, hvor han havde været for at se efter den ankomende Post og hun uden noget bestemt Ærinde, blot fordi man plejede at gaa derned, naar man ikke havde andet at tage sig for.

I Løbet af de otte Dage havde hun set ham adskillige Gange, men uden at faa ham nøjere i Tale. Det var næsten, som om han undgik hende. Det vilde hun have troet, hvis hun ikke vidste bedre.

Og nu, da de smaasnakkende drev sammen igennem Lindealléen ned imod Byen, var der over ham noget køligt og tilbageholdende, som hun ikke forstod, og som forstemte hende.

Da de kom til Vejsvinget, vilde han dreje til Venstre ind ad Hovedgaden. Men hun stod stille.

Om han ikke fandt det vel tidligt at gaa hjem?

Han saa' paa sit Uhr og gabede en lille Smule. I Grunden skulde han hjem og læse en Afhandling i

sidste Hæfte af naturvidenskabeligt Tidsskrift. Den længtes han svært efter. Ovenpaa alt det Driveri, der gjorde éns Hjerne saa tom og sløv, var det inderlig velgørende igen at faa et Bud fra sin Gærning. —

Om han ikke havde Lyst at gaa en Tur med hende? Op igennem Skoven — til Søen? Der var saa smukt i Aftenbelysningen.

Hun pegede ud mod det nære Skovhegn med Parasollen.

Saa gav han efter, medens han kvalte et resigneret Suk. —

Han var ikke synderlig veltalende paa den Tur. Et langt Stykke gik de tavse hen ad den skumrende Skovvej, hvor Aftensolens brudte Straaler gennem Løvet langsomt veg foran dem, dansende hen over Gruset i flimrende, aflange Pletter. Han fulgte Lysspillet med Blikket og hørte halvt aandsfraværende paa de spredte Bemærkninger, hun lo og pludrede frem i Ny og Næ. For hun var lykkelig blot ved at gaa ved hans Side.

Efterhaanden blev hans Tavshed hende dog for trykkende. Og hun brød sin Hjerne for at finde paa noget, der kunde vække hans Interesse. Det blev igen de gamle Minder, der maatte holde for.

Der var nok af dem. De talte næsten ud fra hvert Træ, de kom forbi. De legede Skjul mellem Kratskovens Buske, sneg sig frem ad Sommerens løn-

lige Stier og rislede dem i Møde med sagte, monotone Klange som Søens Bølgeskvulp, de nærmede sig til.

Men heller ikke de gamle Minder gjorde deres Virkning. Han var for længe siden ked og led af disse dumme, barnagtige Historier. Lange otte Dage igennem havde han svælget i lutter Erindringer, medens han til dagligdags trængte og var vant til adskillig drøjere Kost.

Og selv af gamle Minder kan man blive træt. —

Da hun saa', at det ikke hjalp, bad hun ham fortælle lidt fra sine Rejser. Og han begyndte at skildre et ægyptisk Jærnbaneanlæg, som han havde været med til. Hun hørte henrykt efter.

Han fortalte om Sfinksen og Memnonsstøtten og Pyramiderne og det bagende hede Sand og den dynede Kæmpeflod. Efterhaanden som han talte sig varm, glemte han næsten, hvem han talte med. Det oplevedes Interesse tog ham fangen.

Og sammen med det Billede, han havde begyndt at give, af Landet og Folket, kom Erindringer fra selve hans Arbejde frem. Det var nu hans Poesi. Arbejdet med dets tekniske Vanskeligheder, Maset med de indviklede Beregninger, Triumfen over de løste Problemer. Det var Ingeniøren, der talte.

Og i det, han sagde, var der nok en hel Del, hun ikke forstod. Men hvad gjorde det? Blot at høre ham tale var en Lykke. Og saa at se paa ham, medens Fremstillingens Liv spejlede sig i hans solbrunede

Ansigt, der virkelig mindede ikke saa lidt om Ægypten — tænkt, han havde set Løver og var ikke blevet spist — ! Og at følge det vekslende Spil over hans energiske Træk. Saaledes som han saa' ud i dette Øjeblik tænkte hun sig og beundrede en Helt, en ægte Arbejdets Ridder.

Men saa brød han pludselig af midt i en matematisk Formel, just som hendes Blik hang ved hans Læber med den største Opmærksomhed.

„Jeg bliver Dem nok for teknisk,“ sagde han.

Teknisk — hun vidste vel næppe, hvad det Ord betød. Hvad nyttede det at gaa her og fortælle hende alt dette, som hun selvfølgelig ikke begreb et Ord af. Krokodillerne var sagtens det eneste, der morede hende. Og de morede ikke længer ham. —

Saa gik de tavse ned til Søen. Allerede et Stykke fra kunde de se den skinne frem mellem Træstammerne.

Stille laa den og drømte i Aftenfreden med lette Krus over sine Vande. Bag Skovene paa den anden Side Søen laa de røde Strimer af den synkende Sol paa Bleg over den matblaa Himmel. Sagte Toner skød sig derfra ud over Fladen. —

De satte sig paa Bænken yderst paa den lille Baadebro, der løber ud i Søen, og nød, hver i sine stille Tanker, den gyldne Aftens hyggelige Ro. Der var Stilhed omkring dem, en Jomfrunaturs Fred. Og Vandet, som i tyste Skvulp sled Breddens Kisel-

sten blinkende runde, og Karudsernes Spjæt, naar de fra Tid til anden slog op i Vandskorpen og dannede flygtige Ringe, gjorde Stilheden om dem kun endnu mere stille.

De talte ikke sammen. Hun havde sagt:

„Hvor her er kønt.“

Men han havde vrisset vranten med Hovedet. En saadan banal Bemærkning slog for ham til Døde den Smule Stemningspoesi, han overhovedet kunde afvinde et Aftenlandskab ved en sjællandsk Skovsø. Og saa den brede, provinsielle Ø-Lyd, hun havde!

Hun forstod ham og tav stille.

Saa saa' hun drømmende ud imod de store Skove, derovre, hinsides Søen — dette mørke Løvbjærg, der laa dér som en Kæmpes Trudsel. Det var den største Skov i mange Miles Omkreds. Og for de Folk dér fra Byen havde den noget af en uløst Gaades Gru. Kom man derover og fortabte sig i dens slyngende Labyrint, hvor én altid fór vild ad de dybe, sandede Veje, som de tungsindige Graner dryssede til med deres tørre Naale. — bestandig blev den dog underlig ubekendt og fremmed som hinsides Søen. For aldrig naaede man ind til Skovhjærtets Hemmelighed.

Paa det tænkte hun nu, som hun saa ofte før havde tænkt. Bag dette tunge, døsiges Skovbryn, der lukkede sig over hendes Horisont, drømte hun sig Livets aabne, solbelyste Vange, — den store, lidende,

kæmpende og virkende Verden, hans Verden. Fra den var hun saa sælsomt lukket ude i sin indestængte Ravnekrog, hvor Livets Bølger, saa sent, saa afdæmpede naaede hen.

Og op i hende steg usikre Fornemmelser, der formede sig til Spørgsmaal:

Var det dette, der skilte de to, som dog var kommen hinanden saa aabent og hjærtelig i Møde ved deres Gensyn? Var det denne Følelse, der gjorde dem tavse og uforstaaende for hinandens Længsler? Hvorfor tav han ellers og talte ikke ud det afgørende Ord?

Var hun bare bleven for gammel?

Eller var han altfor meget bleven en anden Verdens Barn i de lange Aar, der var gaaet, medens hun stille havde sovet Tiden hen, uden Udvikling mod nyt Liv, uden Begivenhed, uden Veksling — som Prinsessen i den slumrende Skov? —

Eller var han til syvende og sidst alligevel Prinsen, der vilde vække hende ved Kærlighedens Kys? —

Hun saa' paa ham fra Siden. Han sad og dinglede ligegyldigt med Benene. Men ogsaa over hans Ansigt syntes hun der laa et stille, drømmende Udtryk, medens hans Blikke vagt gled hen over Søen, over til den modsatte Bred. Var der mon i hans Drømme den samme Længsel som i hendes? Hvorfor talte han da ikke? Var det Forlegenhed, der bandt

hans Tunge? Han maatte dog kunne mærke paa hende, at han ikke var hende ligegyldig, om just ikke det sande: at alle hendes Følelser stundede ham imod.

Og der kom over hende en Gammeljomfrus Længsel efter endelig en Gang at lade alle de længe gemte Kærtegn bryde frem, efter at lægge sit Hoved til Leje ved hans Bryst, dette brede, sundtaandende Bryst, hvor der maatte være saa trygt at hvile. Og fortælle ham om alle de lange, ventende Aar, medens hun saa' ham dybt ind i de kloge, trofaste Øjne.

For Tiden morede disse Øjne — i Mangel af bedre Beskæftigelse — sig med løselig at beregne Grademaalet af den stumpe Vinkel, som Skovene derovre dannede paa det Sted, hvor de drog sig en Kende tilbage fra Bredden. Overhovedet var han ikke fuldt saa poetisk et Væsen, som hun havde digtet ham til, og havde forlængst opgivet at skrive Vers. Men det kunde hun fornuftigvis ikke vide. —

Hun havde rejst sig og stod foran ham.

„Vilhelm“, sagde hun ømt.

Han reves ud af sine Tanker og saa' koldt og fremmed op paa hende. Saa rejste ogsaa han sig.

„Javel, ja. Det er paa Tide at gaa hjem.“

Han kom pludselig i Tanker om sin Afhandling. —

Svaret havde lammet al hendes Længsels Mod med et eneste Slag. Stille og forknytt fulgte hun med ham tilbage. —

Havde hun virkelig taget saa forfærdelig fejl? Havde hans Venlighed kun været Nysgærrighed og Medlidenhed? Var det muligt, at hendes syvaars Venten var bragt som Offer til en utaknemlig, der havde glemt hende — maaské aldrig viet hende en Tanke?

Hun bed sig i Læberne for at tvinge Graaden. Hun smagte, at der kom Blod. — —

De tog en anden Vej, end de før havde gaaet. Den førte dem over den gamle Stente, hun huskede saa godt — den, der havde været Vidne til deres første Kærtegn.

I Dag løftede han hende ikke over. Blot rakte han Haanden til hende, da han selv var kommen paa den anden Side, medens hun stod øverst oppe paa Diget.

Hun havde et Øjeblikks Lune til at springe ned i hans Arme. Men hun turde ikke. Desuden stod han med den anden Haand i Lommen. — —

Igennem en lille Gyde naaede de op til Byen igen. Forbi de gamle Haver, hvis Buske vældede over Gærderne helt ud over Vejen og fyldte Luften med døvende Duft af de hvide Jasminer.

Foran et Hus sad en gammel Skomager ved sit Arbejde med Piben i Munden. Da de gik forbi, saa han op og bød dem et venligt „God Aften.“ Og da de havde vendt ham Ryggen, saa han efter dem med et polisk, forstaaende Smil.

Det samme havde han maaské gjort en Aften

for mange Aar siden. De Folk dér i Byen var sene til at forandre deres Vaner.

*

*

*

Den lille Have foran Postmesterens Hus laa og stegtes i den drivende Middagssol. Heden brændte i de hvide Mure, flød i brede Strømme ind ad alle Vinduer og sivede ned mellem Træers og Buskes Blade. Men den generede ikke, for saa vidt som ingen fandt paa at røre sig til Arbejde i Dagens varmeste Time.

Vilhelm Hoff havde søgt Ly i Avnbøgelysthusets dæmpede Halvmørke. Dér var Skyggen sval og fugtig. Ganske tætgroet var det, med Gren slynget i Gren, Blad dækkende over Blad. Kun gennem enkelte Kighuller saa' man ud over Vejen, og den, der sad derinde, var godt gemt for nysgærrige Blikke. —

Dovent laa han henslængt i et Hjørne af Træbænken, hvis Haardhed han havde mildnet ved et Par broderede Puder fra Havestuens Sofa. Han røg en af den gamle Postmesters Piber, sløv og tung til Mode, uden at gide læse, uden at gide tænke, uden overhovedet at gide tage sig andet for end med lange Mellemlum at puste Røgen fra sig. Nu og da lod han, gabende, Haanden glide over Munden og gennem det brune, kraftige Fuldsæk; han kendte et ubestemt Behag i dets bløde Krusning. Men straks efter lod han

den træt synke igen og gjorde i Stedet et mat Forsøg paa at fange paa sin Næse en smal, støv-gennemtrukket Søjle af Sol, der borede sig Vej gennem Løvtaget over hans Hoved. —

En Gang imellem kastede han et flygtigt Blik gennem et af Kighullerne ud over den lange, soledede Gade. Men han tog hurtig Øjnene til sig igen; bestandig mødte samme trivielle Syn ham. De skæve, pukkelryggede Huse, der stod, som om de skulde til at falde over hinanden af lutter søvnig Kedsommelighed, og saa den brede, støvgraa Vejlinje, der løb nogenlunde jævnt op til det Sted, hvor den smuttede ind ad Gitterporten til Slotshaven og tabte sig i Alléernes dunkle grønne. Og bagved Trætoppene det lille, hvide Slot med det tykmavede Kuppeltaarn og de fire meningsløse, skorstenslignende Karnapper.

Alt det kunde han udenad fra Barnsben af, og mærkværdig hurtig havde han opfrisket Mindet derom efter de lange Aar, han havde været borte. Den korte Gensynsglæde med dens lyse Skare af vaagende Erindringer var allerede veget for Kedsomhedens Tynge. Saaledes var det altsaa at være hjemme! Hvor meget han end holdt af sine Forældre, begyndte han dog at længes bort fra dem ud til det travle, virkende Liv, hvor han var vant til at færdes.

Han skammede sig selv ved at finde Hjemmet kedeligt, men saaledes var det. Det nære Syn havde altfor hurtig fjærnet det Trylleskær, som Afstanden

lagde derover, og hvad der for Erindringens Hjemvé havde staaet lyst og skønt, var for den, der levede det, ringe og fattigt. For her manglede det, der for ham var blevet alt: Liv og Udvikling. Her stod alting stille, som om Viseren paa Tidens Uhr havde standset sin Gang den Dag, han drog bort. Saa ringe Forandring mødte han. Nogle flere hvide Haar paa Fade-rens gamle Løvehoved, nogle enkelte Rynker til i Moderens Pande under den sirlige, gammeldags Matronekappe, han huskede saa godt. Men i Sind og Tale de samme Mennesker, som Aarene gled sporløst hen over — uden Milepæle, hvor et Livsafsnit var løbet til Ende, uden Afvisertegn paa Steder, hvor Veje mødes og krydses.

Og saaledes som med dem var det med den hele By. —

Han havde træt ladet Piben glide af Haanden, sad og stirrede op i Bladene, medens han overvejede, hvor længe dette Liv kunde holdes ud, og hvornaar han igen kunde rejse uden altfor meget at støde Forældrene, der var saa glade i ham, skønt de forstod ham lige saa lidt som de andre.

Saa forandrede han Stilling med et utaalmodigt Sæt og saa' paany ud over Vejen.

Ikke et levende Væsen at øjne. — Jo dér — langt nede — der kom nogen. En Dame maatte det være.

En lyserød Parasol, der kom nærmere og nær-

mere, muntert leende i Lyset. Og nu en klar Sommerkjole om en slank Kvindefigur, en Straahat med spraglede Baand.

Den lille Anna Wahl, sagde han til sig selv.

Og han ærgrede sig lidt over hendes hvide Kjole. At hun klædte sig saa ungdommeligt endnu. Hun maatte dog være en gammel Pige, — huskede han ret et halvt Aar ældre end han selv.

Hun var bleven en gammel Pige, ja, og hun var kommen til at sidde over. Det undrede ham i Grunden. Hun var jo dog et godt Parti. Og han havde nok mærket, at hun nu lagde an paa ham. Hun spekulerede sagtens i den dumme, gamle Forelskelse. Det var dengang.

Nu kedede hun ham lige saa meget som de andre. Dum og indskrænket, dømte han hende, — en lille Landsbygaas. — —

Hun var efterhaanden kommen ganske nær, og han saa' tydelig, hvor hun sagtnede sine Skridt, alt som hun kom Lysthuset nærmere. Kunde hun se ham? Han troede det ikke. For en Sikkerheds Skyld holdt han sig stille som en Mus.

Ganske langsomt gik hun forbi. Og han smilede næsten skadefro ved at se, hvor hun spejdede først ængstelig, siden dristigere ind over Haven, imod Huset. Der var ingen at se!

Og den røde Parasol fjærnede sig træt ned ad Vejen. Før lo den saa kækt imod Solen; nu var den

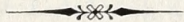
synlig skuffet i sit Udtryk, som den hang dér, løst og melankolsk, over hendes Skulder.

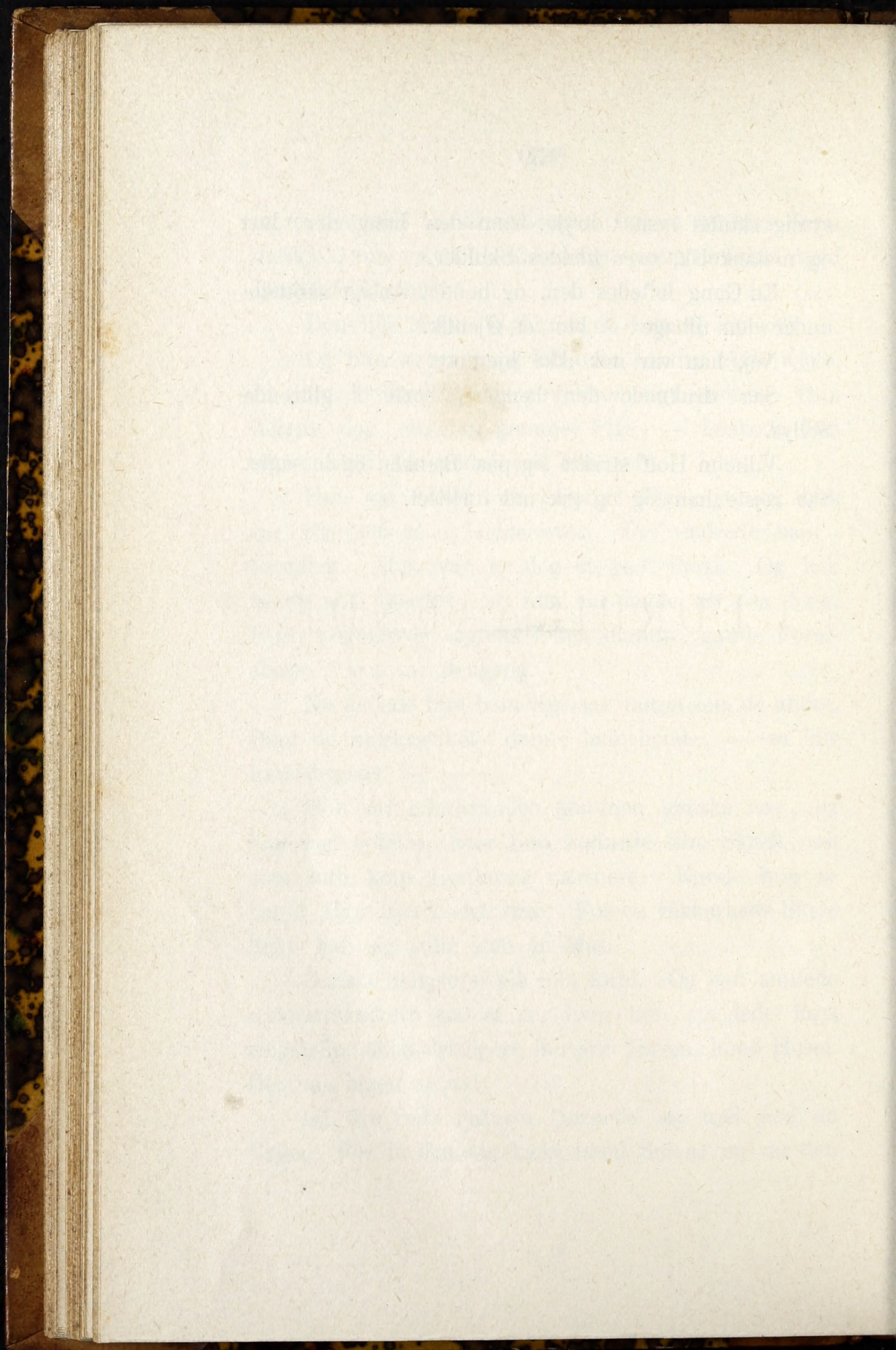
En Gang løftedes den, og hendes Ansigt skottede under den tilbage — blot et Øjeblik.

Nej, han var nok ikke hjemme.

Saa druknede den længere borte i glitrende Sollys.

Vilhelm Hoff strakte sig paa Bænken og lo sagte. Saa rejste han sig og gik ind i Huset. —





I FORBIGAAENDE.

I FORBICAAENDE

Naar man tænker tilbage paa en Aarrækkes Begivenheder og paa de Navne, der knytter sig til dem, stiger enkeltvis og tydeligt frem de Livsførelser, man har kunnet følge paa nært Hold, medens der bag dem staar som en stor, fjærn Skov af Skæbner, der altid bliver én fremmede og ligegyldige, fordi Skoven er saa langt borte, at man ikke skælner dens enkelte Træer. Ud fra dem rejser sig dog en Skare af Ansigter, hvis Træk ikke forekommer én fremmede, skønt man tit ikke véd, hvor man skal føre dem hen — Skikkelser, der er dukket frem i Ny og Næ for atter at glide ud i Mørket — de flygtige Bekendtskabers. Mennesker, hvis Skæbne ikke greb ind i éns egen — som højt regnet spillede Bipersoners underordnede Roller i det Stykke af Liv, i hvilket man selv forekom sig Helten. I Reglen glemmes de i det Øjeblik, Tæppet er faldet. Man husker ikke paa, at der er andre Scener, hvor just disse Statister spiller Helterollerne — og det med nøjagtig det samme Talent som én selv, fordi de dér udfører deres egne Partier, som de fra Fødslen har nemmet.

Men stundom hænder det, at Bipersonerne gaar igen i forskellige Stykker, blot med andre Klæder og i nye Situationer. Gang efter Gang kan et saadant flygtig kendt Ansigt glide frem og stille sig i éns eget Sceneplan, til det omsider erindres. Og der er Træk i mange af disse Ansigter, man har mødt ved Vejen, — i Forbigaaende, — og atter tabt af Syne for en Tid, — der kan fængsle éns Nysgærrighed, saa at man ønsker at lære det fulde Livsløb at kende, hvis brudte Dele tog éns Interesse fangen. Man lærer sig til at se en Menneskeskæbne glimtvis, som man ser en Flod strømme gennem et Landskab, snart overdækket af Terrænets Bakkebølger, snart tabende sig i en Skovs Dunkelhed, snart atter glidende frem i Dagen som et blinkende Baand. Fantasien tager fat og søger at digte Fragmenterne sammen til et Hele. —

Saaledes er det gaaet mig med de to Søstre, om hvem jeg her vil fortælle. Ud af det dunkles, det uoplystes Nat har til Tider et blegt Ansigt skinnet, hvis Øjne havde en sælsom, dragende Evne. Ud af en lang Række værdiløse Begivenheder og af megen ligegyldig Tale flager af og til et Brudstykke af en Samtale frem og vil ikke glemmes. Disse Mennesker, hvis Veje ikke var mine, har jeg mødt nu og da ved en Korsvej, hvor de langsomt og lidende, knugede under Livets Byrde, slæbte sig frem mod fremmede Maal — eller jeg har set dem paa deres

flygtige Hvil, naar Byrden for et Øjeblik laa ved Siden af dem, og de selv pustede ud efter Dagens Hede med trætte, sløve Blikke, der syntes at klage over en Uret, i vag Gaaen paa Flugt mod det hvileløse Fjærne.

Og ud af de enkelte, flygtige Glimt har jeg anet, snarere end forfulgt, en Sammenhæng. De mange, smaa Billeder har virket sig sammen i min Erindring til én stor Livsskæbne, fyldt af brogede Glæder og Sorger og megen selvforskyldt og mere ufortjent Elendighed for den ene — og af en stor, beundringsværdig Kærlighedsgærning for den anden af de to. —

*

*

*

De var Døtre af en underordnet Embedsmand, — eller, som det vel snarere hedder, Bestillingsmand, i en af vore smaa Provinsbyer. Arrestforvarer var han, saa vidt jeg husker, sad i trange Kaar og havde ikke Raad til at beholde Børnene hjemme. En for én sendte de ud i Verden, først den ældste naturligvis. Straks efter Konfirmationsalderen maatte hun sørge for sig selv. Hovedstaden blev da hendes naturlige Maal.

Var Arrestforvareren for fattig til selv at ernære sine voksne Døtre, saa havde han paa den anden Side for meget af en embedsmandig honnet Ambition til at ville lade dem tjene. Den ældste havde lært Dameskræddersyning og blev gennem et Bekendtskab anbragt i et af Københavns større Modeetablissementer.

Sin Fritid derfra gjorde hun frugtbringende ved at gaa omkring og opvarte ved Selskaber i velhavende Folks Huse. Og det gik hende godt. Hun var flittig og paapasselig og havde Sans for at spare sammen. Og hun saa' ikke til Mandfolk. Hun havde hjemmefra lært at tage sig i Agt for den Slags farlige Personer.

Da saa den tre Aar yngre Søster havde naaet Skelsaar og Alder, sendtes hun efter den ældste. Og Begyndelsen paa hendes Løbebane blev nøjagtig som Søsterens. Under hendes Vejledning fik hun Arbejde i de samme Fag. Men hun var saa uheldig, den yngste, at være smuk; altfor smuk til denne Verden, havde man sagt om hende i hendes Barndom, — i hvert Fald altfor smuk til København. Desuden var hun mindre alvorlig af Natur end den ældre og var ikke udrustet med hendes faste Principer overfor de forførelseriske Væsner, der kaldes Herrer.

Hun var saa smuk, at hun ved det første Selskab, hvorved hun opvartede, aldeles fordunklede alle de unge Bourgeoisie-Frøkner i Kavalerernes Øjne. Hun blev i Virkeligheden Aftenens Dronning — mellem Dansene naturligvis og mest inde i de Lokaler, hvor de unge Herrer i skødesløse Stillinger afsvalede sig efter deres Anstrængelser og drak Kognac til Kaffen, som hun med nedslagne Øjne og højt rød-mende bød om under en Krydsild af nærgaaende Blikke og nærgaaende Komplimenter, der regnede ned fra alle Sider. Hun var jo tvungen til at finde

sig i det, saa at sige prisgiven deres nonchalante Kurmageri. Opvartende Damer har man jo en Gang vænnet sig til ikke at skyldes Hensyn. Og i Grunden var det hende slet ikke saa ubehageligt. Hun var ung, letsindig, livslysten, holdt nok af en kaad Spøg og var heller ikke utilgængelig for Smiger. Hun fandt det noksaa pikant saaledes at være Genstand for Herrernes Opmærksomhed.

Og der var smaa endnu pikantere Sammentræf i Korridorer, mørke Kroge og ensomme Værelser, hvor navnlig den unge Henrik Gjedde den Aften syntes at have meget at skaffe. Løb hun dér paa ham i Farten, kunde det ikke undgaaes, at hun kom til at se paa ham og det saaledes, at han fangede hendes Blik, og saa kunde hun paa den anden Side ikke lade være at smile. For køn var han. En lille, tæt Fyr med krøllet, lyst Haar, buttede, skæg-løse Kinder med gemytlige Smilehuller og et Par Øjne, der forstod at blinke med et inderlig rart og tillidvækkende Udtryk.

Tilslidst endte det med en Arm, der lagde sig læmpelig om hendes Liv, — en hed Mund, der kys-sede hendes, og en dæmpet Stemme, der hviskede hende i Øret og berammede Tid og Sted for Stævne-mødet næste Dag.

Hun gjorde næsten altfor megen Lykke den Aften. Der blev lagt Mærke til det af mange. Og

det blev sidste Gang hun opvartede i det Hus. Det var slemt nok.

Værre var det dog med Stævnemødet, hun havde givet Henrik Gjedde. Det drog Følger efter sig.

Og den ældre, aarvaagne Søster, der aldrig slap hende af Syne, kom snart under Veje med, hvad der var sket. Saa fulgte der hidsige Scener mellem de to, idet den ældste forgæves søgte at snakke „Barnet“ til Fornuft. Hun maatte ikke tro, hvad de Herrer fortalte hende. De løj til Hobe og vilde bare ødelægge et stakkels, uerfarent Pigebarn. Og hun maatte aldrig se ham mere, det skulde hun love. Ellers skulde Forældrene faa det hele at vide og Faderen taalte ingen Spøg i de Kapitler, vidste hun nok.

Det hjalp altsammen ikke. „Barnet“ paastod haardnakket, at hun elskede sin Henrik. Han vilde ogsaa gjerne have forlovet sig med hende, hvis han bare kunde, men det lod sig nu ikke gøre. Han var jo ikke andet end Student og havde ikke videre meget at leve af. Men det behøvedes saamænd heller ikke, naar kun de holdt af hinanden. Ingen skulde faa hende skilt fra ham.

Og sladrede Søster af Skole til de gamle, saa var „Barnet“ paa det rene med, hvad hun vilde gøre. Saa vilde hun paa egen Haand gaa ud i den vide Verden, medens Søster kunde have det saa godt. Nu vidste hun det.

Og „Barnet“ mente, hun nok skulde forstaa at

fægte sig igennem. Henrik vilde ikke slaa Haanden af hende, det vidste hun. Han var saa god, saa inderlig god. Og han elskede hende. —

Ligeoverfor den Tale knnde den ældre kun ryste vantro og misbilligende paa Hovedet. Men hvad var der at gøre? Hun kendte den lille, vidste, hvor hid-sig og egensindig hun var, og følte sig overbevist om, at hun vilde gøre Alvor af sin Trudsel om at løbe bort, hvis Forældrene fik noget at vide. Men for Lud og koldt Vand fik hun nu ikke Lov at gaa. Saa var det bedre, at det gik, som det bedst kunde, naar de to unge virkelig holdt af hinanden. Hun indvilligede altsaa i at se igennem Fingre med deres Forhold, men sikrede sig Ret til at holde dem under stræng Opsigt. Kun et Par Gange om Ugen maatte de se hinanden.

Og saaledes gik Sagerne deres skæve Gang. —

*

*

*

Dette var, hvad jeg forud vidste om de to Søstre. Og jeg havde det fra bedste Kilde: fra Henrik Gjedde selv, der den Gang var min gode Ven, og som en smuk Sommeraften paa Langelinje følte sig i Stemning til at aabne sit tyveaarige, meddelsomme Hjærte og fortælle mig om den Lykke, der var overgaaet ham. Hans Skildringer af hans Elskerindes Ungdom, Skønhed og Uskyld — det sidste naturligvis med Forbehold — var saa glødende, at de uvilkaarlig

vakte min Interesse. Dog var jeg tilbøjelig til nogen Mistro, da jeg kendte hos min Ven et vist, usaligt Hang til det lyriske, der let kunde friste ham til Overdrivelser. Jeg har glemt at fortælle, at han var Digter.

Jeg betroede ham følgelig mine Tvivl.

Men han rystede paa Hovedet med et overlegent Smil:

„Overfor Fanny er ingen Besmykkelse mulig“.

„Hedder hun Fanny?“ spurgte jeg — lidt overflødigt.

„Ja — hun hedder Fanny — Fanny Donati. Straks det fremmede Navn — Familjen stammer nok fra Italien — viser, at hun er noget andet end vore hjemlige Emilie Christensen'er og Ludvigdine Nielsen'er. Fanny er ganske simpelt en Engel.“

„Lyrik!“ mente jeg.

Til Svar fremdrog han af sin Brystlomme en ikke ganske lille Samling Digte, som hendes Skønhed og Ynde havde inspireret ham til. Han nødte mig til at sætte mig paa en Bænk og gav mig forskellige Prøver. De vare virkelig ganske kønne, og jeg udtalte min Anerkendelse for ham og mit Haab om med Tiden at faa se dem paa Tryk.

Han nikkede hemmelighedsfuldt.

„En Pige som Fanny Donati“ sagde han „er en Guldgrube for en Digter. Skulde jeg besynge hver en af hendes Ynder, blev det en „Buch der Lieder“,

som Heine ikke behøvede at skamme sig ved. Men jeg vil ikke udnytte dette Forhold — jeg vil leve det. Det er altfor skønt og rigt til at sættes paa Vers. Et Kys af hende er en Ode, Sappho værdig. Hendes Kærlighed er en Elskovens Iliade i hundrede Sange“.

Jeg udtalte min Bekymring for, at den i saa Fald kunde blive en Smule langtrukken.

„Spot ikke“, svarede han begejstret „fordi du ikke selv kender Guden. Din Dag kommer ogsaa. Og jeg vil ærlig ønske dig samme Held, som jeg selv har haft, skønt du ikke fortjener det. — Jeg føler mig lykkelig og stolt, ja netop stolt over Fanny. Og hun skal blive lykkelig, det sværger jeg paa, baade fordi hun fortjener det, og for at vise Filistrene, at en saadan Kærlighed er mulig som andet end bare Griseri. Saasnart jeg nu faar dannet lidt paa hende, agter jeg ikke at skjule mit Forhold for Offentligheden. Al Verden maa gjerne kende det. Hun er mig værd“.

„Du har maaské allerede begyndt at vise dig med hende for Offentligheden?“ spurgte jeg ironisk. Jeg nægter ikke, at han morede mig.

Han blev en Smule forlegen, og efter noget Om-svøb kom det ud af ham, at han den foregaaende Aften havde haft hende med sig i Tivoli. Dér havde de spist til Aften hos Nimb og siden opholdt sig i Koncertsalen, hvor de nok almindelig var blevet taget

for et meget ungt og meget forelsket nyforlovet Par. Bagefter havde de været i Figaro.

„I Figaro?“ Jeg sagde det med nogen Forbavselse.

„Ja, hvorfor ikke? Hun var saa nysgærrig efter at se det. Og hun har jo ogsaa godt af at lære Livet at kende, set paa nært Hold. Du forestiller dig ikke den Opsigt, hun vakte derude. Alle Herterne vilde partout danse med hende. Men hun lo bare ad dem og dansede selvfølgelig kun med mig“.

„Er det paa den Maade, du danner hende?“ spurgte jeg, mere og mere oplagt til at gøre mig lystig over hele Historien. Jeg følte mig efterhaanden temmelig overbevist om, at det var et eller andet raffineret Pigebarn, der under Uskyldighedens Maske havde daaret min godtroende Ven. Ganske unge Mennesker gør tit bitre Erfaringer i den Retning, og jeg havde gjort mine.

Han blev en Smule stødt, fordi jeg tog Sagen saa lidt alvorlig.

„Jeg læser ogsaa med hende“, sagde han. „Lidt Sprog og saadan noget. Saa fortæller jeg hende naturligvis en hel Del, hun ikke véd. Hun har jo kun faaet en tarvelig Opdragelse. Og fra Tid til anden læser jeg Digterværker op for hende“.

„Dine egne?“ spurgte jeg bidende.

„Ja — ogsaa dem — blandt meget andet“.

„Morer det hende?“

„Ja — hvorfor ikke? Hun har megen Sans for Poesi“.

Jeg havde stor Møje med at skjule min Munterhed. Han bemærkede det, og saa' en Smule bitter ud et Minut eller to. Saa sagde han rask som efter en pludselig Indskydelse:

„Siden du er saa vantro, saa se hende selv. Tag med mig i Morgen. Jeg har lovet hende og Søsteren — Helene — en Skovtur“.

Nu fattede jeg omsider hans snedig lagte Plan for hele Samtalen. Jeg förstod udmærket godt, at han og hans Veninde havde Brug for et Skærmbædt, der kunde dække dem mod den generende Søster.

Alligevel gik jeg ind paa hans Forslag. Rigtig nok med mine egne Bagtanker.

Mit eneste Resultat af hele den pjankede og løse Samtale var nemlig, at det kunde være ganske morsomt at se den lille Donati, om hun virkelig var saa køn, som det paastodes. Og for at være ærlig i denne sandfærdige Beretning: jeg følte ogsaa nok Lyst til at stikke min Ven ud hos den skønne, hvis det lod sig gøre. Herom nærede jeg et lønligt Haab. Jeg sad inde med temmelig høje Forestillinger om mine Evner i Retning af det forføderiske. I min daværende Alder var det nemlig ikke helt ualmindeligt, at unge Damer fandt mig elskværdig. Senere er de komne paa bedre Tanker.

*

*

*

Det var med den Slags noble Forsætter, at jeg næste Dag, der netop var en Søndag, mødtes med min Ven. Vi begav os sammen ud til Aagade, hvor Søstrene boede.

Møjsommelig naaede vi op til en fjerde Sal, hvor en tarvelig Dørplade bar Inskriptionen:

Søstrene Donati. Damesyning.

Vi ringede paa. Det var den ældste Søster, der lukkede os op.

Høj og alvorlig stod hun for os i Døren, klædt i sort helt op til Halsen. Da hun fik Øje paa mig og ved et flygtigt Overblik forvissede sig om, at jeg, idetmindste efter det ydre at dømme, var et ganske net og skikkeligt ungt Menneske, forsøgte hun sig i et forekommende Smil. Det bibragte mig straks den Forestilling, at hun i Grunden ønskede baade min Ven og mig meget langt borte og overhovedet aldeles ikke havde Smag for saadanne Skovture *en garçon* som den tilsigtede. Hendes Ansigt fortalte tydelig nok, at hun kun indlod sig derpaa for at føje sin Søster.

Imidlertid bød hun os venlig indenfor. —

Det var et ret rummeligt Værelse, vi kom ind i, lyst og med prægtig Udsigt over Ladegaardsaaens slyngende Løb langt nede mellem de grønne Marker og paa den anden Side ind over Jærnbaneterrænets brogede Søndagsliv. Stuen selv var renlig og ordentlig, tarvelig møbleret naturligvis. Et firkantet Bord foran den

læderbetrukne Sofa, en Symaskine ved Vinduet, nogle faa Fotografier og Kobberstik paa Væggene, — derimod lykkeligvis ingen Oljetryk — en Slags Skab, der fungerede baade som Buffet og Garderobe, og en fire-fem Stole — det var det hele. Men paa de faa Møbler var heller ikke et Støvgran at se, paa Bordet laa et fikst broderet Tæppe, der øjensynlig skyldtes Husflid, Sofa-Armene var pyntede med hæklede Kaste-stykker, de nystrøgne Gardiner var skinnende hvide med en fin blaalig Tone af Stivelse og formelig lugtede af Renvask og i Vindueskarmen blomstrede og duftede et velplejet Flor af Svibler, Geranier og Fuchsier omkap i Urtepotter, der var smagfuldt svøbte i sirlige, udklippede Papirsmansjetter.

Det kønneste i Værelset var dog ubetinget dets yngste Ejerinde, der fra Køkkenet ved Siden af kom os i Møde og øjeblikkelig kastede sig om Halsen paa min Ven.

Efter at han havde modtaget de behørige Velkomstkys, vendte hun sig rødmende imod mig og rakte mig Haanden.

„Det er min gode Ven, Frits Hansen,“ præsenterede Gjedde.

„Velkommen herud“ sagde saa Fanny. „Henriks Ven er ogsaa min.“

„Er hun ikke allerkæreste?“ spurgte Gjedde øjeblikkelig. „Har jeg overdrevet?“

„Du slemme Dreng“ — hun kneb ham i Øret

— „staar du nu dér og gør mig flov? — Vil du bare tie stille.“

Saa maatte de nødvendigvis kysses igen. —

Den ældre Søster var imidlertid kommen ind i Stuen.

„Men Fanny dog! At du ikke skammer dig — i Fremmedes Nærværelse!“ skændte hun.

„Aa — han er slet ikke saa slem,“ lo den uforbederlige. „Og han er heller ikke misundelig — vel?“ spurgte hun hen til mig, der skyndsomst forsikrede, at det var jeg netop, hvad jeg virkelig ogsaa var.

„Saadan som du,“ fortsatte hun til Søsteren. „For det er dog bare det, der er i Vejen.“

Men Frøken Helene forstod aabenbart aldeles ikke Spøg.

„Farer du saadan fort, bliver der slet ikke noget af Turen i Dag. Det lader jeg dig vide,“ forsikrede hun.

Saa maatte den overgivne Fanny bede om godt Ord igen. Og da vi andre føjede vore Bønner til hendes, lykkedes det efterhaanden at forsone den krænkede, søsterlige Værdighed.

Hun lod sig endogsaa i den Grad formilde, at hun fra det lille Køkken hentede en dampende Kedel og trods almindelig Protest skænkede Kaffe til Selskabet. Ingen Modsigelse hjalp, vi maatte drikke den.

„Saa sparer vi det derude,“ erklærede Frøken Helene med sin mest husholderiske Mine. —

Medens vi nød Kaffen, der forøvrigt var saa god, som kun københavnske Sypiger forstaar at brygge den over Løvetand, kunde jeg i Mag betragte de to Søstre.

Ved første Øjekast skulde man troet Aldersforskellen mellem dem større end tre Aar. Den yngste var saa fuldstændig Barn i hele sit Væsen, og den ældste saa moden og alvorlig som en trediveaarig Kvinde, skønt hun i Virkeligheden kun var lidt over en og tyve. Den sorte Dragt gjorde hende navnlig saa gammel; den gav hende noget af en Nonnes Præg. Overhovedet var det tydeligt, at hun gjorde sig Umage for at tage sig saa lidt ud som mulig. Hendes prægtige, sorte Haar var paa en uklædelig Maade strøget glat tilbage fra Ørerne og skilt midt for Panden. Det forhindrede dog ikke, at hendes lidt store og tunge Ansigtstræk havde et rart og vindende Udtryk. Naar man vænnede sig til hende, kunde hun næsten synes køn. Eller takkelig — det er Ordet. Nærmest vilde man efter hele hendes Ydre kalde hende en solid Pige. Hun indgød Tillid, og de alvorlige, sluttede Linjer om Munden fortalte om Viljefasthed og Energi.

Den yngste — Fanny — var virkelig næsten utilladelig sød. Det havde jeg sagt til mig selv straks, da jeg saa' hende. En lidt spinkel, men fuldendt vel-skabt Figur vidste hun at fremhæve ved den flotsiddende Dragt, der næsten var elegant i al sin Tarve-

lighed, fordi det var hende, der bar den. Der var spillende Liv over alle hendes Bevægelser som over hendes Ansigts lunefuldt skiftende Udtryk. Et Ansigt, friskt og blussende, rødt og hvidt og indrammet af et stort, begsort Haar i prægtige Krøller. Et Par Øjne, der kunde blive smaabitte af Skælmeri, naar de lo — og aabne sig dybe og mørkebrune i Alvor med et Blik, der forlangte Beundring. En allerkæreste lille, krum Næse med vibrerende Uro i de sarte Fløje var dristig henkastet i hendes Ansigt som et pikant, næsten tvetydigt Spørgsmaalstegn. Det saa' ud til nok at kunne gemme en hel Del interessante Underforstaaelser. —

Hun lod sig rolig mønstre af mit opmærksomme Blik, — der i Grunden kun var én Kompliment til hendes attenaarige Ungdom og Skønhed — medens hun laa lænet magelig tilbage i Sofaen med Armen om sin Vens Hals og lod ham høre, at hans Skæg ikke skyndte sig tilstrækkelig med at vokse, og lignende mærkværdige Iagttagelser af en klædelig Barnlighed. Da mit led af en lignende Fejl, tog jeg ham selvfølgelig i Forsvar og udtalte min høje Ringeagt for den Slags ydre Attributer som Knevelsbarter og Fipskæg. Herover opstod der en ivrig Diskussion.

„Herrer uden Skæg kan slet ikke kysse,“ paa-stod hun til sidst med fortryllende Uforsømmethed.

Denne frivole Bemærkning fremkaldte en ny Irettesættelse fra Søsterens Side. Fanny maatte vir-

kelig aflægge det forfløjne Væsen. Det klædte hende slet ikke.

At jeg paa det ivrigste forsvarede den modsatte Anskuelse, behøver kun at noteres.

„Og hun mener jo slet ikke noget ondt med det,“ sagde Gjedde, der først havde set en Smule betænkelig ud. „Gør du vel — du?“

„Jo naturligvis, du dumme Henrik,“ sagde hun og lo. Og over til mig fortsatte hun:

„De — han troede virkelig, jeg mente det. Han er udmærket — hva'? Henrik er rædsom let til at blive jaloux.“

„Nej — jeg er ikke.“

„Jo — vist er du saa — og det er ogsaa frygtelig morsomt saadan at drille dig lidt.“ — —

Under den Slags kælen Spøg gik Tiden hen, til vi paa en Gang kom i Tanker om, at det vel var bedst at komme afsted. Saa fik Damerne under mange Vidtløftigheder deres Smule Overtøj paa — og ned ad Trapperne kom vi. En lille Strid opstod der om Befordringsmaaden. Jærnbanen blev enstemmig erklæret for umulig. Kapervogn ansaas paa den anden Side for et lovlig gemytligt Transportmiddel. Det endte med, at vi selv lejede en Ekvipage, hvilket ganske vist kun var Gjeddes eufemistiske Betegnelse for en Droske. Og lidt efter rullede vi i rask Trav ud ad Strandvejen. Gjedde og Fanny i særdeles kælnestillinger til Opbyggelse for mødende Slægt-

ninge og Bekendte. Dette generede os dog ikke det mindste. Vi regnede det nemlig for god Tone blandt nogenlunde dannede Mennesker at bringe sine erotiske Meriter til Offentlighedens Kundskab i saa vid Udstrækning som mulig. Og jeg for mit Vedkommende var kun ked over ikke at kunne følge min Vens Eksempel. Den ældre Søster var jo absolut uangribelig i sin Dyd.

Stemningen steg efterhaanden. I Begyndelsen havde jeg unægtelig haft en trykkende Fornemmelse af, at jeg i Grunden spillede en temmelig overflødig Rolle i denne Kvartet, hvor kun de to Stemmer passede sammen. Men Søstrenes Elskværdighed og Livlighed forjog snart denne Følelse. En munter og utvungen Samtale kom i Gang.

Den drejede sig, som den bedst kunde, om Vejr og Vind og alle Ting og ingen Ting. Og begge de unge Damer viste sig aabenbart fra deres elskværdigste Side og udfoldede et Liv og en Lystighed, der i sin Naivitet var saare tiltrækkende — ogsaa for den, der havde ventet sig en stærkere krydret Underholdning. Det maa nemlig bemærkes, at Tonen paa intet Punkt gik ud over den vage Linje, som man, lidt affekteret, har vænnet sig til at kalde det passende eller sømmeliges Grænse. Den ældre Søster indgød øjensynlig en uvilkaarlig Respekt, uden at hun i højere Grad lod sig mærke med, at hun kendte og

brød sig om at benytte denne Magt. Hun var smittet af det almindelige gode Humør.

Det eneste, der gjorde en Smule Skaar i Glæden, var Vejret, der ikke var saa godt, som det burde have været. Varmt var det — mere end nok, Luften var tung og trykkende. Men den stødvise Blæst var underlig skarp og kold. Himlen var gnaven og skyet at se til og morede sig en Gang imellem ondskabsfuldt med at drysse nogle enkelte vaade Stænk ned — blot som en Mindelse og en Advarsel. Andet mente den nok foreløbig ikke med det. Regn blev det nemlig ikke, saalænge vi kørte, og heller ikke bagefter paa Spadsereturen fra Strandvejen op imod Eremitagen, hvor Frokosten skulde indtages efter vor Plan.

Vi tog Plads i et af de lukkede Lysthuse i Haven, der ikke synderlig indbød til Ophold i det fri. Og medens Gjedde, sekunderet af Frøken Helene, gik paa Jagt efter en Opvarter — et saadant Væsen lod nemlig til ikke paa nogen Maade at ville vise sig, eftersom vi saa tidlig paa Dagen og i det uheldige Vejr var de eneste besøgende — fik jeg Lejlighed til et Par Minuters fortrolige tête-à-tête med Fanny, hvilket jeg selvfølgelig ikke var misfornøjet over.

Gaarsdagens Forsætter randt mig i Hu. Og jeg fandt det nu paa Tide at forberede et Angreb — i høj Grad forsigtigt naturligvis — til en Begyndelse. Efter den behagelige og venskabelige Omgangstone,

der havde hersket paa Udturen, troede jeg altsaa under den livlige Samtale, vi førte, nok at turde til-lade mig visse sinaa Friheder. Jeg prøvede som rent tilfældig, i Distraktion, at lægge Armen om hendes Liv.

Et dygtigt Smæk over Fingrene lønnede mine Bestræbelser.

„Vil De nu blot være artig,“ sagde hun og saa meget vred ud.

„Saa stræng kan De umulig være. De, som er saa sød,“ smigrede jeg.

„Jo, det er jeg netop. Jeg er ikke af den Slags, maa De tro.“

„Det siger de allesammen,“ mente jeg. Jeg har ganske vist ogsaa hørt hendes sidste Replik adskil-lige Gange baade før og senere, altid afleveret med en klædelig Blanding af fornærmet Knipskhed og vel eftergjort Blufærdighed, der stundom endogsaa kan udarte til Rødmen, nedslagne Øjne og lignende. Og jeg har i Reglen forstaaet at tillægge samme Replik dens rette Betydning: modsat af Ordlyden. Overfor Fanny var det imidlertid en noget anden Sag. Hun havde sin egen Maade at udtale den paa, der gjorde mig lidt usikker.

„Det er slet ikke kønt af Dem, at De vil be-handle mig paa den Maade. Det havde jeg ikke troet om Dem. Bare fordi De vød, jeg er Kæreste med Henrik,“ blev hun ved.

„Holder De virkelig saa meget af ham? Det kan jeg ikke forstaa!“ Det sidste før mig ufrivillig af Munden.

Nu først blev hun for Alvor fortørnet.

„Vil De tale ondt om Deres Ven bag hans Ryg?“

Hun sagde det i en Tone, saa indtrængende og bebrejdende uden at være hidsig, at jeg umulig kunde føle mig til Mode som andet end en vaad Hund.

Skyndsomst maatte jeg gøre Afbigt. —

„Ja, jeg holder meget af Henrik,“ sagde hun lidt efter, takkefuld. „Altfor meget kun, som De jo ogsaa véd. Verden vil dømme mig strængt og ubarmhjerligt for det. Men lov mig, at De ikke vil agte mig ringere alligevel. Jeg er trods alt en hæderlig og en ærlig Pige, saalænge jeg blot er ham tro. Er det ikke sandt? Og tro mod ham er jeg, og jeg vil blive ved at være det.“

Hun havde Taarer i Øjnene, medens hun talte saaledes. De forbavsede og rørte mig; jeg var den Gang let til at blive rørt. Og jeg nødtes til at betragte hende som noget andet end den letsindige, forfløjne Skabning, jeg efter mit første Indtryk havde fundet i hende. Hendes Tale havde altfor meget af det rette, overbevisende Tonefald, den var jævn og naturlig, rørende troskyldig, fri for al falsk Pathos og forløren Følsomhed. Og Gjæddes Forhold til hende begyndte at synes mig noget mere end det løse Pjank, jeg fra

først af havde antaget det for. Det var jo virkelig en god og uskyldig Pige han havde vundet, en Pige, der nok fortjente, at han behandlede hende efter hendes Værd. Og der var sikkert ingen raffineret Beregning i hendes Kærlighed. Hun holdt af ham for hans egen Skyld. Det adlede i mine Øjne deres Forhold.

Og i et Anfald af oprigtig ment Beundring bøjede jeg mig og kyskede ridderlig hendes Haand.

— Saa kom hun til at le, daskede mig paa Munden og slog atter ind i sin forrige kaade Snakken, der var lige saa blottet for alvorlig Mening som en Fugls fornøjede Kvidren.

Men alligevel havde jeg faaet et Øjeblikks flygtige Fært af noget af det gode og alvorlige i hende. —

Efter Frokosten fortsattes Spadsedereturen. Den gik over Eremitagesletternes vide Flader ned imod Ulvedalene. Derfra skulde den udstrækkes til Fortunen.

Himlen vilde dog først snakke et Ord med. Den var efterhaanden bleven ked af sine Smaadrillerier og havde paa det sidste trukket sig sammen i truende, mørke Skyer. Nu udgød den sin Vredes fulde Skaaler over os i Form af en Plaskregn.

Den første store, tunge Draabe, der just faldt midt paa Fannys Næsetip, modtoges følgelig med overgiven Latter. Men flere og flere fulgte efter. Og langt borte rumlede det som af svære Vogne over en Bro. Det blev en voldsom Tordenbyge.

Til alt Held var vi naaet Skoven saa nær, at vi i en Fart kunde finde Læ. Den ældste af Søstrene var nemlig den eneste, der havde været forsynlig nok til at medtage Paraply. Dér, hvor Skovhegnet begyndte, fandt vi, forpustede efter et Par Minuters Løb gennem Regnen, det, vi søgte, et gammelt, tætbladets Bøgetræ, gennem hvis faste Løvtag Bygen for det første nok skulde lade være at trænge. Om dets Fod bredte sig de knudrede Rødder, begroede med Mos og dannede naturlige, hyndeklædte Lejer, der indbød til Hvile. Dér tog vi Plads og lod Regnen regne, saa lystigt den vilde, uden for dens Rækkevidde, som vi var.

Og Tiden gik stadig lige fornøjeligt trods Vejret. Det gode Humør var en Gang oppe og lod sig ikke skylle bort. Maaské var jeg den, der nød Situationen bedst som den forholdsvis rolige Tilskuer af de forelskede to med alle deres pudsige Indfald. Og det, skønt jeg stadig følte mig naget af den laveste Misundelse. Jeg kunde kun finde min Ven uimodstaaelig komisk i sin Kælenskab, der klædte ham saa kejtet. Og samtidig vaandede mit Hjærte sig ved den uforlignelige Blanding af Æmhed og Skælmeri, hvormed hun besvarede hans Kærtegn — fra Tid til anden afbrudt af smaa, drillende Sideblik hen til mig, som om hun vilde sige:

Det kunde du li'e — hva'?

Regnen stilnede af. Tordenen rullede bort langt

ude. Solen kiggede frem af et Skyhul, spejdede ængstelig efter Uvejret og borede sig saa frem og gjorde sig vigtig og bred og sprængte Skyerne til Side, da den saa', at det værste var drevet over. Varmt og kvægende Solskin lagde sig spillende over Landskabet og badede sig velbehagelig i det friske, fugtige grønne. Og den skælmske Fanny stod i Udkanten af vort Bladely, hvor Grenene regntunge ludede sig mod Jorden, og rystede os leende deres Draaber i Ansigtet for bagefter at række os Haanden til „fugtige“ Kys.

Saa drog vort glade Tog videre — Kæresteparret i Spidsen — ad de slyngende Skovveje i Sænknin-
gerne mellem Ulvehakkerne, hvor der var tungt at gaa i de vaade Blade, der dækkede Jorden som Levninger fra sidste Efteraars Løvfald, og hvor Damerne maatte hægte Kjolerne højt op for overhovedet at kunne vinde med.

Om os bølgede Luften frisk og kølig efter Regnen, rensat af Tordenvejret, medens alle Planter aandede saa krydret og stærkt, som om Vellugtstrømme dampede fra Jorden med den draabeklare Væde, der blinkede paa alle Blade og Straa. Og de to Sypiger havde smaa Henrykkelsesudbrud over denne friske, frie Natur, der fortalte noget andet og nyt end det, de var vant til — disse indestængte Stue-eksistenser, hvis Dage plejede at gaa paa den lange, ensformige Melodi af slidende Arbejde fra Morgen til Aften, — saa lidt Friluft, saa lidt Livsglæde som muligt.

Deres Henrykkelse viste bedst, hvor sparsomt ellers sligt faldt i deres Lod. —

Kærestefolkene kom længere og længere forud. Fanny hang ved min Vens Arm og saa' ham lyttende og henrykt op i Ansigtet, medens han fortalte. Der var nu og da et Udtryk over hende, der viste, at noget af hans Tale gik hende over Hovedet, men lige glad syntes hun. Det forbavsede mig at se, hvilket Greb Gjedde maatte have paa Kvinder; i den Grad var hun ham hengiven. Og han vandt selv ved denne Hengivenhed. Den gjorde ham bedre og elskværdigere. Aabenbart maatte den ogsaa gøre ham morsommere, siden han kunde være den kvikke, overgivne Fanny til Pas. Til Dagligdags var han nemlig alt andet end morsom, som de fleste Mennesker, der kun har én Interesse. —

Efterhaanden glemte de to helt os andre for deres egen, kælné Passiar. Imedens aabnede Frøken Helene mig sit Hjærte og betroede mig alle sine Bekymringer med Hensyn til det unge Par.

Om jeg ikke fandt, at det var forfærdelig forkert med det Forhold? Hvad jeg dog maatte tænke om hende, den ældste Søster, der saa slet havde vaaget over Fanny og nu fandt sig i Tingene og lod alt passere for sine aabne Øjne?

Saaledes begyndte hun Samtalen. Og disse Spørgsmaal var aabenbart hendes Samvittigheds ømme Punkter, om hvilke hendes Tanker idelig kredsede. Ellers

havde hun vel heller ikke udtalt sig saaledes til en fremmed.

Jeg søgte efter Evne at berolige hende. De to unge holdt jo af hinanden! Deres Forstaaelse var i Virkeligheden saa uskyldig og skøn — som mellem rene Naturbørn, forsikrede jeg. Og det mente jeg virkelig.

Hun rystede paa Hovedet.

„Det er heller ikke saa meget det, jeg tager mig nær,“ sagde hun. „Lad dem i Guds Navn holde af hinanden, medens de er unge. Den Synd faar i alt Fald Vorherre tilgive dem.“

„Fanny er altfor sød, til at Vorherre overhovedet kan nænne at blive vred paa hende,“ mente jeg.

„Ja — sød og sød — det kan De sagtens sige, som De ser hende i Dag,“ — hun blev ivrig i sin Tale — „men alligevel, hun er meget forandret, fra hvad hun var før. Hun er bleven saa lunefuld og egensindig, efter at hun har lært ham at kende. Hun kan tit være rigtig styg imod mig, forsikrer jeg Dem. Og det fik endda være — for hvad Vægt ligger der paa mig, naar hun blot ikke skader sig selv? — Men han drager hende bort fra alt det, der skal være hendes Pligt og Gærning. Hun bliver mere og mere doven og pyntesyg. Og det er hans Skyld, fordi han finder, at det er Synd at ødelægge hendes fine

Hænder og anstrænge hendes kønne Øjne ved al den Syning, siger han.“

Her paafulgte vidtløftige Detaljer om, hvorlænge Fanny laa i Sengen om Morgen — tænk, somme-tider til henad ti, Sommermorgener, det var dog for galt — og saa blev hun gnaven, naar man vilde have hende af Fjerene. Og den Tid hun kunde staa for Spejlet, naar hun gjorde Toilette! Var alt det noget for et fattigt Arbejderbarn — ja, for stort andet var hun jo ikke —, der skulde leve af sine Hænders Gærning? —

Jeg saa' hen paa Fanny, om mulig alle disse Skrækkeligheder, jeg hørte om hende, skulde have sat sig Mærke i hendes Ydre. Hun forekom mig lige sød og bedaarende trods alt. Og med min bedste Vilje kunde jeg ikke istemme hendes Søsters strænge Dom over hendes Færd.

„Blot han var af hendes egen Stand,“ sluttede Frøken Helene. „Men disse fine, forvante Herrer sætter Smaapigerne alle de forfløjneste Griller i Hovederne. Og naar en ung Pige af Fannys Stand ikke vil arbejde — ja, saa véd vi nok, hvor det ender, ikke sandt? For hvorlænge vil det vare, inden han bliver ked af hende? Og saa lader han hende løbe og bryder sig fejl, om hvad der bliver af hende.“

Jeg var ædelmodig nok til at garantere for min Vens Troskab gennem lange Tider. I Hjærtet maatte jeg selvfølgelig give den pessimistiske unge Dame Ret.

Jeg anerkendte fuldtud hendes klare, forfarne Tankegang. Kun forbavsede det mig, at hun, der var saa ung, kunde dømme saa sikkert og illusionsfrit.

Overhovedet imponerede hun mig mere og mere, samtidig med at hun udøvede en vis rolig Tiltrækning paa mig. Jeg fandt det interessant og tillige ganske hyggeligt at tale med denne unge, lidenskabsløse Kvinde, der dømte saa modent og overlegent om al Verdens Anliggender, som om alle Følelsers Storme i hende forlængst havde raset til Ro. Hvorledes stemmede denne erfarne Sikkerhed med hendes en og tyve Aar? Og hvorledes var den i Slægt med Sydlænderblodet, der løb hedt i hendes Aarer, og som hos Søsteren næsten blev til kaad Zigøjnernatur? Det var mig tiltrækkende og vanskelige Gaader.

Ogsaa hendes Talesæt forbavsede mig. Hendes Ord faldt alvorlige og dog milde, uden Bitterhed, uden Gnaveri. Og over de strænge Domme strøg udglattende et kønt og vemodigt Smil. Der var intet ved hende, der mindede om den simple Stand, ingen Københavnerjargon. En naturlig Takt bredte sig adlende over alt, hvad hun sagde.

Og i hendes Fortrydelse mod ham, der havde taget Søsteren fra hende, var der ingen Vrede, kun Beklagelse over, at det nu en Gang var saaledes, at de to ikke passede sammen, og at deres Lykke ved hinanden nødvendigvis maatte blive af kort Varighed.

Stærkest bebrejdede hun sig selv, som naar hun tilsidst sagde:

„Skylden er allermest min egen. At jeg ikke fra først af passede bedre paa hende — og at jeg ikke fik dem skilt straks, da Ulykken var sket. Jeg var altfor svag den Gang. Med lidt Fasthed havde jeg dog maaské faaet min Vilje igennem. Nu er det for sent. Jeg kan ikke skille dem. For jeg véd, hvad hun saa vil gøre.“

Da jeg ogsaa vidste det, behøvede jeg ikke at spørge derom. Resten af Vejen gik vi i Tavshed. Det var ogsaa i Længden en lidt vanskelig Samtale at føre — for mig idetmindste.

Derfor var jeg ret glad, da vi omsider naaede Fortunen. De andre var allerede komne. Fanny tog imod os med Skænd, fordi vi kom saa sent.

„Har Helene saa talt meget ondt om mig paa Vejen?“ spurgte hun mig.

„Frygtelig,“ sagde jeg. Frøken Helene smilede tungt.

Fanny lo.

„Det vidste jeg nok. Det er nu hendes Mani.“

Men da hun saa Søsterens bebrejdende Ansigt tilføjede hun straks:

„De kan nok tænke, jeg mener ikke et Ord af det hele.“

Og saa fór hun hen om Halsen paa Søsteren og kvalte hende næsten med sine Kærtegn. —

Sjældent, tror jeg, har jeg spist en mere behagelig Middag end det beskedne Maaltid, vi indtog i det lille, hyggelige Lysthus, hvor den ældste Søster var Værtinde og den yngste vartede op. Hvor var vi sultne, hvor vi spiste og drak! Og hvor Jordbærrene var saftige og søde, som Fanny ét for ét puttede i Munden paa os under Spøg og Latter. At hun drak Dus med mig under Maaltidet og udnævnte mig til sin næstbedste Ven, forstaar sig af sig selv.

Bagefter kunde vi sværme uforstyrret i den stille Have, hvor der kun var faa Mennesker — Regnvejret havde jaget næsten alle hjem —, og hvor Ensomheden var saa prægtig. Alle Herlighederne havde vi for os alene: Kikkerten, gennem hvilken vi saa' ud over det bølgede, skovfrodige Landskab med Bernstoff Slots hvide Mure og teglhængte Tage dukkende frem i dybe, mørkegrønne Dale af Løv — lige ud til Øresundets røgblaa Stribe og i det fjærne Københavns Tinder og Taarne. — Vippen ikke at forglemme! Hvor vi vippede! Først Fanny og Gjedde, og bagefter Fanny og jeg, medens min Ven stod hos og skinsyg vogtede paa vore Bevægelser. I Grunden undte han mig ikke en Gang at vippe med hende. —

Aftenen kom altfor snart og med den Tankerne paa Hjemvenden. Vi maatte skynde os for at naa Stationen i rette Tid. Saa fulgte Jærnbane kørslen hjem fra Klampenborg med det sildige Tog.

Fanny var søvnig og træt og lagde sig til at

sove med Hovedet lænet ind til Gjeddens Bryst. Et Par ældre Passagerer saa' til med skumlende Blikke.

Naturligvis var de misundelige, saa sød hun var, som hun laa dér med lukkede Øjne og fin Rødme paa Kinderne, aandende sagte og sorgløst som et Barn. Hun smilede i Søvn, og Smilet laa endnu om hendes Mund, da hun vaagnede ved Togets Standningsryk paa Københavns Banegaard.

Vi skiltes udenfor Sypigernes Hjem. Alle var enige om, at det havde været en mageløs Dag.

Og jeg gik hjem med blandede Følelser: Beklagelse over, at de ægte Grisetter nu til Dags er saa sjældne at træffe paa, og Glæde over, at jeg dog havde fundet disse to elskværdige Repræsentanter for en uddøende Race. —

Jeg skylder mig selv at tilføje, at mine skumle Planer fra den foregaaende Dag mere og mere stod for mig i deres rette Lys. Jeg opgav dem næsten. Dette var for saa vidt at gøre en Dyd af Nødvendigheden, som jeg nu stærkt betvivlede at kunne udrette noget overfor Fannys velbefæstede Troskab. Men jeg lyver ikke synderlig ved at paastaa, at jeg tillige fandt, det vilde være dødelig Synd at gribe ind i dette Forhold som Urostifter. Det forekom mig saa rent og skønt, som jeg ikke havde tænkt mig et saadant Forhold muligt.

Og Fanny stod for mig som et Barn, der gik over det tilladeliges dagligdags Grænse, skyldfri, fordi

hun slet ikke kendte den. Hendes Kærlighed var ingen Synd — varm og tillidsfuld var den hende i Kødet baaren saaledes, at hun maatte give sig hen, naar den kom.

De to skulde have Lov at holde af hinanden i Fred. Jeg sagde det til mig selv med et resignerende Suk. Jeg fik jo være glad, blot jeg maatte kaldes hendes Ven. Og det var ikke frit for, at jeg kendte en Smule Stolthed over mit opofrende Ædelmod. —

*

*

*

Der gik en lang Tid, i hvilken jeg ikke saa' Fanny. Igennem Gjedde modtog jeg fra Tid til anden venskabelige Hilsener fra hende. Ogsaa gjorde han mig stadig Rede for den videre Udvikling af deres Forhold, der virkelig syntes at skulle vare længe.

Han var tilfreds og lykkelig. Ti han følte det næsten som en Livsopgave at være Opdrageren og den forædlende Magt for det uskyldige, uerfarne Barn, der havde betroet sig i hans Hænder. Hans Dannelsesbestræbelser gik stadig bedre, stadig videre frem, betroede han mig. Hendes Horisont klaredes hver Dag, der gik. For hun havde et hurtigt Hoved og et trofast Nemme.

Der kunde jo ganske vist være Tider, da det saa' ud, som om hun trættedes lidt. Hun kunde faa Tilbagefald, det indrømmede han. De ytrede sig i

Lyster til at more sig rent barnligt og hensigtsløst. Saa maatte han stille hende tilfreds, saa godt han formaaede det. Undertiden kunde hendes Luner rigtignok være lidt dyre, og egentlig velhavende var min Ven ikke. Særlig havde hun til saadanne Tider en underlig Mani: at ture rundt paa Knejper og Dansesaloner — det holdt han ikke af. Men den drev vel over, efterhaanden som Forædlingsprocessen skred frem. Og foreløbig gjorde det ingen Fortræd, at hun havde saadan et Mod paa at more sig. Han vaagede omhyggelig over hende! —

Ud paa Efteraaret saa' jeg dem sammen en Aften i Folketeatret. Ernesto Rossi spillede „Othello“. Huset var stuvende fuldt. Jeg havde faaet Plads paa Balkonen — helt oppe ved Loftet, hvor jeg van-smægtede af Hede paa en af de bageste Rækker.

I de Pavser, da Moren ikke var paa Scenen, og Spillet følgelig var uden videre Interesse, lod jeg mine Blikke mønstrende glide hen over Balkonens Publikum, der den Aften ikke var saa lidt forskelligt fra det sædvanlige. Og paa en af de forreste Rækker fik jeg Øje paa Henrik Gjedde og Fanny.

Næsten i samme Nu havde hun set og kendt mig og sendte mig en straalende Hilsen. Ogsaa Gjedde vendte sig og nikkede op til mig.

Og medens Forestillingen skred videre og videre frem, kunde jeg ikke hindre mit Blik i Gang efter

Gang at opsøge den lille, kække Profil under den sorte, krøllede Manke. Og Gang efter Gang mødte det hendes Øjepar. Saa smilede vi begge — rigtig som to gode, gamle Venner smiler til hinanden.

Det lod til at more hende at finde en Bekendt. Stykket og Spillet derimod morede hende aabenbart ikke. Det fremmede Sprog gjorde vel sit dertil. Hun sad urolig paa sin Plads, vendte sig idelig og lod sine Øjne lystig spille over Publikum bag hende. En enkelt Gang dækkede hun med Haanden over Munden for at skjule en ganske lille Gaben. Og samtidig skottede hun op til mig, om jeg skulde have bemærket det. Jo, hun var opdaget. Jeg truede i Spøg ned imod hende med Fingeren. Saa lo hun og satte en komisk, bønfoldende Mine op, som om hun vilde sige:

Fortæl det ikke til nogen! —

I Mellemakten drev jeg op og ned i Foyeren i den tætte Menneskesværm. Paa en Gang dukkede en lille, handskeklædt Haand op' under min Arm og et smilende Ansigt kiggede skælnsk ind i mit. Det var hende.

„God Aften, du.“

Hun nikkede fornøjet. Og vi stod begge stille, fordi vi ikke kunde komme frem i Trængslen. Lidt borte saa' jeg Gjedde arbejde sig hen imod os. Paa Afstand rystede han dadlende paa Hovedet ad hende, fordi hun var smuttet fra ham hen til mig.

„Du gør dig ikke Begreb om, hvor jeg keder mig. Det er forfærdeligt“, var det første, Fanny betroede mig.

„Jeg kunde nok se det“.

Jeg lo og var onskabsfuld nok til at tilføje:

„Du morer dig maaské bedre i Figaro?“

Jeg fortrød det, saa snart jeg havde sagt det, og i og for sig var det et lidt malplaceret Spørgsmaal — midt imellem Københavns eleganteste teater-søgende. Nogle af de nærmest staaende spidsede da ogsaa Øren og maalte med noget forbavsede Blikke mig og den unge Dame, der fik saadan et Spørgsmaal rettet til sig. Men da hun i Klædning og Mannerer aldeles intet afstikkende frembød — hun førte sig som en komplet Dame og hendes Dragt var som altid fiks og flatterende — vendte Folk sig beroligede bort.

Fanny var bleven en Smule rødere i Kinderne.

„Fy“, sagde hun.

Men lidt efter rettede hun sig og saa' paa mig næsten med Trods i Blikket.

„Den Morskab der forstaar jeg i alt Fald. Jeg er jo ingen fin Frøken.“ —

Gjedde kom til i det samme. Han var selvfølgelig ude af sig selv af Henrykkelse.

„Han er mageløs, du. Sikken Ild, sikken Liden-skab. Netop saaledes har jeg altid tænkt mig en vred og skinsyg Mor.“

Jeg paa min Side havde aldrig foretaget mig et lignende Tankeeksperiment og tilstod det. Men Gjedde fortsatte:

„Og jeg tror næsten, at jeg selv, om det gik mig saaledes, vilde blive som en Mor i min Harne. Jeg føler paa en Maade Negerblod i mig. Tag dig i Agt, Fanny!“

Fanny nikkede — og smilede til mig.

„Men morer du dig ellers, lille Ven?“ spurgte han hende saa i en halvt kærlig, halvt overlegen Tone, der ikke forekom mig absolut heldig.

„Ja, storartet, du!“

Hun skar Ansigter til mig bag hans Ryg. —
Saa blev vi skilte i Trængselen. —

*

*

*

En Eftermiddag et Par Maaneder senere kom jeg op til Gjedde paa hans lille Ungkarlejlighed ude ad Frederiksbergkanten til. Det var hans Fødselsdag, og han havde bedt mig se derud i den Anledning.

Da jeg ringede paa, var det Fanny, der lukkede mig ind.

„God Dag, gamle“, sagde hun. Det slog mig straks, at hendes Smil var underlig tvungent.

Jeg hilste paa hende og saa' nøjere til. Der var noget usædvanligt ved hendes Ansigt. Hun saa' slet ikke rigtig fornøjet ud, skønt hun gav sig en

saadan Mine. Snarere saa' det ud, som om hun havde grædt. —

„Hvor er Gjedde henne?“ spurgte jeg, da vi var kommen ind i Stuen, hvor hun straks satte sig ved Vinduet — med Ryggen halvt vendt imod mig som for ikke at ses i Ansigtet — og lod, som om hun tankefuld saa' ud over Løvfaldet derude i Alléen.

Hnn drejede Hovedet ganske lidt ved mit Spørgsmaal.

„Han gik for at hente Vin og Cigarer til jer to Soldebrødre“. — Klangen i hendes Stemme var næsten uhyggelig i sin forcerede Lystighed. — „Men han kommer nok straks“. —

Jeg tav en Stund, og hun havde heller ikke videre at bemærke.

„Hvad fejler du i Dag, Fanny?“ spurgte jeg saa. „Du er slet ikke, som du plejer at være“.

„Jeg?“ — Hun sagde det forbavset og kiggede samtidig ud over Vejen, som om hun tænkte sig Muligheden af, at det var en af de forbigaaende, jeg havde tiltalt.

„Det nytter ikke, du vil forstille dig“, vedblev jeg. „Jeg kender dit Ansigt for godt, lille Fanny. Og skønt du slet ikke vil vise mig dine kønne Øjne, kan jeg tydelig se, at du har grædt.“

Dertil svarede hun ikke noget. Hun gav sig til at tromme med Knoerne paa Ruden.

„Tror du ikke, jeg mener dig det godt? Kan

du ikke have Fortrolighed til mig?" spurgte jeg videre.

Hun svarede stadig ikke og havde nu helt skjult sit Ansigt i Hænderne. Da jeg rejste mig og flyttede mig hen ved Siden af hende, hørte jeg tydelig Graaden bryde i hende. —

Jeg fjærnede læmpelig hendes Hænder fra Øjnene, skønt hun søgte at gøre Modstand, og nødte hende til at se paa mig. Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

„Du græder jo, Fanny“, sagde jeg mildt.

Hun prøvede at drage Hænderne til sig, men jeg holdt dem godt fast. Saa brast hun i voldsom Hulken.

„Slip mig, du“, stammede hun frem. „Ser du ikke, hvor ulykkelig jeg er?“

„Netop derfor vil jeg gjerne tale med dig“, svarede jeg. „Fortæl mig, hvad der er i Vejen. Sæt dig nu ganske rolig ned hos mig og hold op med at græde. Saa, Saa.“

Jeg tørrede hendes Øjne, kyssede hende flygtig paa Panden, hvorfra jeg strøg Krøllerne tilbage med lette og deltagende Strøg, og tyssede paa hende som paa et lille Barn. Hun lagde Hovedet til min Skulder, medens hun græd. Viljeløs laa hun i mine Arme. Og jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at kysse hende endnu en Gang — denne Gang paa Munden — et Kys, der rummede al den oprigtige

Medfølelse, man sidder inde med, naar man holder en smuk og ulykkelig ung Pige i sine Arme og skal meddele hende Trøst.

Mine Kærtegn lod hende ligegyldig. Det syntes, som om hun slet ikke mærkede dem. Eller maaské havde ogsaa hun den rette Opfattelse af deres Karakter som ganske uskyldige Beviser paa Deltagelse. Lidt efter lidt fik hun dog Bugt med Graaden og begyndte at fortælle.

Det var Henriks Skyld, det hele, betroede hun mig. Jeg kunde ikke tænke mig, hvor sær han var bleven i den sidste Tid. Han var nær ved at plage Livet af hende med alt det, han forlangte, at hun skulde lære og forstaa. Og saa forbød han hende helt at more sig. Han vilde ikke længer tage hende med noget Sted undtagen til den Slags Ting, som hun slet ikke brød sig om. Og forresten skulde hun bare sidde og hænge over ham, altid. Det var slet ikke morsomt, vel? — for hende, som var saa ung. Hun trængte virkelig til at more sig — ikke sandt? Og det var jo ham selv, der havde givet hende Smag derfor. Hvad skulde saa det betyde, at han nu paa en Gang blev saadan imod hende? Han vilde opdrage hende, sagde han, gøre en sand Kvinde ud af hende. Han talte ikke om andet. Men hun havde slet ikke Lyst til at være en sand Kvinde. Blot hun maatte blive ved at være, som hun var, dengang han traf hende.

„Jeg véd nok, han mener mig det inderlig godt og gør det altsammen til mit Bedste. Og jeg holder virkelig saa meget af ham, blot han vilde lade mig være den, jeg er. Men han piner mig, det gør han nu. Som for Eksempel i Dag — hans Fødselsdag. Jeg kom herud og havde sat mig for at være rigtig sød imod ham og tillige snakke fornuftig med ham om en Ting, der ligger mig paa Sinde. Og saa har han netop i Dag været saa urimelig som aldrig før.“

Hun begyndte at græde igen:

„Aa, du — hvor jeg er ulykkelig.“

„Kan du da ikke betro mig det, du har paa Sinde?“

Det kunde hun maaské nok. Ja, hun var egentlig næsten bange for at fortælle Henrik det.

Hvad det da var?

Jo — det var Hr. Karstensen.

„Hr. Karstensen?“ Jeg blev i høj Grad opmærksom. Karstensen var en fælles Bekendt af Gjedde og mig, en ung Millionær med unge Millionærers sædvanlige lystige Tilbøjeligheder og lystige Sæder. Kendte hun ham?

Nej — det vil sige — hun havde set ham —
I Figaro? —

Ja — netop i Figaro —, og Gjedde havde hilst paa ham og fortalt hende, hvem det var. Siden havde Karstensen gaaet efter hende paa Gaden. En Gang

havde han talt til hende. Hun havde naturligvis ikke svaret ham, som jeg nok kunde begribe. Men han blev ved at forfølge hende. Han havde ogsaa faaet opsnuset, hvor hun boede. Og nu kunde hun slet ikke gaa i Fred for ham.

„Men hvis jeg fortæller Henrik det, saa er jeg bange for, at han skal yppe Klammeri med Karstensen. Og det vilde dog være slemt.“

„Saa galt gaar det vel heller ikke,“ mente jeg.

„Men tag dig i hvert Fald i Agt for Karstensen. Han er farlig, for han er rig.“

„Aa, fy du — hvor kan du tro —“

Vi hørte et rask Greb i Dørhaandtaget. Gjedde kom ind. Hun fik lige Tid til at lægge Fingeren paa Munden og blinke til mig som Tegn paa, at jeg skulde tie. Synderlig glad var jeg ikke over min Medviden i hendes Hemmelighed.

„I ser lige alvorlige ud, begge to,“ sagde Gjedde, efter at jeg havde hilst paa ham og ønsket til Lykke.

„Fanny er vist ikke rigtig i sit Es,“ gisnede jeg.

„Nej, Fanny er lidt sær, fordi jeg ikke vil forære hende et Efteraarsstykke, hun har faaet Mod paa. Men hvad Fanden skal jeg gøre — jeg er jo ikke Millionær.“

„Ja, Henrik, du vil dog vel indrømme, at jeg ikke kan gaa med mit Sommerstykke hele Vinteren igennem,“ surmulede Fanny. „Det er virkelig slemt

medtaget. Og du véd meget godt, at jeg bare beder dig om det Stykke for at se pæn ud, naar jeg gaar med dig. For min egen Skyld kan det saamænd være det samme. Og det faar det vel være — naar du ikke vil.“

„Du er lige sød alligevel,“ sagde Gjedde.

Jeg saa' paa hende, og det slog mig, at hun undveg mit Blik. Dette havde hun ikke fortalt mig, og det var dog aabenbart den nærmeste Grund til hendes Forstemthed. Og min Tro til hendes uinteressererede Kærlighed rokkedes en lille Smule — skønt — i og for sig var hendes Fordring jo grumme beskeden.

„Nu ingen gnavne Ansigter længer,“ sagde Gjedde. „Op med Humøret — vi vil ha'e en glad Aften.“

Han havde faaet Glas frem — trak en Flaske op — det var Madeira — og skænkede i.

„Skaal du —“

„Skaal, du gamle Henrik,“ sagde Fanny, der igen havde faaet sit fornøjede Ansigt frem. „Du er alligevel en rar, lille Dreng, som jeg nok holder en hel Del af Du skal leve,“ sang hun.

Jeg stemte i med, og den øvrige Aften gik i Fryd og Gammen. Den lille Mislyd var glemt baade af Gjedde og af mig. Tilsyneladende ogsaa af hende. —

„Syng den Sang for os, Fanny, — du véd nok,“
bad Gjedde.

Og Fanny lod sig ikke nøde, men sang med sin
kønne, lille Sopran:

Fanny kender Sorg ej Dagen lang;
varm og rød og sund
føder hendes Mund
lutter Smil og Sang —
flot og kækt hun Ho'edet bær' paa Halsen.
Hun er fejende og frank og fuglefri,
hendes Liv gaar let som Dansens Melodi,
naar hun flytter Fødderne i Valsen.

Fannys Hjærte er et snurricht, lille Nips.
Hvem der har det, maa
grundig passe paa,
ja, for ellers — vips! —
fly'er det bort paa Sommerfuglevinger.
Helst hun sorgløs flagrede fra Sted til Sted,
men hun volder ingen Moders Sjæl Fortræd —
ikke med sin allermindste Finger.

Fanny har ej som den fine Frøken Raad.
Mellem Kvæld og Gry
flittig maa hun sy.
Men fra Naal og Traad
vidt i Verden hendes Tanker flyver.
Fanny holder nok af Løjer, Fjas og Pynt;
har hun ærlig slidt og samlet sig lidt Mønt,
vil hun more sig til sidste Styver.

Fanny er koket, den overgivne Strik.

Glad hun fanger, naar

hun paa Gaden gaar,

slemme Mandfolks Blik

til de smaa, de vævre Pusselanker.

Fanny bli'er ej vred, naar Folk paa hende ser,

hun fornøjet til Alverden gerne lær —

men kun én har Hjem i hendes Tanker.

*

*

*

Alligevel havde jeg i Sinde at fortælle min Ven om Hr. Karstensens farlige Forfølgelseslyster. Der gik imidlertid en otte Dages Tid, uden at jeg saa' ham. Og da jeg atter traf ham, var det hændet, som jeg mindst havde anset for muligt.

Fanny var løbet bort fra Hjemmet og Søsteren, og Karstensen havde lejet Værelse til hende. — —

Jeg hørte Affæren af Gjedde selv, som jeg mødte paa Gaden. Allerede i Afstand kunde jeg se, at der var noget slemt paa Færde. Hans Ansigt var gustenblegt, de buttede, selvtilfredse Basun-englekinder helt indfaldne og sørgmodige at se til.

Og de første Udbrud af hans Fortvivlelse var saa ægte og inderlige i Følelsen, saa gribende i deres Udtryk, at de slet ikke levnede Plads for hans vante Affektation. Jeg følte, at det var en virkelig Hjærtesorg, jeg stod over for, og kendte den dybeste Medlidenhed med min stakkels Ven.

Vi drev sammen op paa en Kafé, hvor Gjedde med et mørkt Ansigt forlangte Absinth og begyndte

at skylle det ene Glas i sig efter det andet, medens han stadig blev mere og mere veltalende. Samtidig gik det rigtignok ud over Udtrykkenes Ægthed — Lyrikeren kom op i ham. Og ganske rigtig: ud af hans Lommer stak der Masser af beskrevne Papirer, der senere viste sig at indeholde betydelige Kvantiteter af den sorteste Poesi, som han allerede havde produceret. Den triste Begivenhed var tre Dage gammel.

„Hvor dog Kvinden er et usselt, bedragerisk Væsen,“ udbrød han.

Jeg turde ikke modsige ham — navnlig ikke i hans ophidsede Sindstilstand.

„At tænke sig, at hun, som var saa god og sød, hun, som jeg elskede saa højt, den lille, fortryllende Fanny i den Grad kunde svige mig. Der gives altsaa ikke Troskab paa Jorden! —

Grusomme, grusomme Fanny, du véd ikke, hvad du har gjort. Saa ondt og lavt har du handlet!

Og det lumpneste af det hele: at slænge sig hen til dette Dyr, denne Karstensen — for Penge. Hun, i hvem jeg ikke troede, der var Beregning. Men saadan gaar det. Saa tarvelig er det bevendt med Kvindedyd og Kvindetroskab, at de kaster sig hen til den første den bedste, der gider byde paa dem. Skammeligt, nedrigt har hun handlet, og at tænke sig: at falde saa dybt.“

Jeg forstod hans Sorg. Alligevel fandt jeg hans Dom en Smule for overilet i sin Strængthed. Og rent

indskudsvis gjorde jeg den Bemærkning, at han ikke maatte glemme, naar Talen var om hendes dybe Fald, at det var ham selv, der havde forført hende, ham selv, der havde ledet hende ind paa en farlig Vej. Maaské var det hende, der snarest trængte til Medlidenhed.

„Sammenlign ikke mit Forhold til hende med det, hun nu er inde paa,“ sagde han hidsig.

„Mit Forhold til hende var skønt — det var en Pagt mellem to unge Hjærter. Og jeg véd, jeg har gjort min Del for at gøre hende lykkelig. Jeg har stræbt at danne en god og dygtig Kvinde af hende. Men alt det har hun ikke brudt sig om — det let-sindige forfløjne Barn.“

Hans Stemme slog over:

„Min egen, dyrebare Fanny, at du kunde nænne“ —

Det kom som et pludseligt Udbrud af Vemod. Jeg tror, han fik Taarer i Øjnene.

I det samme serveredes den næste Absinth; — han tømte den og talte videre i stigende Hidsighed, medens al Selvkritik efterhaanden forlod ham:

„Hvad brød hun sig om alt, jeg vilde give hende? Mine kønneste Digte kunde jeg læse for hende — og hun lo mig lige op i Øjnene. De største Tanker, der beskæftiger Tiden, kunde jeg fremstille og forklare for hende, og hun undsaa' sig ikke ved at

gabe højt. Men Pynt og Fornøjelser — det var hun med til. Det var hende alt.“

Jeg indvendte, stadig sindig og ædruelig, at han dog maaské ikke havde forstaaet at behandle hende rigtig. Jeg var nemlig tilbøjelig til at dømme hende mildt, efter at den første Overraskelse ved det skete havde sat sig. Det var virkelig kommet mig meget uventet, skønt jeg alle Dage havde forstaaet Fanny paa en ganske anden Maade end Gjedde. Og det hele gjorde mig mest ondt for hende, der var saa ung og ganske sikkert handlede værst mod sig selv. Hun forekom mig for god til at gaa den Vej. I hvert Fald vilde jeg ikke dømme hende uhørt, — jeg var altfor godt paa det rene med, at hun sikkert havde Grund til Klage. Ti jeg kendte min Ven. Det søgte jeg at gøre ham begribeligt.

Burde han ikke have taget mere Hensyn til hendes Forudsætninger og til hendes store Ungdom? Havde han ikke for meget brugt hende til et voveligt Eksperiment, der for hende saa let blev for vanskeligt? Kunde han ikke have nøjedes med hende, som hun var, — glad ved Førstegrøden af hendes unge Sjæls bedste og stærkeste Følelser? Hun var et Barn — det var vi enige om og, Herregud, at hun vilde more sig, det var saa rimeligt, saa naturligt? Havde han ikke bragt for megen Alvor ind i deres Forhold — og hørte den egentlig hjemme dør? Jeg troede det ikke. —

Men af denne fornuftige Tale vilde han intet Ord høre.

„Min eneste Fejl er, at jeg har troet paa Kvinden i hende“, sagde han. „Jeg bildte mig ind, at det sande, kvindelige i hende, det, som jeg altid har henvendt mig til, var stærkt nok til, at man kunde bygge en sikker og varig Forstaaelse paa det, trods al Forskel i Livssyn og Dannelse. Det kan man ikke. Det var en aandelig Mesalliance — det er Sagen. Og mit Forsøg mislykkedes kun, fordi hun ikke var en Kvinde af min egen Stand. Den Mangel har undergravet vort Forhold.“

Nu var der nok nogen Sandhed heri, men min brave Ven forekom mig dog at vende Egoisten lidt vel stærkt ud. Hans utaaelige Selvgodhed irriterede mig mere og mere. Den eneste Undskyldning, jeg fandt for ham, var, at jeg næppe selv var bedre.

Naa — saa mente han det vel heller ikke saa slemt. For det var hvert Øjeblik, at hans Kæphøjhed pludselig knækkede over. Og han laa stønnende med Panden mod Bordpladen:

Blot hun vilde vende tilbage! Han skulde kysse Sømmen af hendes Klædebon og give hende de kærligste Navne. Han skulde ikke kende noget haardt og uvenligt Ord for hendes Fejl. Men dette kunde han ikke bære. Han holdt for meget af hende, til at han kunde undvære hende. Og han havde troet, at der endnu var saa meget godt tilbage for dem

— deres Forhold var jo langt fra levet til Ende —
det kunde gemme saa megen Lykke endnu!

Han lagde Armen om min Hals og saa' paa
mig med store, taarefyldte Øjne.

„Der gives ikke større Sorg i Verden end den:
at have elsket og ikke elsket nok“, sagde han. —

Saaledes kunde jeg bedst lide ham. Men da
var han ogsaa drivende fuld.

Jeg maatte besørge ham til hans Hjem i en
Droske. Undervejs græd han sig i Søvn.

Og jeg gik alene hjem og vidste ikke, om jeg
skulde le eller græde over denne pudserlige Blanding
af virkelig Sorg og naiv Egoisme, der i den Grad
havde krænget Vragen ud af min til dagligdags saa
lidt naturlige Ven. —

* * *

Det var ikke frit for, at jeg i de første Par
Dage tænkte en hel Del over Historien. Det gjorde
mig ondt for Fanny og ondt for min Ven. Ogsaa
en Smule for mig selv. Jeg havde jo ærlig talt
ogsaa været forelsket i hende. Mit Venskab havde
ikke været saa helt platonisk i sin Tankegang. Dertil
var det lille Væsen altfor sødt og bedaarende.

Og nu dette bratte Fald!

Og selv om jeg ikke havde været forelsket —
det skærer én dog altid i Hjærtet at se paa nært
Hold et Menneskeliv gaa i Stykker.

I og for sig burde det jo ikke forbavse mig.

Jeg kendte Verdens Gang. Og ganske vist var det Synd for hende, som var bedre værd. Men *enfin* — hvad kom det hele i Grunden mig ved? Det var jo ikke mig, hun havde bedraget.

Efterhaanden tog jeg saa Sagen mere jævnmodig og havde næsten glemt det hele. Gjedde saa' jeg ikke meget til. Han paastod, at han levede ensom, indegemt for Verden og rugede over sin Sorg. Sin troløse Elskerinde havde han opgivet. Et Brev, hun havde tilskrevet ham, brændte han uden at læse det.

At han skrev Vers i Massevis, forstaar sig af sig selv. Han hyldede det götheske Princip: at omsætte sin Leid i Lied. Det lykkedes ham, troede jeg at mærke. Jeg havde ham iøvrigt mistænkt for ogsaa at søge mere haandgribelig Trøst. —

Saa reves jeg atter uventet ind i dette Forhold, i hvilket jeg jo i Grunden var en fremmed. —

En travl Formiddag, da jeg skyndte mig op paa min Kafé for i en Hastighed at faa min Frokost besørget, havde jeg Fornemmelsen af, at jeg i Forbigangen skimtede et kendt Ansigt, uden at jeg havde Tid til at hilse eller overhovedet nøjere gøre mig Rede for, hvem det var. Først da jeg slog Hul paa Nummer to af de blødkogte Æg, faldt det mig ind, hvem Ansigtet tilhørte. Det havde uden Tvivl været Frøken Helene — Helene Donati.

Da jeg efter et Kvarters Forløb igen traadte ud paa Gaden, var hun det første, jeg saa', ovre paa

det mødsatte Fortov. Og straks, hun fik Øje paa mig, styrede hun henimod mig, som om hun havde oppebiet mit Komme.

Jeg stod stille og hilste. Hun nikkede og rakte mig Haanden, da hun var naaet hen til mig.

„De maa undskylde, at jeg har staaet og ventet paa Dem, medens De var deroppe“, sagde hun i en saa angergiven Tone, som om hun skriftede en Forbrydelse. „Men jeg vilde gjerne tale med et Menneske, jeg kan stole paa. Og paa Dem kan jeg jo stole? Ikke sandt?“

„Jeg staar ganske til Deres Tjeneste og er diskret til det yderste“, bekræftede jeg. Det sidste var Usandhed. „Vil De tale med mig om Deres Søster?“

Hun nikkede. „Men lad os gaa lidt“, sagde hun. „Vi staar her og samler Opløb.“

Hun saa' virkelig saa forstyrret og usædvanlig ud, at hun nok kunde vække forbigaaendes Nysgærrighed. Saa meget mere forbavsede den Ro mig, hvormed hun talte. Den vidnede om en kraftig Vilje til at beherske sig. Naturlig var den langtfra.

Vi fulgtes ned ad Gaden.

„Jeg har hørt den kedelige Historie“, begyndte jeg for at lette hende Fortællingen.

Hun standsede og greb mig febrilsk i Armen:

„Er det sandt? — Og De ved, hvor hun er, og kan sige mig det?“

„Jeg kan kun henvise Dem til ham — til Kar-

stensen“ sagde jeg, overrasket af hendes hæftige Udbrud. Jeg mente, hun vidste det samme som jeg.

Men jeg saa' snart, at der maatte være noget nyt paa Færde. Det spændte, nervøse Udtryk, der næsten som i Glæde havde lysnet over hendes Ansigt i Forventningen om at bringes paa Sporet, forsvandt for mat Skuffelse. Hun rystede sørgmodig paa Hovedet:

„Jeg har været hos Karstensen. Han havde nær kastet mig ned ad Trapperne. Saa rasende var han. Fanny har forladt ogsaa ham — for et Par Dage siden. — Til mig er hun ikke kommen tilbage. —

Og de Ord, han brugte om hende! Jeg kan ikke gentage dem. — Det var vist heller ikke sandt, det meste af, hvad han sagde“. —

Alt dette var mig unægtelig nyt og overraskende. Jeg fandt Sagen betænkelig nok. Min lille Venindes Nedfart ad Skraaplanet forekom mig en Smule vel hastig. Jeg søgte imidlertid at bringe Søsteren paa roligere Tanker.

Men hun rystede igen sørgmodig paa Hovedet. Hun var forberedt paa det værste, sagde hun. Intet, af hvad der nu skete, kom hende ganske uventet. Derfor var hun ogsaa saa rolig, som jeg saa' hende. Og hun havde sagt til sig selv, straks da Slaget kom, at nu gjaldt det blot at hjælpe i Tide. Hun havde hørt det saa tit, at det altid gik saa forfærdelig hurtigt

med saadanne Fald. Selv de bedste gik det paa den Maade, naar de først var komne paa forbudne Veje.

„Det værste er dog, at jeg ikke har kunnet finde hende, ikke kunnet opdage fjærneste Spor. Det ser næsten ud, som om hun skjuler sig for mig. Sagtens skammer hun sig over sig selv, hvad hun da ogsaa har Grund til. Som hun har baaret sig ad baade mod mig og mod Gjedde“.

„Har De talt med ham?“ spurgte jeg.

Hun nikkede.

„Jeg har bedt ham hjælpe mig at søge efter Fanny. Han svarede Nej. Ganske koldt og ligegyldigt. Og han tilføjede, at han havde tabt alt for Fanny. Han vilde aldrig mere se hende for sine Øjne og var helst fri for at høre Tale om hende.“

„Det var — højst besynderligt“, sagde jeg, dæmpende en stærkere Udtalelse.

„Bliv nu ikke vred, naar jeg kommer til Dem for at bede Dem om at hjælpe mig“, fortsatte hun.

„Jeg ved nok, at det er paatrængende af mig, men jeg har faaet det Indtryk af Dem, at De er et godt og hæderligt Menneske, der ikke vil være ufølsom, naar jeg beder Dem om denne Tjeneste. Jeg vil saa nødig gaa til Politiet — for Fannys Skyld, forstaar De.“

Jeg nikkede diskret. I mit stille Sind var jeg bange for, at hendes Forsigtighed var temmelig spildt. Men naturligvis nænnede jeg ikke at sige det.

„Jeg skal gøre, hvad jeg kan“ forsikrede jeg hende med en Følelse af Selvtilfredshed over min Offerberedvillighed, og virkelig ogsaa fyldt af Deltagelse for den stakkels Fanny.

„Men lov mig saa, at De ikke vil behandle Deres Søster altfor strængt, naar De finder hende og faar hende hjem“, lagde jeg til med en stigende Fornemmelse af mit eget Værd som Menneskeven. „For det tror jeg fuldt og fast, at hun nu selv er den ulykkeligste.“

„Det tror jeg ogsaa“, svarede Frøken Helene. „Der er saa meget godt i Fanny, at hun maa kunne reddes. Og jeg skal ikke være anderledes mod hende, end jeg altid har været. Jeg skal tage godt og kærligt mod hende, naar hun kommer. Blot hun vidste, hvor jeg dømmer mig selv strængt — for min er Skylden først og fremmest — og hvor jeg dømmer hende mildt. Men det véd hun ikke. Det er Ulykken. Derfor kommer hun ikke til mig — tør ikke komme.“

Jeg gav hende Ret og var forbavset over, at hun kunde tage Sagen saa fornuftig, som hun gjorde det. Fattet talte hun om sin egen Sorg og Søsterens Ulykke. Men jeg kunde se, at alt det faste, energiske i Viljesdraget, der laa om hendes Mundvige, maatte spændes for at beherske Ansigtets dirrende Linjer og for at tvinge Taarerne tilbage.

Vi talte sammen en Stund endnu, og jeg fik

yderligere Lejlighed til at beundre hendes dybe, inderlige Kærlighed til den ulykkelige Søster.

Hun vilde være ganske ene om Arbejdet. Forældrene maatte intet vide. For Moderen vilde gaa fra Forstanden af Sorg, og med Faderen var det endnu værre. Han var selv saa stræng og samvittighedsfuld, at han maatte dømme Fanny for haardt. Maaské ganske forstøde hende.

„Hun skal reddes“, sagde jeg og gav Haandslag paa, at jeg vilde hjælpe til. Saa skiltes vi. —

Endnu de første fem Minuter efter var jeg paa det rene med, at Fanny skulde reddes. Da den Tid var gaaet, begyndte jeg at tænke over, hvori min Hjælp egentlig skulde bestaa. Foreløbig gjaldt det jo om at finde hende. Men hvor skulde jeg søge? Jeg kunde da ikke støve Byen rundt som en ny Japhet, — der søger en anden Mands bortløbne Elskerinde. — Og saa bag efter? — Mon jeg var den rette til at lede unge, vildfarende Sjæle bort fra Lastens Vej? Jeg var for beskeden til at tro det, og altfor belært af Erfaringen. De Magdalener, jeg havde kendt, havde min Omgang sjælden gjort bodfærdigere, end de var i Forvejen. — —

Jeg kom til det Resultat, at mit Løfte havde været en Smule overilet. Og da jeg havde sovet paa det, var det med Skam at melde næsten glemt. —

*

*

*

To Aftener senere kom jeg ved Nitiden drivende ned ad Strøget. Jeg havde været til Familjemiddag, hvor der i Længden var blevet mig uudholdeligt. Familjemiddage har nemlig aldrig hørt til den Verden, hvor jeg morer mig. Imidlertid havde en let Rus dog sat mig i en behagelig og oprømt Stemning. Jeg nynnede saa smaat, medens jeg gik, og var saa fredelig oplagt, at det sølede Føre og det taagede, raaklamme Novembervejr, der hang tungt ned over Gaderne og gjorde det brede Vimmelskift smalt, forekom mig ganske tilfredsstillende Vilkaar for en aftenlig Promenade. Det samme maa andre have fundet.

Idetmindste var den Verden, der joner paa Strøget Efteraarsaftener ved Nitiden, stærkt repræsenteret. Der var mærkelig højrøstede og højtleende Damer, af den Slags, man ikke tager fejl af. Og der var unge Kavalerer, parvis og klumpevis, — med Cigarerne hængende slapt-elegant i Mundvigene og Stokkene under Armene paa den for Næstens Øjne mest faretruende Maade — medens de sløvt drev afsted. — Hele den sædvanlige, aftenlige Københavner-Parade.

Saa mødte jeg pludselig et underligt, skygenkendende Blik, der straks vendte sig til den anden Side og lod som ingen Ting paa en Maade, der viste, at vedkommende Bliks Ejerinde var hange for at blive standset.

Det var nemlig en Dame.

Hvem kunde det vel være?

Jeg stod stille og saa' efter hende, medens hun med en Veninde under Armen langsomt sløsede afsted sin Vej. Nysgærrig fulgte jeg efter i nogen Frastand.

Hun var halvt lurvet, halvt flot paaklædt ligesom den mere end tvivlsomme Veninde, hun fulgtes med. Snarere lidt mere sjusket. Kjolen hang løst og krøllet om Figuren. Forresten gik hun tungt og vrikkende, som om hun kunde være frugtsommelig. Og over Kjolen havde hun i denne vinterkolde Aften ikke andet end et falmet, tyndslidt Sommerstykke.

Det netop vakte en Idéforbindelse og satte min lidt uklare Tankegang i Fart.

„Skulde det være Fanny?“ for det igjennem mig. —

Herregud — skulde det virkelig være Fanny? Fanny her — og Fanny saa derangeret, hun, som altid havde været saa koket og pyntelig klædt — efter sine tarvelige Vilkaar.

Jeg kom næsten paa Siden af hende og saa' hende i Ansigtet. Det var ganske rigtig hende. Jeg kendte kun altfor godt dette fikse lille Ansigt med de mørke, spillende Øjne gemte i sorte Skygger, det tætte, krøllede Haar og Næsens dristig krummede Bue — denne vidunderlige, lille Stump, der saa' saa kækt og næsvis ud i Tilværelsen som et drill-

lende Spørgsmaalstegn. Nu havde jeg lært at tyde de frivole Underforstaaelser, det gemte.

Jeg nærmede mig efter forskellige Fiksfakserier.

„God Aften, Fanny.“

Et kort, halvgnavent „God Aften“ fik jeg til Svar. Hun saa' ikke en Gang paa mig.

Men jeg lod mig ikke skræmme og tog hende under Armen.

„Hvordan har du haft det saa længe?“

Hun vilde rive sin Arm løs, men jeg slap ikke Taget. Saa vrissede hun:

„Slip mig, du — du maa ikke. Jeg vil ikke tale med dig. Gaa din Vej.“

„Jeg vil tale med dig“, sagde jeg saa bestemt, som det var mig muligt til samme Tid, som jeg bekæmpede en let Hikken.

Vore Øjne mødtes. —

Saa slap hun Venindens Arm og gik med mig.

Og gennem den støjende Menneskestrøm, der langsomt skød sig frem under Taagen i sparsomt Lys fra slørede, duggede Butiksvinduer og matbrændende Gaslygter, gik vi hurtig uden at tale sammen, til vi drejede ned ad en Sidegade, hvor kun faa mødte os, og hvor vi uforstyrret kunde tale sammen.

„Det har gjort mig ondt at træffe dig igen paa den Maade,“ begyndte jeg.

„Aa pyt — kom ikke med den.“ Hun lo højt.

„Det er min Mening, kan du tro. Jeg havde aldrig tænkt mig, at det skulde gaa dig saaledes.“

„Hvis det blot er saadan noget Vrøvl, du har at fortælle mig — saa Farvel!“

Hun havde med et Ryk gjort sig fri og næsten løb ned ad Gaden. Jeg efter hende.

Da jeg atter naaede hende, tog jeg hende fast i Armen og sagde:

„Fanny, er du bange for mig? Hvorfor vil du ikke høre paa mig? Husker du sidste Gang, vi talte sammen?“

„Ti stille med det. Mind mig ikke derom.“ Hun stampede hæftig i Stenbroen. Men i det samme brødes hendes Trods i en voldsom Overgang. Den Smule forsoren Raskhed, hun havde lagt sig til, sagtens i den ny Stands Medfør, var som blæst bort. Hun sank næsten sammen i mine Arme og begyndte at hulke og jamre sig:

„Aa du — hvorfor skulde du nu ogsaa komme og rippe op i al min Elendighed? Hvor kunde du nænne? Du holdt jo dog af mig en Gang — gjorde du ikke?“

„Netop derfor vil jeg tale med dig.“

„Ser du da ikke, hvad jeg er bleven for en slem én? Forstaar du ikke, at det bedste for mig er at glemme den Tid, du erindrer mig om? —

Herregud, hvad hjælper det at klage? — Saadan er det gaaet saa mange andre.“

„Ja, det er en gammel Historie,“ sagde jeg. „Men det skal nu ikke blive din. Du maa ikke gaa til Grunde. Du skal ud af det — tilbage til din Søster først og fremmest. Hun vil være god imod dig.“

„Jeg tør ikke,“ hulkede hun „jeg kan jo ikke se hende i Øjnene for Skam. Der er meget andet galt paa Færde end det, du véd.“

„Hun er altsaa frugtsommelig,“ sagde jeg til mig selv.

„Aa Gud — hvad maa de dog alle tænke om mig,“ klagede hun videre. „Fa’er og Mo’er og Helene og Henrik, du, Henrik — hvor maa han dog være vred paa mig. At jeg skulde volde ham den Sorg, jeg, som holdt saa meget af ham. Og han vil aldrig tilgive mig. Jeg har skrevet ham til, men fik intet Svar. Jeg har listet mig op ad hans Trappe en Aften og staaet for Døren og banket og banket og set gennem Nøglehullet. For der var Lys derinde, og jeg hørte Stemmer — en Damestemme, du, og saa Henriks —; men der blev ikke lukket op.“

Hun standsede, som om hun ventede et trøstende Svar. Men jeg tav.

„Dér ser du — selv du tier.“

Jeg søgte at faa hende til at høre op med at græde. Og medens hun blev lidt roligere, begyndte hun saa at fortælle mig, hvorledes det hele var gaaet til. Hendes Ulykkes Historie fik jeg at høre — under

mange Afbrydelser — paa Vejen gennem mørke, folketomme Gader, til vi naaede Bulevarderne, hvor en frisk, regnkold Luft slog os i Møde. Dér blev vi ved at gaa frem og tilbage — vel en Times Tid i Sjap og Søle, medens hun fortalte.

Hun havde virkelig holdt af Henrik, altid, — hun holdt af ham endnu. Og hun troede nok, hun kunde være bleven en god Pige igen havde han villet tage hende tilbage. For hans Skyld fortrød hun allermest, hvad hun havde gjort — ja, og saa for den stakkels Søsters. Men hun havde ikke kunnet udholde det med Henrik. Han plagede hende til Døde — og han kedede hende. For det var ikke nok med at holde af én, hun maatte ogsaa more sig, det laa nu i hendes Natur, i hendes varme Blod. Hun trængte til Liv og Lyst — eller ogsaa til Arbejde; men det havde han gjort hende afvant med. Hun var bleven for lad. Saa kom Karstensen og lovede hende Guld og grønne Skove og alt det, hun syntes, hun længtes efter. Og hun stod endda længe imod. Men Henrik blev værre og værre — han var ikke til at gøre tilfreds — alle de Fordringer, han stillede — hun vilde saa gerne tro, han mente det godt — men hun kunde ikke. Saa forlod hun ham for den anden.

Men heller ikke med Karstensen kunde hun finde sig tilpas. Hun kunde nu en Gang ikke rigtig lide ham. Og saa var han ogsaa saa nærig mod hende. Det

holdt hun ikke af, naar han dog havde saa godt Raad. Det vil sige, han var jo nok styrtende flot, naar de var ude sammen — men til hende selv havde han grumme lidt tilovers. —

„Herregud, ikke en Gang et nyt Efteraarsstykke fik jeg.“

Hun saa' med et vemodigt Smil paa den slidte Sommerpynt.

Saa løb hun bort fra ham og lejede sig selv et Værelse. Hun nævnede Gaden og Nummeret, som jeg i min Hukommelse noterede mig.

„Men det beder jeg dig tro, du,“ sagde hun tilsidst: „Det i Aften — det er første Gang.“

„Saa lad det ogsaa blive sidste,“ sagde jeg.

Hun saa' ned. „Jeg skal jo leve.“

Jeg søgte forgæves at tale hende til Fornuft. Det hjalp ikke, alt, hvad jeg sagde. Hun havde opgivet sig selv og troede, at alle Veje tilbage var lukkede for hende. Hun var ikke til at bringe fra den Tanke, at al Verden vilde jage hende fra sig med Haan og Foragt. Mulig var det Tankerne paa hendes Svangerskab, der særlig trykkede hende og bragte hende til at skamme sig for sig selv som for andre. Hun gav det imidlertid ikke at forstaa — end ikke antydningsvis.

Og under alt det græd hun saa voldsomt, at hun næsten ikke kunde tale for Graad. Vi maatte sætte os ned paa en af de vaade, smudsige Bænke.

„Men jeg selv da,“ sagde jeg til hende. „Synes du, at jeg taler haardt og uvenligt til dig?“

„Det er, fordi du kender mig saa lidt.“

Jeg følte noget slaaende sandt i den Bemærkning, — skønt paa en anden Maade, end hun mente det. Der laa dog hos mig stadig noget bag den uegennyttige Deltagelse, jeg hyklede for hende og forresten ogsaa for mig selv. Og hvor grebet jeg i denne Stund end var af hendes Skæbne — min lette Rus var næsten veget bort af sig selv — tilstaar jeg, at det ikke var frit for, at min gamle Forelskelses Minde steg frem i mig. Hvor sød og fristende havde hun ikke staaet for mig i gamle Dage. Hvor gjerne havde jeg ikke den Gang taget hende. Men da drillede hun mig kun og var ikke til at naa i sin uangribelige Kærlighed til den anden.

Nu kunde jeg tage hende, naar jeg vilde. Jeg behøvede blot at strække Haanden ud for at tilkøbe mig denne Kærlighed, jeg ikke havde kunnet vinde! —

Jeg skød hæftig de Tanker tilbage.

En Stund sad vi tavse paa den klamme Bænk i den regntunge Taage. Omkring os den menneskeforladte Bulewards store, tomme Øde. Igennem Taagen og Mørket intet fast Punkt at skelne i den kolde, drivende og dryppende Fugtighed. Under vore Fødder den sjappede, opblødte Muldjord med visne, raadne Blade i henflydende Opløsning.

Det var ikke hyggeligt. Og jeg maatte med Møje tage mig sammen for ikke selv at blive melankolsk, jeg, som skulde opmuntre og trøste.

Saa begyndte jeg at fortælle hende løst og fast fra de gamle, lykkelige Dage — for at stemme hendes Sind mildere og vække hendes Længsel tilbage imod disse Dages Hjem. Jeg drog alle lyse Minder frem til hendes Trøst og mærkede ikke selv, hvor kummerlig denne Trøst nødvendigvis maatte blive.

Det var jo kun at lade hende føle hendes nuværende Ulykke og Elendighed endnu tungere og bitrere ved Modsætningen. —

„Ak ja, det var den Gang,“ sagde hun kun, da jeg standsede. Hun havde grædt, medens jeg fortalte, og lænet Hovedet mod min Skulder.

Jeg saa' paa hende. Og jeg saa', at hun endnu lignede sig selv fra dengang. Kinderne havde samme fine Rødme, Øjelaagene var træt gledet ned, som den Sommeraften, vi kom fra Skoven, og da hun faldt i Søvn i Jærnbane-kupéen. Og om alt, hvad der siden var sket, mindede kun de dybe, mørke Linjer om Øjnene.

Hun var smuk endnu. — Jeg saa' det. Og af min gamle Forelskelse vaagnede igen noget og lod sig ikke tvinge tilbage.

Hun sad mig saa nær.

Og jeg, Moralprædikanten, glemte hele Øjeblikkets Alvor og alt, hvad jeg selv havde sagt, idet jeg læmpelig lagde Armen om hendes Liv:

„Fanny!“

Hun rejste sig langsomt op i det samme, følte, hun frøs og trak det slidte Sommerstykke tæt sammen om Figuren.

Hun sagde:

„Jeg er ked af, at jeg mødte dig i Aften. Hvad nytter det at tale om den gamle Lykke? Det bliver dog ikke anderledes, end det er.“

Hun gik et Par Skridt henad Vejen, inden jeg rejste mig.

„Vil du gaa, Fanny?“

„Ja — jeg vil. Jeg gaar ikke paa Strøget i Aften. Jeg vil hjem. Farvel.“

Saa sprang jeg op og skyndte mig efter hende.

„Hvad vil du nu?“ spurgte hun i samme, halvt ængstelige, halvt gnavne Tone, hun havde haft i sit „God Aften,“ dengang jeg mødte hende.

„Maa jeg gaa hjem med dig?“

Jeg følte mit Blik let sløret, mine Kinder hede og blussende, da jeg sagde det. Og i Munden kendte jeg en Eftersmag af Trestjærneren til Pousse-Caféen ved Familjemiddagen.

Hun stod stille og saa' lidt paa mig, mere bedrøvet end vred i sit Udtryk, før hun svarede:

„Og det ovenpaa den Samtale, vi har ført i Aften! Efter alt det, du har mindet mig om! Er jeg da virkelig kommen saa dybt ned, at du tror saa slet om mig? — Gaa din Vej. Du har drukket.“

Jeg følte det som et Slag i Ansigtet af en vaad Haand, stod stille og saa' efter hende i uvis Overvejelse. Det Udtryk, der havde været i hendes Ansigt! Det var den sidste Rest af Æresfølelse og Stolthed, der havde rejst sig i hende ved Minderne om Fortiden, og faaet hende til at rødme af Skam over det, jeg havde budt hende. Betød denne Vaagnen af hendes Samvittighed andet?

Jeg saa' langt efter hende, medens hun hurtig uden at se sig tilbage gik ned ad Bulevarden, frysende i det tynde, luvslidte Sommerstykke. Sjap og Gadeskarn stænkede op om hende. — —

Da jeg næste Morgen vaagnede og klarhovedet tænkte over Begivenheden, havde jeg stor Lyst til at spytte mig selv i Øjnene. Jeg opgav det imidlertid, dels fordi denne Sport i sig selv hører til de vanskelige, dels fordi jeg i overført Betydning havde udført den til Fuldkommenhed Aftenen i Forvejen.

Jeg skammede mig over mig selv. Og Fannys Svar glædede mig næsten. Det var til syvende og sidst godt, at jeg ikke havde været med til at ødelægge hende, hvis hun virkelig skulde gaa i Hundene. At hun var naaet saa synderlig langt ned, kunde jeg dog ikke længer tro. Om ikke andet gjorde min lidt saarede Forfængelighed mig tilbøjelig til Vantro i den Retning.

Den bedste Maade at vise min Anger paa fandt

jeg var at holde mit Løfte til Søsteren og skrive hende til med Angivelse af Fannys Adresse, som jeg lykkeligvis huskede. Det gjorde jeg.

Og dermed betragtede jeg Søstrene Donatis Historie som afsluttet for mit Vedkommende. Vore Veje havde krydset hinanden og løb nu hver til sit. —

Dette var for saa vidt Tilfældet, som jeg i lange Tider ikke saa' dem og ikke en Gang glimtvis kunde følge den drøje Kamp, der nu stod paa: Søsterkærlighedens Korsdragergærning — et langt og møjsommeligt Arbejde har den kostet — og Fannys egen Oprejsningsstrid, der næppe har været lettere. —

*

*

*

Tre Fjerdingaar senere mødte jeg dem paa Gaden — begge velklædte og tilfredse at se til — i Følge med et ret vakkert, ungt Menneske, hvis Gang og Manerer røbede Haandværkssvenden. Jeg hilste i Forbigaaende og fik Hilsener igen. Fannys var alvorlig. Den ældre Søsters venlig og straalende for-
nøjet.

Næste Dag modtog jeg følgende Brev, skrevet med en stor og kantet, men fast og fornuftig Dameskrift:

Kære Hr. Frits Hansen!

De er vel meget fornærmet over, at jeg ikke før har skrevet Dem til og takket for den store Tjeneste,

De en Gang gjorde mig. Jeg har jo haft saa meget travlt, kan De nok forstaa. Og da jeg nu saa' Dem igaar og kom til at tænke paa Dem, saa synes jeg, at jeg ikke vil undlade at tilskrive Dem disse Linjer og fortælle Dem, at alt gaar nu godt, og Fanny bor igen hos mig og er bleven en rigtig flink og fornuftig Pige, der sender Dem mange Hilsener. Deres Skyld var det dog, at jeg saa hurtigt fandt hende, før ondt endnu var blevet værre. Hun siger ogsaa, at De den Aften, De nok husker, paa Bulevarden, sagde hende noget, hun ikke kunde glemme, og som ogsaa gjorde hende bange for den slemme Vej, hun var ved at slaa ind paa. Men hvad det var, véd jeg ikke. Hun vil ikke rykke ud med Sproget. Hun siger kun, at det var godt, at netop De traf hende den Aften. Den lille Dreng, hun fødte for et Fjerdingsaar siden, og som Henrik Gjedde var Fader til, var Vorherre saa naadig igen at tage til sig, da den kun var otte Dage gammel. Og det var hun naturligvis meget bedrøvet over. Men maaské var det saaledes bedst for os allesammen, og er hun nu kommen sig og har det helt godt. Og hun har da ogsaa faaet en drøj Lære, som De jo véd, for Fremtiden. Og den unge Mand, De saa' med os igaar, som er Smed og rigtig flink i alle Maader for Resten, vil nok gerne forlove sig med hende. Men hun véd ikke rigtig endnu, hvad hun vil svare. Hun er jo bleven ængstelig overfor Mandfolk, og det giver jeg hende Ret i.

Saa siger hun ogsaa, at hun ikke er god nok til ham, men det bryder han sig ikke om skønt han kender det hele. Saa meget holder han af hende. Nu ikke mere denne Gang uden mange Hilsener fra Fanny og da ogsaa fra mig selv.

Deres forbundne

Helene Donati.

P. S. Undskyld den daarlige Skrift. Jeg har nemlig saa lidt Øvelse i at føre Pennen.

Jeg lagde Brevet fra mig med en Følelse af Skamfuldhed. Jeg var forlegen ved denne Tak, der rettedes til mig for min Optræden i en Sag, hvor jeg nærmest havde spillet den mislykkede Forførrers Rolle. At et Tilfælde mulig havde ledet mine onde Hensigter til det gode for Fanny, havde jeg næppe Grund til at være stolt over. Dog glædede det mig, at Frøken Helene aabenbart ikke var paa det rene med dette Punkt, og Fannys Diskretion rørte mig. Den kunde jeg takke for at dog ét bravt Menneskes Tanker om mig ikke var blevene forringede. Det kan man altid trænge til. —



